C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_10-V_labyr.PDB

PDB Name: J.P.GAREN-Mark Stone 10-V labyr
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.6.2002
Modification Date: 21.6.2002
Last Backup Date: 18.6.2002
Modification Number: 111

Mark STONE
V LABYRINTU ČASU
Jean-Pierre Garen

1
Generál Khov, nejvyšší šéf Služby pro dohled nad primitivními planetami, dvoumetrový, více než metrák vážící obr s rozložitými rameny a buldočí čelistí, zdědil po svých mongolských předcích vystouplé lícní kosti a trochu šikmé oči. V paprscích slunce, pronikajících velikými okny, která prosvětlovala místnost, se leskla jeho holá hlava. Generálova kancelář se nacházela v posledním patře impozantní budovy z oceli a plastexu, která byla sídlem S.D.P.P.
Knov seděl za stolem a v prstech drtil cigaretu. Místnost tonula v oblacích kouře, což napovídalo, že generála trápí nějaký vážný problém.
Zvedl hlavu, když uslyšel, jak se otevírají dveře. Muž, který vstoupil, byl statný pětatřicátník s tmavými vlasy a tváří osmahlou větrem a slunečními paprsky. V jeho šedých očích se zračila rozmrzelost.
"Posaďte se, Stone," zabručel generál a zabořil cigaretu do popelníku, přetékajícího nedopalky. Aby předešel nevysloveným námitkám, zvedl svou obrovskou ruku s hranatými nehty.
"Vím, že máte ještě dva týdny dovolené..."
"Rád bych vám připomněl, generále, že jste sám trval na tom, abych si po návratu ze Savary odpočinul."
Khovův pohled se na okamžik rozjasnil.
"No ano! Vaše malé zmizení s prezidentovou neteří! Máte na svědomí ministra galaktických věcí! Ten chudák si rval vlasy, když slyšel o vašich výkonech."

"Snad jste mě neodvolal z dovolené, abyste mi řekl tohle," ušklíbl se Mark.
"Ne, to ne," zabručel Khov a pak nečekaně praštil pěstí do stolu. Zvedl se oblak popela, který generál smetl hřbetem ruky. Zašátral v zásuvce svého psacího stolu a vytáhl láhev, schovanou pro dobré přátele.
"Vezměte si skleničku u automatu na nápoje."
Khov nalil sobě i Markovi a pak se zeptal:
"Co vám připomíná slovo Tor?"
Mark se usmál při vzpomínce na záhadného tvora, posledního potomka prastaré civilizace, který křižoval vesmír na palubě podivného astronefu. Mark se s ním setkal dvakrát a Tor mu pokaždé pomohl.
"Teď jsem neměl na mysli vašeho kuriózního přítele, který přivedl válečnice z Lesbanu k rozumu, ale planetu Tor."
"Už si vzpomínám! To už je víc než pět let. Civilizace ohrožená obrovským hmyzem. Tam jsem se setkal s posledním potomkem Zworů! Tehdy jsem byl ještě poručíkem."
"Přesně tak! Tor bude vaším dalším cílem!"
"Proč ten spěch? Obvykle přece opakujeme návštěvu primitivní planety až po padesáti letech. Nemyslím si, že by se jejich situace za tak krátkou dobu nějak výrazně změnila. Ze zkušenosti navíc víme, že civilizace středověkého typu se vyvíjejí velmi pomalu."
"Přišli s tím astrofyzikové. Objevili nějakou novou vlnu, která se šíří prostorem ve tvaru jakéhosi víru a v místech, kudy projde, dochází k zakřivení prostoru a času, všechno se nějak zkracuje..."
Khov naráz vyprázdnil svou sklenici.
"Přiznám se, že jejich matematickým výpočtům vůbec nerozumím. To tornádo se prý přesunuje naší galaxií, ale teď poprvé mělo zasáhnout obydlený sluneční systém."
"Je to tak důležité?"
"Velmi důležité! Na mrtvé planetě je těžké získat datování s přesností na několik let. Na obydlených planetách, které máme zaregistrované, to tak obtížné není."
Khov si povzdechl, což opět zvedlo mrak popela, a pokračoval:
"Co po nás Univerzita tedy žádá: odletět na Tor a navštívit všechna místa, kde jste byl při vaší minulé výpravě. Jestliže potkáte stejné lidi, jejich teorie se zhroutí. Jestli to ale budou jejich vnuci, znamená to, že měli pravdu. A ještě něco. Vědci nevědí, jak taková vlna na člověka působí. Stárnutí může být drastické a může způsobit smrt velkého počtu lidí!"
Mark svraštil čelo.
"Jestli potkám přátele, které jsem viděl před pěti lety, jak jim to vysvětlím? Budu v nemožné situaci. Proč tam nevyšlete nějakého aspiranta? Stačí, když se zeptá prvního obyvatele na datum. Na Toru mají přesný kalendář a podle toho poznáte, kolik času uplynulo od mé poslední výpravy."
"To jsem také navrhoval, ale na Univerzitě mě upozornili na jeden důležitý detail."
Jakoby se chtěl zbavit nepříjemné povinnosti, pokračoval generál rychle, úsečným hlasem:
"Trajektorie této zóny časoprostorové distorze je nepředvídatelná a ještě se příliš nevzdálila od Toru. Jestliže zasáhne astronef, je možné, že jeho posádka se vrátí na Zemi o několik desítek let starší... Je to jen hypotéza..., ale myslím si, že nemám právo riskovat životy začátečníků..."
Nastala dlouhá odmlka, pak Khov řekl tichým, přiškrceným hlasem:
"S vámi je to jinak ... Při výpravě na Korz jste byl zasažen vlnou stárnutí, ale nezanechalo to na vás žádné následky. Jestli si dobře vzpomínám, navázal jste jistého času blízké vztahy se šaramantní prezidentkou Maraly... Tam jsou velmi pokročilí v biologii... Jejich průměrná délka života je čtyři až pět století. Možná, že jste od té doby vůči vlnám stárnutí imunní. Nechci nijak ovlivňovat vaše rozhodnutí. Moji agenti byli vždycky dobrovolníci. Pochopím vás, když odmítnete a navrhnu výpravu někomu jinému."
"A on to přijme, protože bude šťastný, že se začlenil do S.D.P.P. Jenomže když se mu něco stane, budu si to do konce života vyčítat. Takže vlastně nemám na vybranou. Kdy mám vyrazit?"
"Zítra ráno! Můžete použít služební loď, ale spíš bych vám doporučil vašeho Merkura. Řekli mi, že má zesílený generátor. V případě časoprostorových změn bude déle odolávat stárnutí."
Merkura darovala Markovi zvláštní stvoření, žijící na vzdálené, pozemské Unii neznámé planetě. Tyto bytosti požádaly Marka, aby uskutečnil výpravu na jejich náklady. Byla to zatraceně nebezpečná akce, při které málem přišel o život. Vesmířani tehdy dali Markovi k dispozici astronef, který byl přesnou kopií

pozemské vesmírné lodi, ovšem daleko výkonnější a byl také mnohem lépe vybavený.
"Jak vidím," usmál se Mark, "plukovník Benton bude mít zase po náladě, až si mu řeknu o cestovné."
"Žádný strach! Tuhle práci si objednali vědci z Univerzity - všechny náklady tedy hradí oni."
Mark se po této odpovědi ušklíbl.
"To mě moc neuklidňuje! Nejsou zrovna štědří! Nerad bych vypadal nenasytně, ale už několik měsíců mě mé výpravy stojí víc než dělá můj plat u S.D.P.P. Pracovat pro vás je skoro luxus!"
Generála se tato poznámka nijak nedotkla. Věděl, že Mark si na nedostatek financí nemůže stěžovat.
"Jestli si chcete přilepšit, můžeme vám dát k dispozici jednoho z právě vyrobených androidů. Je to úplný zázrak techniky, daleko výkonnější než ten váš."
Generálovy oči se ironicky zaleskly. Mark, kterému to neušlo, potřásl hlavou a usmál se.
"Víte sám, že dávám přednost svému androidovi Rayovi. Nechte si své zázraky pro mladé. Ti dokáží lépe využít jejich skvělých možností."
Khov věděl o zvláštních vztazích, které se během let vytvořily mezi tímhle člověkem a jeho robotem. Bylo to snad dáno faktem, že Ray byl jedním z mála modelů, vybavených psychickým zesilovačem? To mu umožňovalo být s Markem neustále v kontaktu. Když android zjistil, že je jeho přítel v nebezpečí, naprogramování jakoby přestalo existovat a stroj začal jednat podle své vlastní logiky. A naopak Mark neváhal riskovat život, když táhl poškozeného robota nebezpečnou džunglí. Nedokázal opustit někoho, koho považoval za svého přítele a ne za pouhý stroj, vycpaný kovem a elektrickými obvody.
"Výborně! Moje sekretářka Peggy vám předá záznamy, které jste pořídili na Toru."
Khov dolil sklenice a pronesl přípitek:
"Na vaše zdraví, Stone. Doufám, že se vrátíte dřív než za sto let. To už byste mě tu asi nenašel."
2
Uvolněný a odpočinutý Mark vešel do pilotní kabiny. Ray seděl u řízení. Podobal se Markovi, byl jen trochu statnější. Jen velmi bystrý pozorovatel si mohl všimnout jisté strnulosti obličeje, jinak byla podobnost androidů s člověkem dokonalá. Proto mohli doprovázet agenty při výpravách na primitivní planety, aniž by vzbuzovali pozornost domorodců. Roboti byli naprogramováni tak, aby mohli zaznamenávat všechno, co viděli a slyšeli. Po návratu na Zemi byly nahrávky předány odborníkům, kteří shromažďovali údaje o každodenním životě obyvatel primitivních planet a sledovali rozvoj civilizací.
"Neunavila tě moc ta hodina psychické indukce?"
Kapitán zvedl oči ke stropu. To bylo jejich smluvené znamení, a Ray tedy přerušil nahrávání. Tento malý detail technikům z S.D.P.P. unikl.
"Šlo to dobře. Ještě si hodně pamatuji a můj mozek rychle vstřebává nové údaje."
"Za to můžeš poděkovat té rostlinné bytosti, kterou jsi při jedné výpravě potkal. Zestonásobila tvé telepatické schopnosti."
"Je mi také jasné, že se ti vždycky podaří dát mi něco na spaní, aby byl efekt ještě větší."
"Tví nadřízení nemusejí o všem vědět. Určitě by si našli nějaký důvod, jak ti zkrátit dovolenou. A ten víkend, který jsi strávil na ostrůvku s Elzou, se nedal nazvat relaxací... Musíš načerpat nové síly."
Mark si povzdechl. Oči mu při vzpomínce na Elzu zazářily.
"Snažíme se co nejlépe využít těch vzácných chvil, kdy můžeme být spolu. Víš sám, že Elza spravuje své obrovské finanční impérium a tak nemá moc času na zábavu. A teď do práce! Trajektorie je v pořádku?"
Pokud seděl u řízení Ray, nemohlo tomu být jinak, ale tato otázka byla součástí rituálu všech astronautů. Mark věděl, že technici si potrpí na dodržování předpisů a nestál o zbytečné nepříjemnosti.
"Za sedmdesát minut se vynoříme v systému, který má podle galaktické ročenky označení BX 2957."
Dodal telepaticky, aby věta nebyla zaznamenána:
"Zatím se můžeš něčeho napít."
Tenhle nápad se Markovi zamlouval.
Po uplynutí stanovené doby android ohlásil:
"Pozor, vynoření za dvě minuty. Zapni si magnetické pásy."
Jakmile Marka přešla nevolnost, zvedl se, aby se podíval na údaje, které ze sebe sypal analyzátor.
"To, co vidíme, je centrální hvězda," řekl Ray. "Tor je třetí oběžnice v systému, který jich obsahuje pět. Je to jediná teramorfní planeta. Hmotnost 0,90 ve srovnání se Zemí. Rotace okolo vlastní osy za 23

hodin 14 minut a okolo slunce za 323 dní. Osa planety je méně skloněná, proto je střídání ročních období málo patrné. Póly jsou pokryty ledem a průměrná teplota na rovníku je 37°C."
"Předpokládám, že klima se za pět let moc nezměnilo," poznamenal Mark s nádechem ironie.
Ray nevzrušeně pokračoval. Podle předpisů musely být údaje získané analyzátory porovnány s těmi, které byly uloženy v počítači.
"Tři čtvrtiny glóbu pokrývají oceány. Je tu jeden kontinent, který se táhne od pólu k pólu. Je vertikálně rozdělen horským pásmem, orientovaným od severu na jih. Z oceánu vystupuje mnoho ostrovů, ty jsou ale pravděpodobně neobydlené. V podstatě jediná zóna, kde žijí lidé, je na severní polokouli, na východ od hor. Tuto oblast jsme před pěti lety navštívili."
"Vzpomínám si," řekl Mark. "Jediné království se rozkládá od hor k oceánu, přibližně mezi čtyřicátou a šedesátou rovnoběžkou. Hlavní město Vork dalo také název celému království."
Merkur zpomalil, takže se Mark s námahou doškrábal na své místo.
"Jsme na oběžné dráze okolo planety," oznámil Ray.
"Několikrát planetu obletíme. Vědci chtějí mít přesný topografický záznam, aby ho mohli porovnat s tím prvním."
Na obrazovce se objevila série grafů."
"Mapy jsou prakticky shodné," poznamenal Ray.
"To nemusí nic znamenat. Za pět nebo padesát let se středověká civilizace nemohla výrazněji změnit. Uvidíme na místě."
Mark se podíval na snímky pořízené optickým teleskopem a zvětšil je. V hlavě se mu honily staré vzpomínky.
"To je Vork," řekl Ray. "Zámek pořád existuje. Začneme s našimi průzkumy v hlavním městě? Bylo by to logické."
Mark označil jedno místo na obrazovce a zabručel: "Sinac bude myslím lepší. Je to městečko ležící blízko vyhaslého sopečného kráteru. Tam jsme zničili sídlo Velmistra Řádu, kde se ukrývali Krussové, ten obrovský hmyz, který chtěl napadnout planetu."
"Dorazili jsme tehdy právě včas, abychom zabránili katastrofě, a zdejší obyvatelé dodnes nevědí, že za to vděčí tobě."
"Plnil jsem jen rozkazy!"
"A vůbec," pokračoval Ray s potměšilým úsměvem, "nechtěl bys znovu navštívit šarmantní princeznu Nardu?"
"To by mohla být delikátní situace. Jistě se už provdala za Kenta de Chaska a teď už může být matkou dvou dětí. Nebylo by správné probouzet staré vzpomínky. Uděláme to, jak jsem řekl. Na výpravu nás tentokrát nevyslala S.D.P.P. a já vůbec nevěřím té historce o časoprostorové distorzi. Jestli uběhlo od naší poslední mise opravdu jen pět let, okamžitě se vracíme."
"Co se mě týče," zabručel android, "vlny stárnutí tedy zrovna nemiluju. Z výpravy na Korz mám velmi špatné zážitky. Nebýt tebe, zrezivěl bych někde uprostřed lesa! Vzhůru na Sinac! Máme nejvyšší čas, abychom si všechno připravili, jestli chceme přistát dřív, než bude svítat. Tam dole už se setmělo."
Po poslední ověřovací sérii zapojil Ray automatického pilota, a oba přátelé vešli do nákladového prostoru Merkura. Mark se převlékl. Zákon o nevměšování zakazoval nosit na primitivní planetě osobní věci.
"Během cesty jsem připravil výzbroj a peníze podle dokumentace. Doufám, že se móda mezitím moc nezměnila!"
Podal Markovi košili z hrubého lnu, kožené kalhoty, kazajku z umělé kůže a boty, sahající ke kolenům.
"Nezapomeň na opasek," podotkl android ironicky.
Tento zázrak pozemské techniky vytvářel kolem těla ochranné pole, neproniknutelné střelami ani laserovými paprsky. K porušení tohoto pole bylo třeba vyšší energie, než byla energie, vytvářená termojaderným generátorem v přezce opasku.
Jakkoli byl generátor silný, nebyl nevyčerpatelný a každá odražená rána spotřebovávala energii.
Aby nevzbudili pozornost domorodců, využívali agenti jen málo intenzivní ochranné pole. Pro zdejší obyvatele by bylo jistě dost šokující vidět, jak se jejich šípy odrážejí čtyřicet centimetrů před tělem

protivníka!
V důsledku pružnosti ochranného pole agent rány cítil a primitivní zbraně jako třeba sekery nebo kyje byly paradoxně nejnebezpečnější. Mark už ani nepočítal podlitiny, které v soubojích utržil. Mnozí agenti bývali dokonce vážně zraněni a někteří vděčili za život jen rychlému zásahu svých androidů.
Mark si obtočil okolo pasu silný opasek, na kterém byl připevněn meč a dlouhá dýka. Bylo zábavné vidět vedle sebe primitivní zbraně a špičkový vynález moderní techniky.
3
"Výstup připraven," hlásil Ray.
Oba přátelé seděli ve válcovitém přistávacím modulu, jehož horní polovina byla vyrobena z průhledného plastexu. Vnější ocelové dveře výstupního otvoru se odsunuly stranou a stroj se ocitl mezi poletujícími ledovými krystalky nejsvrchnější vrstvy atmosféry planety.
"Automatický obranný systém?" zeptal se mechanicky Mark.
"Je už deset sekund zapojen a funguje normálně."
Tento systém mimo jiné činil Merkura neviditelným jakémukoliv vizuálnímu pozorování i radarovým vlnám. Modul se rychle nořil do hustších vrstev atmosféry. Ray zpomalil sestupnou rychlost a několika obratnými manévry navedl stroj na přistávací trajektorii.
"Přistaneme na vrcholku jednoho pustého kopce asi deset kilometrů od Sinacu. Při přeletu se můžeme podívat, co zbylo ze sídla Velmistra a z věže Krussů."
Byla tmavá noc. Bledý měsíc, který kroužil kolem planety Tor, byl teprve ve své první čtvrti. Přes téměř absolutní tmu, která je obklopovala, byl Mark klidný. Věděl, že android dokáže pilotovat v noci stejně bezpečně jako ve dne.
Sotva postřehnutelný náraz signalizoval, že modul dosedl na zem. Zcela výjimečně Mark nepospíchal s výstupem a počkal si, až analyzátory potvrdí dýchatelnost ovzduší.
Ray na něho vrhl pobavený pohled a vyslal psychicky:
" Výborně! Začínáš dělat pokroky. Nebo ze by se hlásila moudrost zralého věku?"
"Pouze opatrnost, nic víc. Už mě nebaví dohadovat se neustále s těmi hnidopichy, kteří se třesou na to, aby v záznamech z našich misí našli nějaké nesrovnalosti!"
Kontrolky indikátoru zeleně zablikaly a Mark se vysoukal z kabiny. Zhluboka vdechl vlahý a teplý vzduch prosycený bezpočtem vůní. Měl stále rád tyhle okamžiky, kdy se po dnech strávených v umělé atmosféře astronefu mohl nadechnout čerstvého povětří.
Nad východním horizontem se rýsoval světlý proužek přicházejícího svítání. Modul se s tichým vrčením svého antigravitačního motoru vznesl do výše a zmizel v náruči tmy nad jejich hlavami. Byl naprogramován tak, aby se zase vrátil zpět na Merkura.
Mark udělal zkusmo několik kroků, aby si vyzkoušel účinky gravitace, která zde byla o něco slabší než na Zemi. Slunce se mezitím vyhouplo nad obzor a okolní krajina pomalu vystupovala z nočních temnot. Na západě se tyčila impozantní hradba horského masívu, jehož zasněžené vrcholky jiskřily v dopadajících paprscích rodícího se dne.
Na severu čněl k obloze vyhaslý vulkán, vysoký dobré dvě tisícovky metrů. Právě na jeho úbočí kdysi vybudovali středověký hrad. Později tam vyrostla monstrózní stavba, věž Krussů, nevkusný válec vysoký šedesát metrů o průměru základny padesát metrů, ukončený kónickou střechou pobitou měděným plechem.
"Zvláštní," ozval se Mark. "Nevidím vůbec nic. Budovy jsme sice tenkrát zapálili, ale měly by tam být alespoň nějaké ruiny."
"Určitě tam budou, ale pokryla je vegetace, takže odsud je nerozeznáš. Pojď, Sinac je tímhle směrem. Uvidíme ho, až projdeme tamtím lesem."
Zamířili k cedrovému lesu, který se už z dálky hlásil příjemnou vůní pryskyřice. Po dvou hodinách navrhl Mark krátký odpočinek.
"Nikdy si nezvyknu na tyhle nekonečné maratóny, kterými začíná každá mise."
"Je to nezbytná podmínka pro náš diskrétní příchod do neznámých končin. Za půl hodinky jsme z lesa venku a po pěti kilometrech jsme u cíle naší cesty."
Jak android předpověděl, tak se i stalo a pozemšťané se zanedlouho ocitli na okraji Sinacu. Bylo to

typické středověké městečko, kterému dominoval hrad obklopený zubatými hradbami. Tak, jak postupně rostl počet obyvatel, stala se mu obruč hradeb příliš těsnou a městečko se rozrůstalo dál i za opevněním.
Městská brána byla střežena nepříliš horlivou hlídkou, která je nechala projít a spokojila se jen s ospalým pohledem na návštěvníky. Kráčeli křivolakými uličkami lemovanými po obou stranách domy z hrázděného zdiva. V jejich přízemí byly většinou řemeslnické dílničky a obchody.
"Nevidím od naší poslední návštěvy žádnou změnu," pronesl polohlasně Mark.
"To není rozhodující," reagoval zamyšleně Ray. "Za padesát let se technologie příliš nezmění. Nevím ještě proč, ale mám dojem, že to není úplně totéž město."
"Dnes je tady trh a tak je normální, že je tu živěji než při naší poslední a navíc krátké návštěvě."
Dorazili na náměstí, kde se tyčily početné stánky obchodníků. V typické atmosféře trhového zmatku se tady proplétali prodávající, kupující i náhodní chodci a hučelo to tady jako v úle. Mark si všiml kovového vývěsního štítu nabízejícího nocleh a občerstvení a zahučel:
"Ověříme si zdejší gastronomii, ta by se moc změnit neměla."
Ve velké místnosti s klenutým stropem bylo několik stolů obsazených hlučnými návštěvníky. Mark si vybral jeden malý stolek u okna. Břichatý hostinský s červenými tvářemi okamžitě zamířil k novým hostům.
"Vítejte v mé skromné hospůdce, ctění rytíři."
Medová řeč však nedokázala zcela zakrýt nedůvěru, která se zračila v jeho očích.
"Nejspíš jste v našem městě poprvé?"
"Přesně tak! Máme za sebou dlouhou cestu a pořádně jsme vyhládli."
Tlouštíka jejich odpověď příliš nepřesvědčila.
"Nevidím vaše koně, pánové," pokračoval a významně se podíval z okna.
"Přišli jsme o ně."
Obličej hostinského se zklamaně protáhl. Mark si pospíšil s jeho uklidněním a poplácal si po váčku zavěšeném u opasku: "Naše měšce nám ale zůstaly."
Tlusté rysy se konečně roztáhly úsměvem.
"Přineste nám támhle tu pečínku, co právě máte na rožni a velký džbán vína."
"Hned to bude, pánové," ukláněl se hostinský a jeho krátké nožky se rozkmitaly, jak běžel vyplnit jejich přání.
Za chvíli se objevila mladá dívka, přinášející na tácu džbán a dva poháry. Mohlo jí být tak dvacet a měla pěknou postavu a usměvavý obličej. Něco v jejím výrazu vyvolalo v Markově mozku nejasné vzpomínky.
"Díky! Jak ti říkají?"
"Magda, pane."
"Pěkné jméno!"
"Je to i jméno mé matky i mé babičky. Napijte se, hned vám přinesu jídlo."
Mark roztržitě ukusoval z masitého stehna. Drůbež, kterou jim dívka naservírovala, připomínala husu. Kůže byla dozlatova upečená, křupavá a nepříliš tučná. Ray, aby nebudil zbytečně pozornost, jedl také. Ve spodní části hrtanu měl dutinu, kde byla potrava rozkládána a získaná energie, i když minimální, dobíjela generátor. Během jejich jídla se sál postupně vyprázdnil. Když dojedli, zavolali pozemšťané hostinského.
"Oběd byl výborný, ale dali bychom si ještě jeden džbán vína. Bylo by nám potěšením, kdybyste nám jej pomohl vyprázdnit."
Majitel hospody, puzený zvědavostí, si ochotně přisedl k cizincům a zavolal děvče, aby je obsloužilo. První přípitek pronesl Mark na prosperitu hostince. Když si spokojeně hřbetem ruky otřel ústa, zeptal se:
"Přicházíme z jedné vzdálené země, která leží za Velkými horami na západě. Nevíme proto téměř nic o tom, co se děje v tomto království. Vládne tady stále král Walik?"
Při odpovědi, doprovázené širokým úsměvem hostinského, Marka zamrazilo:
"Zdá se, že přes hory se opravdu nedostanou žádné zprávy. Král Walik už zemřel před padesáti lety stejně jako králové Kent a Xer, kteří vládli po něm. Teď je už tři roky naším panovníkem král Mark."

"Obávám se, že nemá smysl prodlužovat svůj zdejší pobyt," obrátil se psychicky Mark na Raye. Potom hlasitě pokračoval: "Dají se tu někde koupit koně?"
"U výjezdu z města je kovárna. Kovář zároveň obchoduje s koňmi. Řekněte mu, že vás posílám já. Vybere vám zdravá a silná zvířata."
"Díky! Připravte nám pokoj pro dnešní noc."
Hospodský se nervózně zavrtěl na lavici, jako by ho něco píchalo.
"To víte, je trh, zájemců je hodně... kdyby byla alespoň nějaká záloha ..."
Android hodil na stůl dvě zlaté mince. Tlouštík po nich chňapl, pečlivě si je prohlédl a nezaváhal si do nich kousnout, aby se ujistil o jejich pravosti.
"Musíte přicházet opravdu z velké dálky. Takové peníze už se tady nerazí dobrých padesát let."
"Nemají snad už žádnou cenu?"
"Buďte bez obav," ujišťoval je horlivě hostinský. "Vypadá to, že obsahují dokonce víc zlata než současné mince."
"Takže by mělo být všechno v pořádku. Všiml jsem si, že tady máte velice půvabnou služtičku. Myslíte, že by nebyla proti donést mě dnes večer na pokoj vědro vody?"
Pohled hostinského zvážněl.
"Smilstvo tady patří mezi největší zločiny," vypravil ze sebe polohlasně a ustrašeně se rozhlédl kolem. "Velice přísně se trestá... Ledaže byste měli rozhřešení Řádu ... ale to přijde na moc peněz ..."
"Jak se dá získat?"
"V klášteře ... od otce převora..."
Když vyšli na ulici, Mark procedil mezi zuby:
"Řád byl přece při našem odchodu rozpuštěn."
"Některé ideje se nedají tak snadno vymýtit. Myslím, že s návratem na Zemi bychom neměli pospíchat. Musíme provést komplexní průzkumnou misi pro S.D.P.P."
Místní koně se podobali svým pozemským příbuzným. Byli jen o něco podsaditější, s velkýma a vypoulenýma očima a třemi paznehty na každém kopytu. Obchod s kovářem byl uzavřen téměř okamžitě, protože Mark neměl žádnou chuť smlouvat. Dohodli se, že zvířata budou i s potřebnou výstrojí připravena na druhý den.
Klášter byla masivní budova kruhovitého půdorysu, zastřešená těžkopádnou kupolí.
"Krusská architektura," poznamenal Mark.
"Ne tak docela. Tady už mají okna, což tenkrát ještě nebylo."
Zabušili na impozantní bránu. Jedno křídlo se s vrzáním pootevřelo a ve vzniklé škvíře spatřili pozemšťané ozbrojence v přilbě a brnění. Po boku se mu houpal dlouhý meč. Mark se zachvěl, když spatřil bílou tuniku se znamením rudého kruhu - neměl na ni nejlepší vzpomínky. Strážný oslovil příchozí nevrlým hlasem, ve kterém se zračilo pohrdání:
"Co tady chcete a kdo jste?"
"Jsme cizí šlechtici a rádi bychom hovořili s otcem převorem."
Ozbrojenec chvíli váhal, ale pak otevřel dokořán: "Pojďte za mnou!"
Prošli rozlehlou halou, ze které vedlo schodiště do vyšších pater. Zůstali však dole, protože jejich průvodce zaklepal u jedněch postranních dveří v přízemí.
"Počkejte tady," vyštěkl na ně, než zmizel vevnitř.
Za chvilku byl zpátky.
"Otec převor bude tak laskav a přijme vás ve své pracovně."
Vstoupili do velké místnosti, poměrně dobře osvětlené oknem vedoucím na dvůr. Představitel Řádu seděl rozvalen v křesle s vysokým opěradlem, před sebou dřevěný stůl, na jehož leštěné desce leželo sem tam pár listin. Na jeho plášti se navzájem proplétaly tři rudé kruhy. Převor by v žádném případě nemohl sloužit za vzor asketického typu. Tlusté tělo, kulatý obličej, ze kterého vystupoval bambulovitý nos šarlatové barvy, která se určitě nezíská pitím vody, tím spíše svěcené.
"Kdo jste, moji synové a odkud přicházíte?"
Hlas měl pevný, zvyklý spíše rozkazovat, než se modlit.
"Tady to je rytíř Ray... de Ter a já..." Mark chvíli zaváhal, než vyslovil své jméno. Shoda jeho křestního

jména se jménem krále ho zmátla a tak se rozhodl být opatrný:
"Já jsem rytíř Will de Stone. Můj otec má panství daleko za Velkými horami."
"Proč jsi opustil svůj domov?"
"Jsem pouze druhorozený. Pohádal jsem se se svým starším bratrem a otec mi doporučil, abych se podíval do světa, co je kde nového... a vrátil se, až se to doma trochu uklidní."
Byla to pravděpodobná historka, protože následnická práva zvláště u nižší šlechty byla často zdrojem vážných rozepří mezi dětmi a rodiči i sourozenci navzájem. Mnich pokýval chápavě hlavou.
"Dnes jsme dorazili do Sinacu. Protože neznáme zvyky a obyčeje zdejšího království, řekli jsme si, že pro začátek bude nejlepší složit svůj hold zdejšímu ochránci víry."
"Nemohu než chválit vaše gesto, svědčící o čistotě vašich úmyslů. Hodláte se zdržet v Sinacu delší dobu?"
"Rádi bychom se vydali do Vorku."
"Potom nezapomeňte navštívit našeho Velmistra, ctihodného Gala de Fask."
Další reminiscence na minulost. A opět velmi nepříjemné vzpomínky, pojící se k tomuto jménu.
"Přeji vám příjemnou cestu, moji synové."
Mark se uklonil, ale ještě než dokončil svůj obrat, na okamžik zaváhal:
"Otče převore, mohli bychom vás požádat o rozhřešení? Při dlouhé cestě potkají poutníka rozličná pokušení... konec konců jsme jenom hříšné lidské nádoby..."
V očích mnicha se na sekundu zableskla ironická světélka. Zbožně však sepjal ruce a sklonil hlavu v předstíraném zarmoucení.
"Smilstvo je jeden z nejtěžších lidských hříchů ... je přímo hrozný... Žádáte po mně příliš... Nevím, jestli mám vůbec právo ..."
Mark ustoupil o krok ke dveřím.
"Budeme se tedy snažit držet naše těla na uzdě... alespoň až do Vorku, kde poprosíme Velmistra..."
Mnich vztáhl ruce ve smířlivém gestu.
"Jste ještě mladí, plní života a předpokládám, že i velkomyslní."
Rychle si přitáhl list papíru a namočil pero do lahvičky s inkoustem fialové barvy.
"Protože přicházíte z velké dálky, chápu, že pro vás musí být obtížné podřídit se požadavkům naší víry, jediné pravé víry. Myslím proto, že vám mohu udělit časově omezené rozhřešení... řekněme na půl roku ... Na důkaz vaší vděčnosti byste měli pamatovat nějakým dárkem na náš klášter... řekněme pěti dukáty..."
Protože jeho návrh se nesetkal s odporem, rychle dodal:
"Pět dukátů... každý."
Načmáral na papír několik řádků a přitom koutkem oka pozoroval Marka, který vysázel na stůl dohodnutý počet mincí. Pak jim podal listinu a naoko přísně doplnil:
"Samozřejmě musíte slíbit, že toto rozhřešení nepoužijete k ukojení svých chlípných choutek, ale pouze za účelem zplození nového života."
Mark se hluboce uklonil a nepřirozeným hlasem zahuhlal:
"Slibujeme, že se vynasnažíme počít velice krásné potomky."
Převor musel viditelně vyvinout značné úsilí, aby zachoval vážný tón.
"Pánové, musím přiznat, že jste mi velice sympatičtí. Po návštěvě Vorku, pokud se nebudete chtít hned vrátit domů, zastavte se znovu u mne. Řád vždycky potřebuje odvážné... a inteligentní členy. Mohl bych se postarat o vaši budoucnost."
Mark reagoval diplomaticky:
"Pokud se vrátíme do Sinacu, určitě nezapomeneme složit vám naši poklonu."
Když za nimi zaklaply těžké dveře kláštera, Ray si neodpustil jedovatou poznámku:
"S.D.P.P. určitě ocení, za co vyhazuješ její peníze."
"Snažím se pouze integrovat do místní populace. Tohle vzkříšení všemocného Řádu si zasluhuje podrobnějšího prostudování."
"Myslíš, že to tvoje zlatem vyvážené oprávnění bylo k integraci tak nezbytně?"
"Je to důkaz pro naše vědce. Podívej se na datum u podpisu otce převora. Dokazuje, že od naší

předchozí návštěvy uplynulo padesát sedm let!"
Po návratu do hostince se pozemšťané usadili ke stejnému stolu. Hospodský s úsměvem od ucha k uchu, jistý si konečně tím, že jeho zákazníci mají dost peněz, jim nabídl specialitu kuchyně. Do zlatová upečený kohout dlouho neodolával soustředěnému náporu čelistí obou hostů a brzy po něm zůstala jen hromádka kůstek.
Po jídle, když Magda sklízela se stolu, vhodil jí Mark do výstřihu zlaťák.
"Nezapomeň mi přinést do pokoje džbán s vodou."
Když viděl, jak sebou dívka polekaně trhla, dodal rychle:
"Nemusíš se ničeho bát, otec převor mi udělil rozhřešení."
Obličej dívky se rozzářil širokým úsměvem.
"Končím službu po odchodu posledního hosta. Dnes večer by tu nemělo být příliš plno."
Hospodský trval na tom, že doprovodí Marka s Rayem do jejich pokojů, které se nalézaly v prvním patře a byly mezi sebou propojeny úzkou chodbičkou. Zapálil svíci, postavil ji na malý stolek a vzdálil se s přáním dobré noci, spiklenecky přitom mrkaje na Marka.
Ten si zul boty, pověsil opasek přes opěradlo židle a natáhl se na postel, která se ukázala být pohodlnější než vypadala.
"Proč jsi sem zval to děvče?" vyslal Ray rozmrzele.
"Jediným důvodem je to, že potřebuji získat informace," opáčil pokrytecky Mark. "V posteli jsou ženy upovídané a otázky nebudí takovou pozornost."
"Musím vypnout nahrávání, technici jsou poněkud alergičtí na milostné hrátky agentů S.D.P.P. s místními kráskami."
"Nemusíš nic vypínat. Projdi se trochu po hospodě, naši specialisté přímo lační po autentických detailech Z každodenního života domorodců."
"Proč ne! Je to lepší než přerušení nahrávky, které vždycky vyvolává podezření."
"A nezapomeň, že máš také zaplacené rozhřešení. Pokud najdeš spřízněnou duši..."
Poznámka vyvolala na tváři robota úsměv. Mark dobře věděl, že rejstřík lidských citů jeho androida je velice široký. Kromě přátelství, zlosti i nenávisti objevil Ray i příjemné stránky milování a nevedl si při tom vůbec špatně.
***
Tiché zaškrábání na dveře vytrhlo Marka z polospánku. Vstoupila Magda, nesoucí velký džbán s vodou. Vzal jí břemeno z ruky a uchopil ji v pase. Dívka slabě protestovala. "Pane, vaše voda..."
Polibek jí znemožnil dokončit větu. Obratné prsty rozvázaly její korzet a potom zaútočily na knoflíčky sukně. Z šatů se vylouplo bílé ztepilé tělo. Štíhlá postava, dlouhá stehna, plná ňadra.
Zatímco Mark odkládal poslední části svého oděvu, praktická mladá žena rozestýlala s tichým smíchem postel. Pozemšťan ji vzal do náruče a oba v těsném objetí klesli na lůžko. Mark určitě nebyl Magdiným prvním mužem, ale její předchozí zážitky byly spíše horší než lepší. Nová zkušenost jí proto přinášela dosud nepoznanou rozkoš. Reagovala tak bouřlivě, že Mark na okamžik zapochyboval, zda bude schopen uhasit žízeň, kterou vyvolal. Nicméně dotyky mladého ženského těla způsobily, že v sobě objevil netušené rezervy.
Magda, těsně přivinutá k svému milenci, cítila, jak ji zaplavuje sladká únava. Na spáncích se jí perlily krůpěje potu.
"Moje babička mi vyprávěla, jak se kdysi také potkala s šlechticem z cizí země, který jí dal pocítit, co je to pravá láska. Ještě po čtyřiceti letech na toto setkání vzpomínala jako na nejkrásnější okamžik svého života."
Mark musel vyvinout obrovské úsilí, aby sebou při těch slovech netrhl. Paměť se mu náhle vrátila. Magda! Mladá služebná z jednoho hostince ve Vorku. Ani na okamžik nezaváhala a obětavě přispěchala pěšky do Sinacu, aby mu pomohla z nesnází! Určitě ho milovala! Zaplavila ho vlna výčitek. Mark tehdy v návalu událostí a v časové tísni zapomněl požádat krále, aby nad ní držel svou ochrannou ruku.
"To bylo ještě předtím, než Řád vyhlásil smilstvo za zločin," pokračovala dívka.
"Kdy se to stalo?"
"Asi tak před patnácti lety."

Se sotva znatelným úsměvem dodala:
"Kdyby se to stalo dřív, nikdy bych asi nepřišla na svět! Ten zákon je nespravedlivý! Rozhřešení od kláštera stojí spoustu peněz a dovolit si jej mohou jen bohatí šlechtici a měšťané. Ti si pak mohou dopřát každou ženu, kterou chtějí, zatímco prostí lidé musejí svou lásku pečlivě skrývat. A to dokonce i manželské páry, které žijí v neustálém strachu, že je udá nějaký závistivec nebo žárlivec. Tresty jsou přitom hrozné."
"Jak hrozné?"
"Ženy jsou veřejně pranýřovány a dostanou dvacet ran holí."
"A muži?"
"Jsou odsouzeni na rok nucených prací v dole, který patří Řádu."
"Docela mazaný způsob, jak si opatřit levnou pracovní sílu," zasmál se ironicky Mark.
"Občas se stává, že některé ženy uniknou mučení, ale na oplátku musí být po vůli členům Řádu, kteří je zneužívají. Otec převor prý v tom vyniká a zvlášť si potrpí na mladé maso."
Během rozhovoru bloudila Markova ruka po těle Magdy, něžně je hladila a lehce se dotýkala zvlášť citlivých míst. Dívka nevěděla, co se s ní děje. Nikdy předtím nic podobného nezažila. Hospodský a těch několik zákazníků, většinou opilců, si ji vzali v několika málo minutách, surově a bezohledně. Tenhle mladý šlechtic byl něco úplně jiného.
Z jejího hrdla se vydralo zasténání, které však v žádném případě nevyvolala bolest. Obrátila se na záda a křečovitě k sobě přitiskla tohoto milence, kterého jí snad seslalo samo nebe.

4

Dvojice jezdců cválala bok po boku po štěrkové cestě. Pozemšťané vyrazili ze Sinacu za svítání a byli na cestě už několik hodin. Hospodský s lítostí pozoroval, jak v dálce mizí tak dobří zákazníci a Magdiny oči tonuly v slzách.
"Řekl bych, žes strávil docela příjemnou noc," zašpičkoval si Ray.
"A taky velice užitečnou! Co je to za důl, ve kterém Řád provozuje těžbu?"
"Moment! Mrknu se do své databanky. Ano, tady je to! Jediný místní důl se nachází sto kilometrů západně od Vorku na úpatí horského hřebenu. Měla by se tam těžit železná ruda."
"Asi si uděláme malou zajížďku. Rád bych se tam podíval."
Mírně zvlněný terén pokrytý hustou zelenou trávou a křovisky neposkytoval téměř žádnou ochranu před žhoucími slunečními paprsky.
"Ještě necelou míli a budeme v lese. Tam si v chládku můžeme dopřát trochu odpočinku," hlásil Ray.
Mark proti takové perspektivě nic nenamítal a pobídl koně. Zvíře, které zároveň zřejmě ucítilo i blízkost vody, prudce zrychlilo.
Za chvíli byli v lese. Po pravé straně cesty se zvedal svah kopce, vlevo stromy pokrývaly rozlehlou rovinu.
"Ještě kus popojedeme," navrhl Mark. "Někde poblíž by tu měl být potok. Podívej, jak koně větří."
Uběhlo několik dalších minut pomalé jízdy.
"Pozor!" vyrazil náhle Ray. "Před námi! Moje biologické detektory zaregistrovaly skupinu osob."
Za několik okamžiků už k jejich uším dolehly zvuky divokých výkřiků a řinčení zbraní. Mark ostruhami pobídl koně, ale Ray nesouhlasně zamručel:
"Lepší by bylo odsud zmizet a nechat místní, ať si to vyřídí sami mezi sebou."
Malá mýtina byla svědkem nelítostného boje. V trávě už leželo několik bezvládných těl. Muž, oblečený do stejnokroje královské gardy, s hrudí zkrvavenou četnými ranami, se pokoušel zvednout ze země.
"Král..." vyrazil ze sebe namáhavě. "Zachraňte krále!"
Bitka se chýlila ke konci. Asi pětadvacetiletý mladík se opíral zády o kmen rozložitého dubu. Z každé strany ho podpíral jeden gardista. Na skupinku zuřivě dotíralo sedm nebo osm lapků oblečených do špinavých, potrhaných hadrů. Královský zbrojnoš po pravici mladíka se zhroutil na zem s roztříštěnou lebkou.
Mark zůstal na několik dlouhých sekund stát jako solný sloup. Muž oblečený do bohatě zdobeného obleku, který se bránil se zoufalou energií, se mu podobal jako... vlastní bratr.
"Držte se, jdeme vám na pomoc!"

Pobídl koně, který svým tělem srazil jednoho z útočníků a téměř ve stejném okamžiku dopadl jeho meč na hlavu druhého. Potom seskočil se sedla. Byl nejvyšší čas! Druhý gardista padl s prořízntým hrdlem. Mladík, zraněný na stehně a levé paži, jen s maximálním vypětím odrážel rány. Jeden bandita zvedl sekeru nad královu hlavu. Poslední úder...

Muž se zhroutil s šíjí proklatou špicí Markova meče. Pozemšťan si stoupl před zraněného mladíka, který se už sotva držel na nohou. Když pominul moment překvapení a vyšlo najevo, že posila čítá jen dva muže, šest zbývajících banditů se znovu seřadilo k útoku. Velel jim statný chlapík, který se sám bitky nezúčastnil a opatrně se držel stranou. O to horlivěji však vybízel své druhy k boji.

Postupovali v tvaru, který svědčil o tom, že se nejedná o žádné začátečníky. Ke své smůle však podcenili jeden detail. Ray, který dosud nezasáhl do boje, se objevil po pravici svého druha. Okamžitě odhadl úmysl útočníků a vrhl se jim vstříc. Čepel jeho meče zasvištěla vzduchem a uťala hlavu protivníka. Z bezhlavého trupu vytryskl gejzír rudé tekutiny. Úder ramenem odhodil zohavené tělo k nohám jeho druhů, kteří o něj klopýtli. Osudová chyba! Prudký úder vedený na jejich temena je naráz srazil k zemi, kde zůstali bezvládné ležet. Android se náhle ocitl tváří v tvář šéfovi bandy, který vykřikoval své rozkazy.

"Zpátky," zařval na Raye strachem zsinalý bandita. "Představitel Řádu je nedotknutelný! Nemáte právo..."

Deset centimetrů oceli v jeho hrudi ho vyvedlo z omylu. Ani Mark mezitím nezahálel. Bleskovou tercií odrazil boční útok a odpověděl bodnutím, kterým proklál srdce svého protivníka. Rychlým uskočením se vyhnul čepeli směřující na jeho hlavu. Další útočník ztratil rovnováhu a Markovo seknutí mu proťalo hrdlo.

Jediným pohledem si ověřil, že žádný z nepřátel už není schopen boje. Mladý panovník se po kmeni dubu pomalu svezl k zemi. Byl bledý v obličeji a těžce oddychoval. Ze zranění na stehně, levé paži a boku se mu řinula krev. Mark mu rozepnul kabátec. Zašklebila se na něho ošklivá rána sahající až k hrudníku, ale zdálo se, že plíce nebyly zasaženy.

"Mnohočetná poranění, značná ztráta krve, ale žádné vážnější vnitřní zranění," hlásil Ray, který provedl okamžitě zběžná vyšetření rentgenovými paprsky a scanerem. "Ze všeho nejdříve se musí zastavit krvácení."

Naklonil se k tělu představitele Řádu, svlékl mu košili a roztrhal ji na pruhy.

"Je jediný z nich, kdo má alespoň trochu čisté prádlo," dodal omluvné.

Potom ovázal krvácející rány a pevně je stáhl.

"Díky," šeptal zraněný. "Jsem král Vorku. Pánové, vaše pomoc mi zachránila život."

"Ještě nemáme vyhráno," zahučel Mark. "Nevíme, kolik dalších lotrů se tu může okolo pohybovat. Musíme být opatrní."

Ray vyslal psychicky:

"Dlouhý transport by nepřežil Navíc pokud by těm darebákům měly dorazit další posily, přijdou po cestě."

"Vyšplháme se na vrcholek tady toho kopce. Třeba budeme mít štěstí a objevíme nějakou jeskyni. Ty povezeš zraněného. Použij svůj antigrav ke zmírnění otřesů. Pomůžu ti s ním do sedla."

V pěti minutách už byli na cestě. Kus jeli korytem potoka, aby zamaskovali své stopy. Pak vyrazili do svahu, takže jejich postup se zpomalil. Uběhla hodina a Mark začínal být netrpělivý. Raněný stále častěji upadal do bezvědomí.

"Cítím kouř z hořícího dřeva."

"Správně," přisvědčil Ray. "Asi tři sta metrů před námi, kousek vlevo, je nějaké stavení."

Byla to dost ubohá chatrč, postavená z hrubě přitesaných kmenů, s doškovou střechou, stojící uprostřed malé mýtiny. Otvorem ve střeše se vinul tenký proužek dýmu. Mark seskočil na zem.

"Haló! Je tam někdo?"

Když se nedočkal odpovědi, strčil nohou do pootevřených dveří. Uvnitř nikdo nebyl. Jediná místnost, v rohu slamník pokrytý šedou houní. Stůl, tři hrubě otesané špalky coby židle a dřevěná truhlice tvořily veškerý nábytek. Nad ohništěm, kde dohořívalo pár polen, byl zavěšený začouzený kotlík s bublající polévkou.

Ray s králem v náručí vstoupil do místnosti těsně za Markem. Položil zraněného na slamník.

"Pít, pít," šeptal mladý muž namáhavě. Na stole stál hliněný džbán a ze dřeva vydlabaný pohár. Mark pohlédl výmluvně na androida. Ten zareagoval odevzdaným tónem:
"Vypnul jsem nahrávání. Určitě mě požádáš, abych se pokusil vyléčit toho mladíčka. Což, jak víš, je v přímém rozporu se zákonem o nevměšování."
"Zachránit lidský život je důležitější, ne?"
"Nedělej si to ještě složitější!"
Z dobře maskované schránky v levém stehně vylovil Ray několik tabletek.
"Antibiotikum proti případné infekci, stimulátor buněčné regenerace a krvetvorby a nakonec vitamínové koncentráty."
V poháru vody se tabletky se šuměním rozpustily a Ray přiložil jeho okraj ke rtům raněného. Obsah rychle zmizel ve vyprahlých ústech. Král vydechl únavou a hlava mu klesla zpět na pokrývku. Mark mezitím sundal kotlík z ohniště.
"Bylo by škoda nechat připálit večeři těch dobrých lidí," komentoval své počínání.
Ray vyšel ven postarat se o koně. Nejdříve je chtěl dovést k potoku, aby je napojil.
"Rytíři!"
Raněný seděl opřený zády o stěnu chatrče. Léky, které mu podal android, začaly působit. Bolest se utišila, do tváře se vrátilo trochu barvy.
"Vaše pomoc přišla v pravý čas. Nevím, jak vám poděkovat. A co moji druhové?"
"Všichni padli!"
"Špatně jsem se jim odvděčil za jejich věrnost," vydechl s nelíčeným zármutkem mladý panovník. "Tihle lupiči, kteří napadají pocestné, jsou prokletím našeho království."
"Víc než váš měšec jste je zajímal vy sám. Těm darebákům velel představitel Řádu."
"Cože? Že by se Velmistr opovážil..."
Nedokončil větu. Na rtech se mu objevil náznak úsměvu.
"Jaké jméno nese můj zachránce? Chtěl bych si jej navždy vrýt do paměti."
"Will de Stone," odpověděl váhavě Mark. "Pocházím z druhé strany hor."
Raněný si Marka upřeně prohlížel.
"Čím déle se na vás dívám, tím silnější mám pocit, že se vidím v zrcadle."
"Pravděpodobně náhoda," zamumlal pozemšťan, "to se někdy stává." I jeho však úžasná podoba vyváděla zmíry.
"Neřekl bych! Krátce před mým narozením podnikl otec velkou výpravu, při které překročil Velké hory. Kdo jsou tvoji rodiče?"
Mark byl nucen improvizovat:
"Matka zemřela při mém porodu a otce jsem nikdy nepoznal."
"Možná, že jsme bratři, kdoví. Přiznám se, že by mně to udělalo velkou radost, mít takového sourozence."
"Zdá se mi to velice nepravděpodobné," odpověděl Mark příkřeji než chtěl.
"Co je to vlastně za Řád, který vnucuje lidem své prapodivné zákony?" změnil téma.
Raněný si zhluboka povzdechl.
"Je to velice stará organizace, kterou můj praděd, král Walik, zrušil. Asi před čtvrt stoletím někteří velice zbožní šlechtici vytvořili jakési uzavřené společenství. Několik let o nich nebylo slyšet. Potom se k nim připojil mladý, ctižádostivý šlechtic, Gal de Fask. Netrvalo dlouho a svou dravostí se prosadil jako vůdce tohoto společenství. Tehdy se můj otec, král Xer, dopustil, jak si alespoň myslím, osudové chyby. Protože Gal de Fask byl blízký příbuzný královny, povolil mu znovuzaložení Řádu. V šesti největších městech království vznikly komtury, kde ctihodní otcové začali obchodovat s penězi."
"Jak obchodovat?"
"Dukáty nejsou kvůli své váze pro dopravu většího množství příliš vhodné, cesty jsou navíc nebezpečné, plné lupičů. Obchodníci, kteří chtěli nakoupit zboží v tom či onom místě, mohli složit peníze ve svém komturství, které jim vystavilo poukázku splatnou ve městě podle jejich výběru."
"Ctihodní otcové si při tom přirazili tučnou provizi, nemýlím se?"
"Vidím, že vás tyhle manýry příliš neudivují."

"Naopak, je to velice mazané."
"Kupci si postupně zvykli obracet se na Řád při všech svých transakcích. Zdálo se jim to výhodnější, než riskovat okradení. Velmistr si skutečnost, že Řád musí zajišťovat přepravu a střežení velikého majetku, vzal jako záminku pro vytvoření ozbrojené gardy. Obklopil se tak desítkami dobře vycvičených rytířů a žoldnéřů."
"A zločin smilstva?"
"Gal de Fask neustále horlivě kázal, že k dosažení duchovní dokonalosti a pravé víry je třeba sexuální abstinence. Časem se mu podařilo prosadit cudnost formou zákona."
"Který se dá ovšem obejít zakoupením nestoudně drahého rozhřešení."
"Bohužel je to tak! V současné době má Řád mnohem více peněz, než se jich nachází v královské pokladnici. Můj otec si uvědomil nebezpečí, které z této situace královské koruně hrozí a pokusil se několikrát Řádu vzepřít. Pokaždé však musel nakonec ustoupit. Počet jeho příznivců se postupně zmenšoval, zatímco Velmistrova pozice sílila. Před třemi roky král zemřel a mně zanechal otřesený trůn. Po pravdě řečeno, nemám už téměř žádnou faktickou moc."
"Nějaká vám určitě ještě zbyla, jinak by se nepokusili vás odstranit."
"Odmítl jsem podepsat výnos zavádějící otroctví, který připravil Gal de Fask. A pochopitelně z důvodů přísného dodržování morálky by měl být tento obchod s lidským masem organizován a kontrolován Řádem," dodal s trpkou ironií panovník.
Ve dveřích se objevil Ray:
"Venku už bude tma a po obyvateli této chatrče není ani vidu ani slechu. Buď utekl nebo se tady někde v okolí dobře skrývá."
Stařičkým zapalovačem zapálil olejovou lampu visící od stropu a namočil prst do kotlíku, aby ochutnal jeho obsah.
"Žádná toxická substance a dokonce příjemná chuť," vyslal psychicky. Potom nahlas dodal: "Můžeme klidně povečeřet, je to docela dobré."
Z truhlice vyndal dvě hliněné misky a naplnil je polévkou z kotlíku. Zraněný s chutí spořádal ještě teplou tekutinu. Pozemšťan roztržitě spolkl několik lžic a zadíval se na krále. "Sire, jméno Mark je u vás hodně rozšířené? V naší zemi jsem se s ním ještě nesetkal."
Mladík zavrtěl hlavou a zamyšleně odpověděl:
"I u nás je zcela výjimečné. To má na svědomí moje babička, královna Narda. Prosadila si, že mi dali tohle zvláštní jméno. Byla na mě vždycky moc hodná a držela nade mnou ochrannou ruku, když jsem byl ještě chlapec. Na smrtelné posteli, to už asi nebyla úplně při smyslech, mě k sobě přitiskla a šeptala mi: "Tvůj děd, jsi celý tvůj dědeček."
Mark ztěžka oddychoval. V jeho mozku horečně vířily zmatené obrazy. Princezna Narda! Předvečer jeho návratu na Zemi... zachránil ji a krále Walika... v noci tajně vklouzla do jeho lože ... Je to vůbec možné?
Do jeho neuronů pronikly Rayovy myšlenky.
"Když jsem toho mladíka ošetřoval, odebral jsem mu pár kapek krve. Zatím jsem nedokončil všechny testy, ale..."
Delší odmlka.
"Značná část jeho genetické výbavy se shoduje s tvojí..."
"Je to můj vnuk!" vyslal Mark a zatnul pěsti.
"Řekněme spíše, že existuje velká pravděpodobnost..."
Ray náhle přerušil tok svých myšlenek. Jediným skokem byl u dveří a prudce je rozrazil. Jeho ruka hmátla do tmy. Ozval se rozhořčený křik, když do místnosti vtáhl zmítající se tělo. Zpod zašpiněných černých hadrů se vynořila tvář mladé dívky. Měla jemné rysy, ze kterých na ně hleděly velké, mandlově hnědé oči.
"Proč nás špehuješ?" zavrčel Ray. "Mluv, nebo tě rozmáčknu jako komára!"
Vyděšená dívka klouzala zoufalým pohledem z jednoho na druhého.
"Já... já tady bydlím... Á! Snědli jste mou polévku!"
"Trochu jsme ti nechali," usmál se Mark. Atmosféra se uvolnila. "A protože nejsme nějací zloději,

zaplatíme ti, co jsme snědli."
Hodil na stůl jeden dukát. Dívka nevěřícně pozorovala minci jakoby váhala, jestli se nejedná o nějaký krutý žert. Pak po ní rychle chňapla.
"Jez, než to úplně vychladne," pobídl ji Mark.
Nedala se pobízet. Chvatně naplnila misku, kterou předtím vyprázdnil pozemšťan a hltavě spolykala její obsah.
"Ty tady žiješ sama?"
"Sama. Od té doby, co zemřela moje matka. Naučila mě znát různé rostliny a také k čemu jsou dobré. Vesničané za mnou občas přijdou, když potřebují nějaký lék."
"Proč jsi se před námi schovávala?"
Dívka zvedla hlavu a snažila se uhodnout úmysly cizinců.
"Bála jsem se, že patříte k vojákům Řádu."
Naplnila si ještě jednu misku polévkou a pokračovala:
"Někteří zlí lidé říkají, že jsem čarodějka... jako se to říkalo o mé matce."
Markovo čelo se zkrabatilo vráskami od úporného přemýšlení. Chtěl za každou cenu, ať už to bude mít pro něho později jakékoli následky, pomoci mladému králi... svému vnukovi... o čemž byl přesvědčen. V jeho hlavě klíčil plán, nesmyslný, bláznivý, šílený. Ani se nepokoušel představit si reakci Raye, tím méně Khova.
Pomalu, ale důrazně vysázel na stůl deset dukátů. Dívka, hypnotizována malými zlatými kotoučky, znehybněla se lžící u úst.
"Dobře mě poslouchej, budou tvoje, ale potřebujeme, abys nám pomohla. Můj přítel je raněný a možná už zítra ho bude Řád hledat. Mohla bys o něj asi tak dva týdny pečovat a hlavně ho někde ukrýt? Když to dokážeš, dostaneš desetkrát tolik."
Suma vyrazila dívce dech. Chvíli na něho zírala s otevřenými ústy.
"Sto dukátů ... vy mi slibujete..."
"Dávám ti své slovo šlechtice."
Dívka vstala a přistoupila k raněnému.
"Na umření to není! Dostane se z toho! Je vám ale hrozně podobný," konstatovala překvapeně.
Vrátila se ke stolu. S očima upřenýma na Marka, jakoby se bála, jestli si to ještě nerozmyslí, shrábla dukáty a nasypala je do malého koženého váčku.
"Tady nemůže zůstat. Je to jediný dům široko daleko a vesničané o něm určitě řeknou Řádovým rytířům. Vím o jedné skrýši, ale museli byste tam svého přítele donést. Půjdeme raději hned, nesmíme ztrácet čas."
Představa bohatství, které na ni čeká, vlila do žil malé čarodějnice nečekaný elán. Pod jejím vedením se trmáceli dobrý kilometr proti proudu potoka. Pochod ve tmě, kterou občas probleskoval bledý svit hvězd, byl vyčerpávající.
"Vidí jako kočka," vydechl namáhavě Mark.
Dorazili k malému jezírku, jehož hladina se zrcadlila na úpatí asi třicet metrů vysoké skály. Z jejího vrcholku se v kaskádách řítil vodopád.
"Pojďte těsně za mnou," zašeptala mladá dívka.
Kráčela podél břehu jezírka, až došla ke skalní stěně. Vstoupila do vody.
"Nemám nejmenší chuť na nějakou půlnoční koupel," pomyslel si Mark, "dokonce ani v doprovodu krásné čarodějky."
Když došli na úroveň vodopádu, dívka jim náhle zmizela z očí.
"To je chytré," vyslal Ray. "Za clonou vodopádu je trhlina ve skále. Sehni hlavu, jestli nechceš mít bouli."
Jeskyně byla mnohem prostornější, než napovídal úzký vchod. Dívka křesadlem zapálila pryskřičnou louč. Kdysi tudy vedlo koryto potoka, protože zem byla pokryta vrstvou jemného, suchého písku. U zadní stěny bylo lože z čerstvě pokosené trávy, na které android opatrně uložil raněného.
"To je moje tajná skrýš. Tady se schovávám, když mi hrozí nebezpečí. Váš přítel bude v bezpečí."
"Kde seženeš jídlo? Platit vesničanům dukáty by bylo velmi nebezpečné."
"Nejsem blázen! Peníze by si vzali a pak by mě běželi udat Řádu. Umím klást pasti na králíky, na ptáky,

chytat ryby a tak."
Mark přisedl ke králi, který stěží přemáhal ospalost.
"Zůstanete tady do té doby, než se uzdravíte."
"Nemá to smysl! Velmistr potřebuje moji mrtvolu, aby ji mohl ukázat lidu a potom se nechat korunovat. Jeho lidé po mně budou pátrat, dokud mě nenajdou. Jestli chytí tohle děvče, na mučidlech jí rozvážou jazyk."
"Neudělají to, protože zítra se král okázale objeví před svými poddanými! Podobáme se jeden druhému... téměř jako dvojčata. Vyměníme si oblečení. Vrátím se do Vorku a cestou budu všude rozhlašovat, že jsem se stal obětí zbabělého přepadení."
Markovy neurony zaplavil výbuch nesouhlasných myšlenek androida:
"Je to s tebou horší, než bych se vůbec odvážil pomyslet!"
"To je neuskutečnitelné," kroutil nevěřícně hlavou král. "Možná se vám podaří oklamat vesničany po cestě, ale ve Vorku naši lest odhalí. Zná mě tam příliš mnoho lidí."
"Právě proto mě musíte seznámit s co nejvíce podrobnostmi jak o paláci, tak o jeho obyvatelích."
"To si nemůžete nikdy zapamatovat."
"Ujišťuji vás, že mám vynikající paměť," usmál se Mark, když uviděl, jak Ray zoufale koulí očima.
"Popište mi nejdřív město a hrad."
Král se rozpovídal, zpočátku pomalu a nejistě, pak čím dál rychleji s náznaky dojetí, když popisoval místa, která měl rád.
"Moc se toho od našeho odchodu nezměnilo," komentoval králův výklad mentálně Ray. "Stejně jako v Sinacu se Řád spokojil s věží Krussů."
"Mezi lidmi, se kterými se budete setkávat prakticky denně, je třeba jmenovat v prvé řadě Velmistra Gal de Fask. Poznáte ho snadno. Často ho doprovází baron Rak, tlustý, růžolící muž, který spravuje naše finance. Potom je tam hrabě de Sark, tmavovlasý vousatý čtyřicátník. Je to nejvyšší sudí a šéf policie. Má za ženu velmi hezkou třicetiletou brunetku."
Raněný si povzdechl.
"Mějte se před ní na pozoru. Má takový zlozvyk navštěvovat mě každý večer před spaním pod záminkou, jestli něco nepotřebuji. Pak je tam konetábl Kent de Chask, vrchní velitel královské armády, starý přítel mého otce. Ten jediný mi zůstal věrný. Jsme bratranci, protože je synovcem krále Kenta. Má dceru Sylu, hezkou, ale trochu nesmělou blondýnku."
Mark s přivřenýma očima vyslal:
"Nahráváš to všechno?"
"Samozřejmě! Je to snadné k zapamatování. Mají stejná jména jako jejich předci, které jsme poznali při své minulé návštěvě."
"Nejobtížnější pro vás bude asi přítomnost Perly, pokojské."
"Proč, to je tak ošklivá?"
"Naopak, je jí dvacet a je velice krásná. Pomáhá mi s toaletou, obléká mě, při každé příležitosti se neopomene o mě otřít svým svůdným tělem. Pravá muka!"
"Nikdy jste jí nevěnoval svoji přízeň?"
Obličej mladíka se zklamaně protáhl:
"To nešlo... Zločin smilstva..."
"Vy jste nikdy neobdržel rozhřešení, tak jako ostatní bohatí šlechtici?"
"Velmistr mi ho neustále odmítá udělit pod záminkou, že panovník musí jít svým příkladem. Chtěl jsem se oženit, abych si zajistil dědice, ale on zamítl všechny nevěsty, které jsem navrhoval. Perla patří do družiny jeho špehů a nastražili ji na mne. Počítá s tím, že jednou podlehnu jejím svodům a dopustím se zločinu smilstva. On pak bude mít cestu k trůnu volnou. Přiznávám, že jsem odjel hlavně proto, abych měl chvíli klid od neustálého pokušení. Nikdy by mě však nenapadlo, že Velmistr půjde tak daleko a bude usilovat o můj život."
Mark položil ruku na paži raněného.
"Ubohý příteli, slibuji vám, že všechno bude v pořádku."
Král mluvil potom ještě několik hodin. Malá čarodějnice usnula únavou, opřena zády o skalní stěnu.

5

Hrůzné divadlo! Napůl ohlodané mrtvoly, svědectví hostiny nočních dravců. To bylo vše, co zbylo z nebožáků, kteří na této cestě nalezli smrt ve službách mocným.

Pozemšťané už byli na cestě celé dopoledne. K polednímu konečně les skončil. Na obzoru se rýsovala silueta velkého, palisádami opevněného statku.

"Tenhle pohled ve mně vyvolává velice nepříjemné vzpomínky," řekl Mark. "Jedna šílená stařena mě tam mučila rozžhaveným železem. Bez tvojí pomoci a bez péče počítačové zdravotnické techniky bych svou životní pouť skončil zřejmě tady."

"Málokdy jsem zažil takový strach jako tenkrát," otřásl se Ray při té vzpomínce. "Bylo to vůbec poprvé, co jsem odkryl tajemství lidských pocitů. Doufejme, že současní majitelé tvrze budou poněkud přívětivější."

"Podle toho, co říkal král, zdejší pán se jmenuje Will de Klark. Je to vnuk rytíře stejného jména, se kterým jsme se onehda setkali na turnaji. Ošetřil jsi mu ošklivou zlomeninu, kterou utrpěl při klání s dřevci."

O dvě hodiny později vyvolal jejich příjezd na tvrz nepopsatelný rozruch. Baron, vysoký urostlý mladík s kulatým bezvousým obličejem odrostlejšího dítěte, chvatně seběhl po venkovním schodišti. Byl tak rozrušený, že na posledním schodu zakopl a měl co dělat, aby se udržel na nohou.

"Sire... Sire... Jaká čest ..."

"Potřebuji si pouze několik hodin odpočinout."

Vstoupili do místnosti, která měla sloužit jako přijímací salon pro hosty. Byl tam příjemný chládek, ale téměř žádný nábytek. Hostitel nakopl slepici, která se usadila na stolku, což způsobilo hotový koncert uraženého kdákání. Objevila se baronka, celá zadýchaná se zrůžovělými tvářemi. Byla to baculatá blondýnka, jejíž vystouplý život dával zřetelně najevo blízkost radostné události. Ve spěchu se navlékla do svátečních šatů, které na ní, vzhledem k jejímu stavu, praskaly ve švech. Mark se lehce uklonil.

"Velice se omlouváme, že rušíme za takovýchto okolností," obrátil se k ženě, která ještě více zčervenala, "ale potřebujeme vaši pomoc."

"Jsme vám zcela k službám, Sire," odpověděl zdvořile Will de Klark. "Můžeme vám nabídnout malé občerstvení?"

"Přiznám se, že nám úplně vyschlo v krku."

Dvě rozpačité služebné ve chvíli přinesly džbán a poháry. Po prvních doušcích Mark pokračoval:

"Cestou do Sinacu nás v lese přepadl početný houf banditů. Všichni členové mojí osobní stráže přitom zahynuli. Nebýt více než vydatné pomoci rytíře Raye de Ter, který se objevil téměř v poslední chvíli, stihl by mě stejný osud, jako mé věrné gardisty. Museli jsme se ukrýt v lese jako nějaká zvěř! Po vyčerpávající noci jsme jeli celé dopoledne, než jsme dorazili do tohoto bezpečného útočiště, kterým je váš dům."

"Je i vaším domem, Sire. Co můžeme udělat, abyste se tu cítil příjemně?"

"Spokojím se s jedním noclehem v opravdové posteli, ale ještě předtím potřebuji, abyste vypravil jezdce s poselstvím pro otce převora do Sinacu. Když vyrazí hned, mohl by tam do večera být. Ať vyřídí představenému Řádu, že ruším svou návštěvu Sinacu a že jsem se rozhodl vrátit se do Vorku."

Mark předpokládal, že ten svatý muž už nebude mít důvod pročesávat les, když se dozví, že kořist mu definitivně unikla a vzdaluje se od něho.

"Zítra mi, můj milý barone, poskytnete ozbrojený doprovod pro mou cestu."

"To je moje povinnost i výsada, doprovodit osobně Jeho Výsost," řekl vážně Will, ale smutný pohled, který upíral při těch slovech na svou ženu, svědčil o poněkud jiných pocitech.

"Nechci vás v tuto pro vás tak důležitou chvíli odtrhávat od rodinného krbu," dodal Mark s úsměvem. "Dáte mi pouze čtyři muže a čerstvé koně."

Baronovi se viditelně ulevilo.

"Když Vaše Výsost dovolí, okamžitě zajistím odjezd posla do Sinacu."

***

Gal de Fask měřil dlouhými kroky prostornou zámeckou komnatu, kterou zde obýval. Byl to vysoký padesátník s vychrtlým obličejem, ze kterého trčel orlí nos. Černé, pichlavé oči lemovalo husté tmavé

obočí.
Vstoupila stráž ve stejnokroji Řádu a hlásila:
"Hrabě Xer de Sark žádá o slyšení."
Velmistr beze slov přikývl.
"Tak co, už nejvyšší sudí objevil krále?"
"Ještě... ještě ne, Ctihodnosti. Uvítací průvod ze Sinacu vyrazil panovníkovi naproti, ale nalezli jen plno mrtvol včetně jeho osobní stráže ... ale králova mezi nimi nebyla."
"To je ovšem velice nepříjemné! Vydejte rozkazy, ať pročešou celé okolí pro případ, že by chcípnul někde opodál."
Spěšné kroky na chodbě ho přerušily. Vstoupil neznámý muž. Jeho řádová uniforma téměř zmizela pod tlustou vrstvou prachu a rysy měl poznamenány únavou.
"Jedu přímo ze Sinacu, posílá mě otec převor. Sluha barona de Klark mu doručil královo poselství, že ruší svou návštěvu v Sinacu. Podle slov tohoto muže se král těší dobrému zdraví."
Pohledy Velmistra a hraběte se setkaly. Oba šlechtici nedokázali zakrýt své zklamání. Gal de Fask pokynul kurýrovi:
"Až si trochu odpočinete, vrátíte se do Sinacu. Předáte mé díky otci převorovi a ujistíte ho o naší otcovské přízni."
Zavládlo tíživé ticho, rušené pouze hlukem těžkých Velmistrových bot po kamenné dlažbě.
Z nádvoří se ozvaly vzrušené hlasy, které sílily a měnily se v křik.
"Co je zase tohle?"
Hrabě chvatně přistoupil k oknu a zbledl.
"Král! Právě vjel na koni na dvůr."
***
"No, a jdeme na to," vyslal Mark, seskakujíc s koně. "Doufejme, že hned první den neudělám nějakou botu!"
"Tohle je naprosto šílená akce! Nespustím tě z očí pro případ, že by ti nějaký vtipálek chtěl vrazit dýku mezi lopatky."
Naštěstí pro pozemšťany se vzhled místa od jejich poslední návštěvy příliš nezměnil. Mark se zhluboka nadechl. Připadal si jako potápěč, který se právě vrhl do vody. Potom rázným krokem zamířil ke své komnatě.
Když vstoupil, mladá dívka, která byla uvnitř, mu udělala dokonalé pukrle. Hezká blondýnka, na Markův vkus poněkud příliš kyprých tvarů.
"Vaše Výsosti ..."
"Přines nám něco k pití, Perlo, a rychle!"
Dívka překvapená autoritativním tónem se rychle vzdálila. Její místo zaujali Velmistr, hrabě a přispěchal i konetábl.
"Jsme šťastni, že jste se ve zdraví vrátil, Sire," promluvil Gal de Fask a ze všech sil se snažil vyloudit na tváři úsměv. "Říkal jsem od začátku, že ta vaše cesta nebyla šťastný nápad."
"Pane vrchní sudí, musím vám vyjádřit svou hlubokou nespokojenost," zavrčel král. "Cesty v mém království jsou rejdištěm hrdlořezů. Bez pomoci rytíře Raye de Ter, který mě zachránil, by mě bez skrupulí zamordovali. Na důkaz mého uznání jsem se rozhodl vzít ho do svých služeb. Bude sdílet mé komnaty."
"Je seznámen s naším náboženstvím?" staral se Velmistr.
"Dostatečně na to, aby bděl nad mým bezpečím."
"Nebylo by vhodnější, kdyby se ubytoval ve východním křídle hradu spolu s ostatními sloužícími?" navrhl hrabě.
"Pokud nejste schopni zařídit jeden z mých volných pokojů, budu muset nechat vyklidit některý z již obydlených ..."
Hrozba byla jasná a hrabě s konetáblem pobledli. Konetábl si pospíšil s ujištěním:
"Místnost sousedící s vaší pracovnou je vlastně nevyužitá. Dohlédnu, aby tam donesli postel..."
"Dejte se do toho, můj milý Kente. Vy, pánové, můžete jít. Chci si odpočinout."

Velmistr se ještě na prahu obrátil.
"Protože se Vaše Výsost vrátila, mohli bychom na zítřek svolat Nejvyšší radu. Musíme přijmout důležitá rozhodnutí. Nechám do vaší knihovny doručit potřebné dokumenty."
Když dveře zapadly, Mark vyslal:
"Uf! Nebylo to pro začátek nejhorší!"
"Věřme, že to ještě nějakou chvíli vydrží! Pokojská se vrací a oklamat dvorní dámu dá často mnohem víc práce než obalamutit nejvyšší hodnostáře."
Vstoupila Perla nesoucí karafu a dvě zlatem zdobené číše. Naplnila je a podala šlechticům.
"Napadlo mě, že po tak dlouhé a namáhavé cestě Vaše Výsost nepohrdne koupelí. Nechala jsem ve vaší komnatě připravit lázeň."
"Hodina pravdy udeřila," prolétlo Markovi hlavou.
Kousek od jeho lože s baldachýnem byla umístěna velká dřevěná vana, vyložená uvnitř prostěradlem.
"Sire, vy jste zraněn? Váš kabátec je potrhaný a celý od krve."
"To nic, to je krev těch ničemů, co mě přepadli."
Hbité prsty rozeply spony, ale náhle se zarazily na opasku.
"Vy máte novou výzbroj?"
Inkvizitorskému zraku Perly nic neuniklo. Mark se znovu přesvědčil, že musí být krajné opatrný.
"To je dárek od barona Klarka. Velice si ho cením."
Dívka pověsila opasek na skobu trčící ze zdi a pokračovala ve svlékání Marka. Když se naklonila vpřed, její výstřih se velkoryse rozevřel, takže bylo vidět celá ňadra i s bradavkami. Když pozemšťan seděl ve vaně, nebo spíše ve velkém škopku, začala ho pečlivě drhnout. Přitom jakoby náhodou zvláštní pozornost věnovala těm nejcitlivějším místům jeho těla.
Když Mark vylezl z vody, aby se zabalil do osušky, byl rudý jako krocan.
Zatracená potvora, pomyslel si, je to hotová ďáblice. To byla přímo Tantalova muka. Nechápu, jak mohl nebohý král takovému pokušení vzdorovat. Ale však se dočkáš, krásko. Já už si najdu způsob, jak tě vytrestat.
Perla, která se na okamžik vzdálila, už byla zase zpátky s plnou náručí šatstva. Naštěstí mu všechno padlo jako ulité. Jenom boty mu byly trochu velké.
"Jeho Výsost tady povečeří sama?"
"Budu stolovat s rytířem Rayem."
Mark se odebral do královy pracovny. Byla to prostorná místnost s velkým stolem uprostřed, s několika křesly a impozantní knihovnou, obsahující desítky objemných knih vázaných do červené kůže. Archiv několika účetních knih zachycujících hospodaření království po více než jedno století.
Vyznat se v registru se ukázalo obtížnější, než si myslel. Ručně psané, ozdobné písmo ztěžovalo četbu stejně jako skutečnost, že jednotlivá časová období nebyla v záhlaví nijak výrazněji odlišena.
"Nech to být," řekl Ray, "já si to vezmu na starost." Android prolistoval rychle hromadu pergamenů trůnících na stole. Na ofotografování a analyzování jedné stránky mu stačil zlomek sekundy.
"Zábavná práce," zasmál se. "Naši nepřekonatelní technokraté si s tím vyhrají několik měsíců, než to rozeberou."
Když skončil, přesunul se ke knihovně.
"Teď se podíváme na minulá léta."
Mark sedící v křesle s nohama nataženýma před sebe rozmrzele bručel:
"Tyhle polokřesla, položidle jsou pořád stejně nepohodlné. Po těch dlouhých hodinách jízdy na koni mám pocit, že se mi obratle setřásly na jednu hromadu a že jsem o několik centimetrů kratší."
"Ničeho takového jsem si nevšiml," reagoval starostlivě Ray, který, když šlo o zdraví jeho přítele, byl vůči vtipkování překvapivě nechápavý.
Odložil šestý svazek a s úlevou vydechl.
"Během noci bych to měl dodělat. Tvůj potomek nemá na cifry o nic větší nadání než ty. Příjmy královské pokladny jsou nižší než výdaje. To je velice špatné pro zemi, která nezná, jaké důsledky může mít inflace. Loni Řád poskytl třicet tisíc dukátů, aby vyrovnal rozpočet, ale dluh má být za necelý měsíc splacen. To by se ještě dalo nějak udělat, protože veřejné daně vynesou královské pokladně padesát

tisíc ročně. Jenže ministr financí Yer de Rak a hrabě Sark si přiklepli tučnou rentu. Každý dvacet tisíc! Se svou tisícovkou ročně je konetábl ve srovnání s nimi úplný žebrák. Pokud jde o dekret uzákoňující otroctví, schází mu už jen tvůj podpis."
U večeře obsluhovala Perla, které asistovali dva sloužící. Čtyřramenné svícny poskytovaly nečekaně dobré osvětlení.
K velkému zadostiučinění obsluhujícího personálu Mark vyslovil svou spokojenost s podávanými chody. Po jídle sloužící sklidili se stolu a rozebrali improvizovanou tabuli. Ray se obřadně rozloučil s králem a vzdálil se do svého pokoje. Perla si pospíšila s návrhem:
"Připravím Vaši Výsost ke spaní."
Celého ho vysvlékla a potom mu podala dlouhou noční košili. Pomáhala mu horlivě při jejím navlékání a neopomněla se přitom otírat vyzývavě o jeho tělo. Oči jí svítily lačností.
Mark však zůstal jako ledová sfinga. Když Perla zjistila, že její snažení nevyvolalo očekávanou odezvu, požádala o svolení k odchodu.
"Zajdi se podívat na mého přítele Raye, jak se uložil a jestli něco nepotřebuje."
Komorná, otrávená vidinou další možné práce, vstoupila do místnosti narychlo přestavěné na ložnici. Rytíř seděl na posteli, jediném kusu nábytku, který mu tam stačili dát. Svícen proto stál na kamenné podlaze a jeho světlo vrhalo na stěny strašidelné stíny. Perla si řekla, že musí někde sehnat alespoň stůl a nějakou židli.
"Přejete si něco, pane?"
"Pomoz mi zout boty."
Dívka si klekla, aby se mohla lépe zapřít. Když zvedla hlavu, překvapeně zjistila, že tento rozložitý chlapík se jí upřeně dívá do výstřihu.
Napůl rozzlobeně, napůl pobaveně se zvedla. V okamžiku, kdy se otočila, ji zezadu uchopily dvě svalnaté paže a na šíji se jí přitiskla lačná ústa.
"Pusťte mě, budu si stěžovat u krále!"
Hrozba však vyvolala mužův smích.
"Podle toho, jak se k němu máš, bych řekl, že se ti zatím moc nedaří. Ale to nic, hned to napravíme."
Android ji vzal do náruče a odnesl na lože. Bez velkých cavyků jí vyhrnul sukni. Objevila se dvě bílá stehna.
"To je hřích... hřích," zajíkala se Perla.
"Nemusíš se ničeho bát, mám rozhřešení."
Zaříkadlo okamžitě zapůsobilo. A protože tenhle rytíř byl navíc pohledný a sympatický, nechala se už bez odporu strhnout příjemným vírem, který ji obklopil.
Později, mnohem později se posadila a vstala z postele. Chvějící se rukou si otřela čelo, na kterém se perlily krůpěje potu. Svíce už téměř dohořela a vydávala jen mihotavé světlo.
Její milenec ji však přitáhl k sobě a rozepnul právě zapnuté knoflíky korzetu. Potom se zaměřil na pomuchlanou sukni, která brzy skončila na podlaze vedle korzetu.
"Ty jsi blázen, musím už jít," protestovala chabě. "Snad bys ještě nechtěl..."
"To všechno předtím byl jenom takový malý předkrm. Teď teprve přijde hlavní chod!"
6
Sotva Perla odešla, dveře Markovy ložnice se znovu otevřely a do místnosti tiše vklouzla velmi hezká brunetka. Mohlo jí být sotva třicet. Oválný obličej a světlé oči lemované dlouhými řasami dodávaly jejímu výrazu téměř andělské vzezření. Přiléhavé šaty zdůrazňovaly její štíhlou postavu a pevná ňadra.
"Tak tohle by měla být hraběnka, svůdnice číslo dvě," pomyslel si Mark. "Vypadá to, že do téhle komnaty si každý chodí jako na veřejnou promenádu."
Mladá žena přiklekla k čelu postele a sklonila se nad domnělým králem. Tomu se tak naskytl pohled na dvě nádherné bílé polokoule.
"Sire, ach Sire, kdybyste věděl, jaký strach jste způsobil svým přátelům. Přisahejte, že už nikdy nepodniknete nic tak šíleného! Když si představím, jaké nebezpečí vám hrozilo, moje srdce se vždycky znovu rozbuší."
Na důkaz svých slov uchopila královu ruku a přitiskla si ji na ňadro. Mark ucítil hedvábnou pokožku na

pružném podkladě.
"Pomyšlení, že bych vás už nikdy neviděla, že by byl konec těmto intimním chvilkám, pro mě bylo nesnesitelné."
Mark horečně uvažoval. Psychicky se spojil s Rayem:
"Nebudeme se s tím párat a šťouchnem do toho vosího hnízda hned."
"Není to předčasné?"
"Nemáme času nazbyt! Khov netrpělivě čeká naše podrobné hlášení. Navíc, čím rychleji budeme jednat, tím méně chyb, které by nás mohly prozradit, se dopustíme. Pro tuto chvíli od tebe jenom potřebuji, abys mi kryl záda."
"O.K. Mám teď sice nějakou práci, ale nechám zapnuté detektory."
Hraběnka si Markovo mlčení vysvětlila jako nezájem o svou osobu a s povzdechem vstala.
"Dobrou noc, Sire."
"Noro, prosím vás!"
Obrátila se. Král stál kousek od ní, směšný ve své dlouhé noční košili.
"Mám-li spáchat zločin smilstva, přeji si, aby to bylo s vámi."
Objal ji a vášnivě políbil na ústa. Komtesa cítila, jak je zvedána a nesena. Její nohy se dotkly postele a tělo se zvrátilo do podušek. Vzápětí na ni král nalehl celou vahou.
"Ne, Výsosti, prosím vás... já nechci..."
Přes tyto hlasité protesty vstřícnými pohyby svých hýždí pomohla "útočníkovi", aby jí svlékl šaty.
"To je hřích smilstva... Nesmíme jej spáchat... Prosím vás..."
Zachvěla se jako v zimnici, když král dosáhl svého. Tentokrát byl skutečně ztracen. Teď měla začít křičet o pomoc, aby byl přistižen přímo při činu. Už už otvírala ústa, když je zakryl vášnivý polibek.
Objetí bylo prudké, téměř brutální. Mark se rozhodl hrát roli mladého, neobratného kohouta do důsledku. Noře se to však k jejímu vlastnímu překvapení líbilo a zaplavila ji vlna rozkoše.
Když bouře vášní pominula, milenci zůstali několik minut nehnutě ležet. Potom se Nora téměř s lítostí zvedla. Mechanickým pohybem si přejela po obličeji a poopravila si účes. "Sire... co se nám to stalo?"
"Stalo se, co se muselo stát! Už dlouho jsem si to přál."
"Jestli se to Velmistr dozví... oba budeme souzeni..."
"A kdo mu to řekne?" reagoval ironicky Mark. Hraběnka si chvatně upravila toaletu a poněkud nejistým krokem zamířila ke dveřím. Mark ji zastavil a přitiskl své rty na hřbet její ruky. "Uvidím vás zítra?"
"Ne... ano... nebylo by to rozumné ..."
"Prosím vás o to, bylo to nádherné!"
"Do vašeho pokoje má každý volný přístup. Mohli by nás tu překvapit. Jakmile se setmí, přijďte do severní věže. Je opuštěná, ale v posledním patře je zařízená komnata. Budu vás čekat dole u schodiště."
"Přijdu tam. Čas, který mě bude dělit od této schůzky, se mi už teď zdá nesnesitelný."
Jakmile za hraběnkou zapadly dveře, rozběhla se ke své komnatě. Xer de Sark byl rozvalený v křesle a mračil se. Chladné královo přijetí dávalo tušit, že zítřejší jednání nebude snadné.
"Pane... pane... král... zločin smilstva... spáchal zločin smilstva..."
Její rozrušení bylo tak velké, že se při těch slovech třásla po celém těle.
"Vysvětlete mi to trochu srozumitelněji, má drahá."
"Král... ve svém pokoji... povalil mě na postel..."
V očích hraběte se to zablesklo zájmem. "A volala jste o pomoc, jak jsme se domluvili?"
"Nešlo to ... nemohla jsem... dusil mě. Navíc ta husa Perla nebyla ani ve svém pokoji, ani na chodbě. Někam se ztratila. Jediný, kdo by to zaslechl, by byl ten cizí rytíř. A ten by pro záchranu krále neváhal všechno zapřít."
Xer de Sark zlostně napřáhl ruku na svou ženu.
"Vy tupá slepice! Nedokážete využít příležitosti, na kterou čekáme celé měsíce!"
Hraběnka roztáhla rty v ironickém úsměšku.
"Mýlíte se! Král je už teď ztracen. Mám s ním schůzku zítra ve věži. Tam může být přistižen přímo při páchání zločinu smilstva, a ne nějakou služtičkou, ale Velmistrem a ostatními významnými svědky. Takže o jeho vině nebude žádných pochyb."

"A jste si jista, že tam přijde?"
Mladá žena se zhluboka nadechla a významně vypnula hruď. Řekla pyšně:
"Podceňujete mě, pane! Kdybych chtěla, poleze za mnou po schodišti po čtyřech až nahoru."
Hrabě se krátce zasmál. Uchopil svou ženu v pase a přitiskl ji k sobě.
"Nikdy jsem o vašich schopnostech nepochyboval. Dnes večer mi připadáte zvláště žádoucí. Bylo by nespravedlivé, aby se z vašich půvabů těšil jen ten prostoduchý král."
Nečekal na její souhlas, povalil ji na postel, aniž by bral ohledy na její šaty, které dost utrpěly už předchozím zážitkem.
7
Mark koutkem oka pozoroval Perlu, která mu pomáhala při oblékání. Bylo na ní vidět, že tentokrát nemá na nějaké svádění krále ani pomyšlení. Sotva stála na nohou a pod očima měla velké tmavé kruhy.
Do mozku pozemšťana pronikly androidovy myšlenky:
"Nedal jsem jí ani chvilku vydechnout a naše hrátky se protáhly až do svítání. Na tuhle noc jen tak nezapomene."
Byl v tom kus neskrývané pýchy. Ray opět odkryl něco z lidských emocí.
"Pospěš si," pobídl král Perlu ostře. "Nechtěl bych na zasedání rady přijít pozdě. Koná se na obvyklém místě?"
"Ano, Sire, ve velké knihovně vedle přijímacího sálu. Viděla jsem sluhy, jak tam nosí křesla."
Mark takto zajištěný proti případnému překvapení vyšel z komnaty, doprovázen Rayovým psychickým poselstvím:
"Zůstanu s tebou v neustálém spojení. Určitě budeš muset využít mé paměťové kapacity. Já se přitom budu procházet palácem a zaznamenávat kuloárové řeči."
Dva gardisté Řádu drželi stráž před vchodem do knihovny. Bylo zcela zjevné, že Velmistr je chráněn lépe než král.
Kolem stolu už seděly čtyři osoby. Kromě Velmistra, hraběte a konetábla byl přítomen i baron Yer de Rak, tlustý, se zarudlým obličejem, přesně jak ho popsal král. V čele stolu stálo křeslo, vyšší než všechna ostatní. Mark k němu bez váhání zamířil. Posadil se a pronikavým pohledem si jednoho po druhém prohlédl.
"Poslouchám vás."
Baron se okamžitě ujal slova:
"Při posledním zasedání jsem byl ke své hluboké lítosti nucen Vaši Výsost informovat, že naše pokladnice je prázdná. Co horšího, vzhledem k našim dřívějším závazkům se nám nedostává přinejmenším pětadvacet tisíc dukátů. Ty bychom měli co nejrychleji sehnat."
"Co navrhujete?"
"Mohli bychom zvýšit daně..."
"Sire, to není možné," vmísil se do hovoru konetábl. "To jsme udělali už loni a mezi lidem to vzbudilo velkou nevoli."
"Ta pakáž bude reptat pořád," přerušil ho pohrdavým tónem hrabě de Sark. "Moje policie je bdělá. Přesto si myslím, že k vyždímání takové částky bychom museli použít násilí. Tím bychom však mohli vyvolat všeobecné povstání."
Po jeho slovech se rozhostilo tíživé ticho. Mark upřeně pozoroval Velmistra, ten však jeho pohled vydržel. Pozemšťan proto strojeně váhavým hlasem začal nesměle:
"Jestli si dobře vzpomínám... tak loni... nám Řád vypomohl ..."
Sklonil hlavu, ale stačil postřehnout záblesk jízlivého uspokojení ve Velmistrových očích. Ten si dal na čas, než medovým tónem odpověděl:
"Kdyby toto řešení bylo uskutečnitelné, bylo by pro mne neskonalým potěšením vám vypomoci, Sire. Ale právě v této době má svatý Řád obrovské výdaje a není schopen shromáždit tak velkou sumu."
Jako zkušený řečník udělal Gal de Fask dramatickou pauzu, po které pokračoval:
"Nicméně..."
Nová odmlka.
"Nicméně, pokud bude podepsán dekret o otroctví, možná by se nám, při mimořádném úsilí a velkých

obětech, podařilo... dát dohromady částku, kterou potřebujete."
Jako v perfektně zrežírovaném představení posunul baron ke králi listinu a pero, které měl do té doby před sebou.
"Kde vezmete otroky?" zeptal se tichým hlasem král.
"Ve městečku se to jenom hemží různými darmojedy a zločinci. Policie našeho hraběte je prostě pochytá a nazítří se prodají ve veřejné dražbě. Mnoho vašich věrných baronů bude nadšeno možností opatřit si pracovní sílu, která jim umožní lépe pečovat o svěřená panství. Bude to ku prospěchu celému království.
Markův pohled byl podivně skelný. Na okamžik se propadl do vlastních vzpomínek. Kdysi ho na této planetě Řád prodal do otroctví jednomu sadistickému šlechtici. Nebýt Raye...
Král vzal do prstů podávané pero, chvíli si s ním roztržitě pohrával, jakoby se rozmýšlel:
"Není obchod s lidskými bytostmi v rozporu s naším náboženstvím?"
"V žádném případě, Sire," pospíšil si s ujištěním Velmistr. "Obchod nebude provozován nějakými podomními kupci či bezbožníky, ale věrnými služebníky Řádu, jejichž víra a nestrannost je mimo jakékoli podezření. Navíc ve vězení pro otroky je pamatováno na čas určený bohoslužbám."
"Myslím, že z toho budou úplně u vytržení!"
Neskrývaná ironie způsobila, že Gal de Fask rozzlobeně svraštil obočí. Král dělal, že si toho nevšiml a pokračoval:
"To řád tak naléhavě potřebuje pracovní síly do svého rudného dolu? Teď si uvědomuji, že jste nás vlastně nikdy neseznámili s tím, jaké zisky vám z těžby plynou?"
Velmistr sevřel pěsti, až mu zbělely klouby.
"Majetek našeho Řádu je zproštěn daňových a ohlašovacích povinností. Jedině členové naší rady mají právo žádat informace o jeho výši, příjmech a výdajích."
Baron de Rak se pokusil změnit téma rozhovoru:
"Sire, měli bychom se vrátit k programu našeho jednání. Podpisem tohoto dekretu se vyřeší všechny naše problémy. Navíc se tak město zbaví pobudů a ničemů schopných kdykoliv podněcovat nepokoje a obtěžovat řádné občany. Měšťané vám za to budou blahořečit."
Král vzal do ruky listinu, znovu si pročetl její obsah a potom ji prudkým nečekaným gestem roztrhl na dva kusy. Gal de Fask, přes svou schopnost sebeovládání nadskočil na židli.
"Můj děd, král Walik, zrušil otroctví už kdysi zavedené bývalým Řádem. A já nebudu tím, kdo ho obnoví!"
"Sire," ozval se prosebně hrabě, "myslete na zájmy království. Nenechte se unést city a starými vzpomínkami."
"Pokladna nemůže zůstat prázdná a jiný prostředek, jak ji naplnit, neexistuje," lamentoval Rak.
"Schází vám představivost, barone, což je pro ministra financí velice špatná vizitka. Zapomněl jste navrhnout ta nejpřirozenější řešení."
"Jaká?" zvolal rozhořčeně hrabě. "O žádných nevím!"
"Můžeme například snížit na polovinu finanční požitky dvorských šlechticů."
Tváře hraběte i barona zesinaly. Jedině konetábla tato myšlenka zjevně pobavila. Král udělal rukou uklidňující gesto, aby zabránil projevům nevole a pokračoval:
"Vedle této nepříjemné možnosti existuje ještě další východisko. Řádu bychom měli, jestli se nemýlím, splatit třicet tisíc dukátů, které nám tak velkomyslně půjčil."
"Dluh má být vyrovnán do jednoho měsíce a mně se podařilo zatím shromáždit jenom část této sumy."
"Všichni známe velkodušnost Řádu a sympatie, které k nám chová. Stačí odložit o půl roku termín splátky. Tím získáte čas k shromáždění zbývající částky."
Velmistrem lomcovala zlost.
"Já protestuji! To je okrádání Řádu! Dopustíte se tím stejně vážného zločinu jako je smilstvo!"
Podtext narážky byl zcela zřejmý, ale panovník dělal, jakoby si hrozby nevšiml.
"Nikoho nechceme okrást," řekl smířlivým tónem. "Žádáme pouze malý odklad, abychom mohli shromáždit prostředky na vyrovnání našeho dluhu."
"Řád tyto peníze nutně potřebuje co nejdříve."
Mark překvapeně zavrtěl hlavou.

"To mě velice udivuje, protože ještě před chvilkou byli naši řádoví přátelé ochotni okamžitě nám poskytnout pětadvacet tisíc... za podpis jistého dekretu."
Gal de Fask jenom sevřel rty a neodpověděl. Tenhle proklatý mladíček mu nastražil léčku a on se do ní chytil. A ještě pokračoval!
"Pokud ovšem naši přátelé z Řádu shledají toto řešení nepřijatelným, budu nucen, ke své upřímné lítosti, snížit příští rok náš příspěvek Řádu z padesáti na deset tisíc."
Přítomní zkameněli. S hrdlem staženým údivem a rozhořčením ze sebe Velmistr pouze nesouvisle vyrazil:
"To je nesmírná urážka Řádu... Urážíte samotné naše svaté náboženství ..."
"Hněv je také hřích, nenechte se jím unést," přerušil ho král a smířlivě mu pokynul. "V písmu je řečeno, že každý má přispívat podle svých možností a jak nám baron právě vysvětlil, ty jsou víc než omezené."
Gal de Fask zavřel oči a stiskl čelisti. Skřípání jeho zubů zaslechli všichni kromě krále, který pokračoval:
"Pevně však věřím, že k těmto bolestným koncům nedojdeme. Královská pokladna splatí svůj dluh Řádu... do sedmi měsíců, jak jsme se právě dohodli."
Nastalo tíživé, nesnesitelné ticho. Král se zvedl.
"Vzhledem k tomu, že hlavní problémy jsme vyřešili, můžeme ukončit jednání. Děkuji vám za vaše pochopení a oddané služby království."
Rychlým krokem vyšel z místnosti, následován konetáblem. Ten měl ve tváři starostlivý výraz. Král se zachoval chytře a statečně, nikdy by nevěřil, že je něčeho takového ještě schopen, ale bylo to neopatrné a nebezpečné. Jak bude reagovat velmistr?
Gal de Fask zůstal sedět, zatímco baron rychle složil listiny a zmizel za dveřmi. Velmistr pohlédl na Xer de Šárka.
"Hrabě, kdo mohl tohle králi poradit?" mručel vztekle. "To není z jeho hlavy a sám by nikdy neměl odvahu se s námi takhle otevřeně střetnout. Myslíte, že to byl konetábl?"
"Neřekl bych, Ctihodnosti. Ještě ráno vyjadřoval obavy z důsledků znovuzavedení otroctví, protože to považoval za hotovou věc."
"Tak kdo tedy?"
"Ten cizí šlechtic... Změna králova postoje a chování souvisí s jeho příchodem. Od Perly jsem se dozvěděl, že strávil s králem dlouhé hodiny v jeho pracovně."
"Musíme se ho zbavit dřív než ho král navrhne za člena Rady."
Hrabě se s cynickým úsměškem naklonil k Velmistrovi a tiše řekl:
"Možná, že vaše odveta přijde dřív, než si myslíte..."
8
Mark vrhl poslední pohled na spící Perlu. Ray jí, aniž o tom věděla, dal vdechnout silné anestetikum. Pozemšťané se na nějakou dobu potřebovali zbavit jejího špehování.
"Jsem na místě," vyslal Ray. "Tvoje krásná přítelkyně ještě nedorazila. Dnes odpoledne jsem si to tady prohlédl. Tahle opuštěná věž je ideální pastí. V posledním patře je kruhovitá místnost s holými zdmi. Jsou v nich jen úzké střílny, kterými se nedá prostrčit ani hlava. Jediným kusem nábytku je postel. Pozor! Hraběnka právě přechází nádvoří. Bude tě čekat u paty schodiště."
Mark se ujistil, že chodba je prázdná a vykročil k hlavnímu schodišti, kterým sestoupil na hradní nádvoří. To bylo ponořené do tmy, kterou jenom místy narušovaly pruhy světla linoucího se z několika oken. Proti tmavé obloze se jen nejasně rýsovalo ozubení hradeb. Stráž přecházející po ochozu se dala spíše tušit než vidět.
Mark poklusem zamířil k Severní věži, vyhýbaje se opatrně osvětleným místům. Jakmile překročil práh dveří, ucítil parfém mladé ženy. Prudce ji objal a políbil. Jemně se mu vymanila z objetí. Neměla nejmenší chuť skončit zády na kamenných schodech. Uchopila krále za ruku a zašeptala:
"Pojďte, Sire, povedu vás. Schodiště je úzké."
Za chvilku byli nahoře. Hraběnka pustila ruku svého milence a strčila do dveří, které se s tichým zaskřípěním otevřely. Znovu nahmatala královu dlaň a vtáhla ho dovnitř. Kolem vládla absolutní tma.
"Tady budeme v bezpečí, nikdo nás tu nepřekvapí. Zavřete rychle."
Dveře zaklaply.
"Proč nic neříkáte, Sire?"

Odpovědí jí byl dlouhý polibek. Potom hraběnku zvedly silné paže a donesly ji na postel.
"Jak jste nedočkavý a divoký," řekla a smyslně se zasmála. "Počkejte alespoň, abych si svlékla šaty, jinak je zmačkám jako včera."
Její protesty byly ale marné. Chtivé ruce jí vykasaly šaty a hraběnka na sobě ucítila tíhu králova těla, který rychle překonal poslední překážku. Divoké až brutální dobývání se střídalo s překvapivě něžným laskáním. Nora nemohla zadržet výkřiky rozkoše, které se jí draly z hrdla...
***
Konetábl vstoupil do komnaty Velmistra. Toto noční pozvání ho silně znepokojovalo. Mělo to nějakou souvislost s dopoledním zasedáním Rady? Srdce se mu ještě víc rozbušilo, když spatřil Gal de Faska diskutujícího s hrabětem Sarkem. Že by připravovali spiknutí?
"Vážený pane konetáble, pozvali jsme vás v tuto nezvyklou hodinu, abychom se s vámi podělili o naši bolest a zármutek. Mám vážné důvody věřit, že náš panovník páše v tuto chvíli zločin smilstva."
Kent de Chask sebou trhl. Došlo snad k tomu, čeho se už dlouho obával? Může ještě nějak zabránit tomu nejhoršímu?
"Ve své komnatě? S komornou?" mumlal nevěřícně.
"Je to ještě horší. Mnohem horší. Je s hraběnkou v Severní věži, což je důkaz, že jedná po zralé úvaze a je to zároveň přitěžující okolností."
"Nemohu tomu uvěřit!"
"Stejně jako my. Nicméně obávám se, že fakta nás přesvědčí. Pojďme!"
Na nádvoří je očekávali čtyři ozbrojenci Řádu s rozžatými pochodněmi. Dva z nich zůstali na stráži před jediným vchodem do věže.
"Potichu, prosím vás," požádal je šeptem Velmistr.
Na odpočívadle posledního poschodí se celí zadýchaní rychlým stoupáním zastavili. Na pokyn Velmistra rozrazil gardista kopnutím dveře. Louče zdvižené vysoko nad hlavy osvětlily vnitřek místnosti.
Po nečekaném vpádu se muž skulil na zem a skryl se za ložem. Hraběnka zůstala nehybně ležet na zádech. Vyhrnuté šaty a roztažená stehna jednoznačně vypovídaly o předchozí činnosti dvojice.
"Králi Marku, spáchal jste zločin smilstva!"
Strojeně vážný hlas se chvěl špatně skrývaným zadostiučiněním.
"Nemá smysl se skrývat. Stráže vás doprovodí před vaše soudce. Ať se Bůh smiluje nad vaší duší a ..."
Zbytek věty zamrzl Velmistrovi v hrdle, zatímco hraběnka hystericky zaječela. Muž se zvedl a jeho tvář naplno ozářilo světlo loučí. Cizí rytíř!
Nora na pokraji nervového zhroucení křičela přeskakujícím hlasem:
"To není možné, byl to král! Přísahám, že jsem tu byla s králem!"
"Prosím vás," vybuchl Gal de Fask. "Upravte se, madame, jste zosobněná sprostota, nádoba hříchu..."
Hraběnka očima zoufale hledala svého manžela.
"Byl to král..."
Jeden z gardistů převrátil postel, aby se podíval, zda se pod ní ještě někdo neukrývá. Potom se zdviženou loučí obešel celou místnost. Věc byla zcela jasná. Tady by se nedokázala schovat ani myš.
Gal de Fask dupl vztekle nohou o podlahu.
"Chopte se toho muže!"
Ozbrojenec, který přistoupil k Rayovi, byl odmrštěn takovou silou, že prudce narazil na zeď.
"Zpátky, darebáku! Ctihodnosti, jsem cizinec. V mé zemi by bylo nezdvořilé odmítnout pozvání dámy."
"To není pravda! Byl to král," vzlykala zoufalá Nora.
Velmistr jí nevěnoval žádnou pozornost.
"I cizinec musí respektovat naše zákony," zavrčel nenávistně. "Budete potrestán za zločin smilstva, který nemůžete popřít."
Ray zašátral v kapse svého kabátce, odkud vylovil trochu pomačkanou listinu.
"Mám rozhřešení. Otec převor ze Sinacu mi jej prodal za pět dukátů a ujistil mě, že platí pro celé království Vorku."
"To souhlasí," připustil znechuceně Velmistr, když poznal fialový podpis.
Konetábl, který až do této doby mlčel, se uklonil Velmistrovi.

"Rád bych se s vaším dovolením vzdálil. Tahle záležitost se týká pouze hraběte a vás."
Nedokázal zakrýt svou úlevu. Když už byl mezi dveřmi, ozval se znovu Ray:
"Pokud se hrabě de Sark cítí mým jednáním uražen, jsem mu zcela k dispozici, kdy a kdekoli se mu zlíbí. Zbraň si může zvolit sám."
Gal de Fask na okamžik zaváhal. Byla to příležitost, jak se zbavit tohoto vetřelce. Při pohledu na statnou postavu cizího rytíře si však rychle uvědomil, že hrabě nemá žádnou šanci.
"Ještě uvidíme," odpověděl za hraběte. "Stráže, chopte se té ženy a zavřete ji do cely. Bude souzená zítra."
"Za co?" zeptal se ironicky Ray.
"Urážka mravopočestnosti, manžela, zhýralost, prostituce."
Nora stála jako přikována, neschopná pohybu. Když ji surová ruka uchopila za předloktí, rozkřičela se na svého manžela.
"Řekněte jim, ať mě pustí! Slitování! Poslouchala jsem jen vaše příkazy. Přísahám, že to byl král!"
Xer de Sark se prudce otočil a vypotácel se z místnosti jako opilý. Jeho plán zkrachoval a co horšího, svědkem přitom byl jeho největší nepřítel, konetábl.
Ray osaměl. Mohl konečně kontaktovat Marka.
***
Jakmile se dveře komnaty zaklaply, seběhl Mark tiše po schodišti. Dohodl se předtím s Rayem, že android počká v temnotě posledního patra věže. Jakmile hraběnka překročila práh, vyměnili si spolu místa.
Ani ne za pět minut už byl ve svém apartmá. Právě včas, aby zaslechl kroky Velmistra a jeho doprovodu. Sklonil se nad spící Perlou, pootevřel jí ústa a pod jazyk jí vsunul bílou tabletku. Po jejím rozpuštění účinky anestetika rychle pominuly. Když Mark zjistil, že přichází k sobě, rychle zmizel ve svém pokoji.
"Perlo!" zavolal odtamtud.
Dívka se objevila ve dveřích a protírala si oči.
"Vaše Výsost mě volala?"
"Zatraceně, co je to s tebou? Už tě volám celou věčnost. Pomoz mi do postele!"
Mark prodlužoval představení, živě gestikuloval, mluvil si sám pro sebe, potom zase na Perlu. Když už konečně ulehl, znovu pokojskou zavolal a požádal ji o pití. S pobavením konstatoval, že Perla ještě stále nemá na nějaké svádění myšlenky.
Nakonec zabořil hlavu do polštáře, ale neopomenul dívce nařídit:
"Zůstaň na doslech, kdybych náhodou něco potřeboval."
Netrvalo dlouho a dorazily k němu androidovy myšlenky:
" Ten tvůj plán se záměnou osob byl výborný. Past sklapla perfektně."
"Předpokládám, že jsi se zachoval jako galantní muž."
"Nora si myslím na začátek noci nemůže stěžovat, určitě se jí to líbilo. Bohužel pokračování pro ni bylo už méně příjemné. Kdybys viděl její výraz, když jsem se místo tebe ve světle objevil já... Jednu chvíli se zdálo, že se hraběnka pomátne na rozumu. A Velmistr! Ten vzteky málem puknul. Jedinou obětí naší frašky je vlastně Nora. Dali ji uvěznit."
"Chudinka. Měli bychom jí nějak pomoct."
"Jen ji moc nelituj. Chystala léčku a sama do ní spadla. Za normálních okolností bys teď v cele seděl ty a čekal, až tě předhodí soudcům třesoucím se na to, aby tě odsoudili."
Na chodbě zaduněly kroky. Perla polekaně vyskočila, když ve dveřích spatřila Velmistra.
"Kde je král?"
"Uložila jsem ho do postele, ale myslím, že ještě nespí. Mám vás ohlásit?"
"To není třeba. Opustil svou komnatu?"
"Ani na chvilku. Jsem tady celý večer. Kdyby se odtud hnul, všimla bych si toho."
Velmistr opustil beze slov místnost, sršíc zlostí. Perla dlouho a pozorně naslouchala. Dokonce přiložila ucho k veřejím. Konečně se jí zdálo, že slyší královo pravidelné oddychování. Může si tedy v klidu odpočinout.
Ve chvíli, kdy chtěla překročit práh, se srazila s přicházejícím Rayem. Okamžitě ji obejmuly dvě silné

paže.
"Ach! Ne! Dnes večer ne... nechci... jsem hrozně unavená ..."
"Tak už dost, krásko! Myslel jsem na tebe celý den."
Při doteku svalnatého těla její odpor postupně slábl, až přestal úplně. Nechala se poslušně odnést do rytířova pokoje. Když Ray rozepínal její korzet, koketně se už smála...
9
Stejně jako v Sinacu, bylo komturství Řádu i v hlavním městě situováno ve věži Krussů a přilehlém okolí. Stejná architektura, těžkopádná, kruhovitá stavba s několika malými okny. Tyčila se v nevelké vzdálenosti od městských hradeb.
Zhruba stejně daleko od města i od kláštera stálo na rozlehlé pláni pódium s pěti lavicemi a dvěma křesly v čele. Velký baldachýn z modrého plátna měl chránit hlavy hostů před palčivými slunečními paprsky. Naproti této improvizované tribuně, ve vzdálenosti asi padesáti metrů, bylo postavené lešení. Tvořila jej plošina asi dva metry nad úrovní země, na kterou vedlo dřevěné schodiště. Dva kůly nesly příčný trámec opatřený železným kováním. K němu bylo řetězy připoutáno za zápěstí pět žen. Pouta byla tak krátká, že ubožačky zpola stály, zpola visely. Byly to ženy odsouzené k bičování pro zločin smilstva.
Stále početnější dav zvědavců postupně zaplnil planinu. Od pódia jej odděloval kordon ozbrojenců Řádu v tunikách s červenými kruhy. V první řadě se tísnila skupina žen, povětšinou starších, lačných potupného divadla. Pomsta ošklivosti kráse, odveta minulých časů přítomnosti. Zlomyslné zadostiučinění vidět trestat hříchy, k jehož spáchání je už nejspíš nikdy nikdo nevyzve.
Jedna obtloustlá semetrika se zarudlými tvářemi a knírkem pod nosem řečnila silným hlasem:
"Dneska tu máme dokonce i jednu hraběnku. Vsadím se, že bude ječet nejvíc ze všech, ta má ale jemnou kůžičku, hraběnčička, podívejte se."
S výjimkou této malé skupinky byl dav spíše mlčenlivý.
Když megera znovu začala své žvanění o těžkém hříchu, které odsouzené spáchaly a o zaslouženém trestu, ozval se silným hlasem jeden vysoký starší muž, jehož tvář byla rozryta mnoha vráskami:
"Drž klapačku, babizno! Já tě dobře znám. Kdyby zločin smilstva existoval, když jsi byla ještě mladá, neměla bys už na prdeli žádnou kůži a ještě dneska by ses nemohla posadit."
V salvě smíchu zcela zanikly vzteklé protesty tlusté mužatky. Náhle zazněl pronikavý tón trumpet. Rozhostilo se ticho. Z města vyrazil podivný průvod. Pět řádových rytířů statných postav tvořilo kruh kolem muže s maskou, oblečeného do oděvu z červené kůže. Kat pomalu vystoupil na plošinu, zatímco gardisté zůstali stát v řadě u paty schodiště.
Zbytek průvodu mezitím došel k tribuně pro významné hosty. Krále Marka, který kráčel v čele, předešel Velmistr vystavující na odiv svou bílou tuniku, vyzdobenou pěti rudými kruhy. V ruce držel masivní žezlo ukončené motivem ruky s napřaženým ukazovákem. Při pohledu na jejich seřazení nebylo těžké uhodnout, kdo je tady skutečným pánem. Král a Velmistr usedli do křesel, zatímco ostatní šlechtici zaujali místa v lavicích. Ray se usadil hned za Marka, kdežto hrabě v tmavém oděvu a s kamennou tváří dal přednost místu po boku Velmistra.
Pozemšťan si všiml, že konetábla doprovází jeho dcera, asi osmnáctiletá blondýnka přitažlivého vzhledu s průzračnýma očima. Když zpozorovala králův upřený pohled, sklonila hlavu a začervenala se.
Velmistr vstal z křesla a napřáhl ruku s žezlem. Okamžitě zavládlo mrtvé ticho.
"Dnes ráno náš svatý tribunál po pečlivé úvaze shledal hraběnku de Sark vinnou z urážky mravopočestnosti a z nevěry vůči svému manželovi. Z toho důvodu byla odsouzena k dvojnásobné výši trestu. Znamená to, že dostane čtyřicet ran." Po kratičké odmlce skončil obvyklou frází:
"Jestli někdo nesouhlasí s tímto rozsudkem, ať předstoupí. Bude mít možnost utkat se s rytířem Řádu v boji na život a na smrt. Nechť rozhodne boží soud!"
S tváří zkřivenou úsměškem se Velmistr obrátil vyzývavě ke králi a jeho tělesné stráži.
"Včera jsem si to všechno stačil prostudovat," vyslal Ray. "Většinou je tento návrh pustou formalitou, kterou nikdo nevyužije. Stejně jako za našich časů jsou rytíři Řádu pokládáni za neporazitelné. Těch několik málo zoufalců, kteří se odvážili se s nimi utkat, to zaplatilo životem."
"No prosím, další obyčej, který by stálo za to trochu porušit," reagoval Mark.
Android se pomalu zvedl.

"Žádám o boj! Hraběnka není vinna zločinem, ze kterého je obviněna."
V očích Velmistra zaplálo vítězoslavné světlo.
"Výborně! Připravte se na svou smrt. Nicméně můžeme vám dopřát čas, abyste svěřil svou hříšnou duši Pánu."
"Jsem připraven. Moje svědomí je čisté. Když bojuji za spravedlnost, nemám se čeho bát."
"Začněte," vyštěkl zlobně Velmistr.
Žezlem ukázal na jednoho z pětice rytířů, stojících u paty schodiště. Byl to obr, pod jehož pláštěm se daly tušit mohutné svaly. Hlavu měl chráněnou přilbicí, která zakrývala jeho obličej.
Vyšel vstříc svému protivníkovi pevným krokem, jistý si svou silou, svým vítězstvím.
Nečekaný souboj vyvolal v davu vzrušení. Každý se tlačil blíž, aby lépe viděl, i když o výsledku střetnutí nikdo nepochyboval.
"Měj se na pozoru, Rayi! Vzpomínám si, že členové bývalého Řádu měli k dispozici zvláštně upravené meče. Kondenzátor zabudovaný v jeho rukojeti dokázal vyvolat smrtící elektrický výboj. Několik jsme jich zničili, ale členové nového Řádu mohli objevit ukryté zásoby těchto zbraní."
"Přesně tak! Gardisté mají k dispozici nějaké zařízení, ukryté v rukojeti meče. V paprscích X je dobře vidět. Trochu se pobavíme a krom toho si dobiju zdarma generátor."
Oba protagonisté tasili meče a obrátili se ke královské tribuně. Rozkaz ale vydal Velmistr.
"Nechť souboj začne! O jeho výsledku rozhodne Bůh!"
Ironická myšlenka androida zasáhla Markovy neurony.
"Čím déle poslouchám tyhle tlachy, tím víc jsou mi protivné."
"Hraj svoji roli pečlivě! Tvoje příliš rychlé vítězství by bylo podezřelé. Diváci se těší na dramatické představení, tak je nesmíš zklamat."
Řádový rytíř zaútočil, aby si hned od počátku vytvořil převahu. Ray okamžitě kontroval a oba muži se do sebe doslova zaklesli, tělo na tělo. Žádný z nich nehodlal ustoupit ani o píď. Byli jako dvě sochy zkamenělé nezměrným úsilím. Uběhlo několik nekonečných minut. V davu to začalo hučet údivem. Poprvé, co si lidé vzpomínali, dokázal někdo vzdorovat rytíři Řádu. Někteří se nevědomky modlili a prosili Boha, aby neopustil tohoto cizího šlechtice. Najednou gardista vydal chraplavý řev a couvl. Neměl však čas si vydechnout. Stačil ještě odrazit úder vedený z bezprostřední blízkosti na jeho hlavu, ale nedokázal se už vyhnout následujícímu výpadu. Špička protivníkova meče bleskovým seknutím poznamenala jeho hruď. Na bílé tunice se objevil dlouhý krvavý šrám.
Dav reagoval nadšeným řevem. Jeho účastníci se už nezakrytě postavili na stranu tohoto cizího rytíře, který se odvážil vzdorovat všemocnému Řádu. Gardista znovu zaútočil. Čepele mečů se srazily s takovou prudkostí, až se mezi nimi zajiskřilo. Ve skutečnosti se však jednalo o elektrický výboj. Řádový rytíř stiskl tlačítko ve své rukojeti, aby si tak zajistil vítězství v souboji. Při pohledu na Raye, který se začal třást, se mu vrátilo sebevědomí. Chtěl triumfálně dokončit své dílo. Zvedl meč vysoko nad hlavou, aby rozpoltil lebku tohoto opovážlivce. Pohyb však už nedokončil. Pravým ramenem mu projela prudká bolest. Ray mířil přesně a bodl takovou silou, že čepel pronikla paží protivníka skrz naskrz.
Android však k všeobecnému údivu nevyužil získané výhody a o krok ustoupil. Gardistovy prsty povolily sevření a zbraň mu vyklouzla na zem. Levou ruku si přitiskl na zraněné rameno. Mezi prsty se objevila krev. Přemožen bolestí pomalu klesl na kolena.
Ray přiložil špičku svého meče na hrdlo protivníka. Za napjatého mlčení přihlížejících se obrátil k Velmistrovi:
"Nechtěl bych Řád připravit o tak udatného bojovníka. Když uzná svou porážku, ušetřím ho."
Gal de Fask stál jako opařený a nezmohl se na jediné slovo. Ta se však začala pomalu a nejistě drát z úst zraněného:
"Milost, pane, uznávám, že jsem prohrál. Slitování... slitování..." Hlas plný hanby a pokoření.
Android rozmáchlým gestem zasunul meč do pochvy. Přitom mocně vzkřikl: "Bůh rozhodl! Bůh uznal, že hraběnka je nevinná!" Hrabě Stark, stojící na tribuně za stále nehybným Velmistrem, byl zelený vztekem. Jediný konetábl se spokojeně, leč diskrétně usmíval. Před očima měl přitom obrázek včerejší noci: polosvlečené dráždivé tělo hraběnky ležící ve výmluvné poloze na posteli. Pomyslel si, že Boží soudy jsou nevyzpytatelné a pro obyčejné smrtelníky mnohdy nepochopitelné.

Davu konečně došlo, co se vlastně stalo a čím dál hlasitěji dával najevo svou radost. Ray vystoupil po stupních vedoucích na lešení. Na posledním schodu mu zastoupil cestu kat, který se nechtěl smířit s tím, že přijde o svou oběť. Již napřahoval důtky opatřené sedmi koženými řemínky, aby se zbavil nezvaného hosta. Android ho jediným šťouchnutím lokte odstrčil. Kat ustoupil o dva kroky a vypadal, jakoby ho právě přepadl prudký záchvat kašle. Rayův diskrétní šťouchanec byl tak razantní, že mu zlomil dvě žebra.
Android vytáhl dýku a přeřízl pouta na zápěstích hraběnky, kterými byla přivázána k trámci. Nešťastnice, přemožena dosavadními zážitky a únavou, bezmocně klesla, do náruče svého zachránce.
"Co s ní mám dělat?" vyslal rozpačitě Ray Markovi. "Nerad bych vypadal jako pitomec."
"Sejdi dolů a přiveď ji před královskou tribunu. To Velmistra rozzuří ještě víc."
Ve chvíli, kdy položil nohu na schod, padl Rayův pohled na jednu z odsouzených. Bylo to ještě děvče, stěží sedmnáctileté. Její jemná tvář byla sinalá strachem. Oči tonoucí v slzách upřeně hleděly na androida. Byl v nich zoufalý výkřik, srdcervoucí prosba a to tak naléhavá a dojemná, že ovlivnila i elektronické neurony robota.
"Právě jsem dostal nápad, jak ještě více nazdvihnout našeho milého církevního hodnostáře."
Postavil hraběnku opatrně na prkennou podlahu. Zdviženými pažemi pozdravil jásající dav a výmluvným gestem si vynutil ticho.
"Žádám o možnost prokázat nevinu této dívky!"
Gal de Fask se konečně probudil ze strnulosti, do které upadl po porážce svého šampióna. Stále ovšem nechápal, jak se to mohlo stát. Že by kouzelný meč přestal fungovat? Věděl, že je třeba zbraň vystavit na několik hodin působení slunečních paprsků, aby získala svou moc. Byla to snad nějaká nedbalost?
Nová výzva tohoto proklatého šlechtice, který se nadýmal pýchou nad svým vítězstvím, mu dávala příležitost k odvetě. Tentokrát za všechny své zločiny draze zaplatí. Jednou pro vždycky.
Velmistr napřáhl své žezlo, aby určil nového soupeře ze své gardy. Ten, aniž by se zdržoval povinnou zdvořilostní etiketou, divoce zaútočil na androidovu hlavu. Přitom okamžitě stiskl spouštěč blesků. Ray odrazil útok perfektní kvintou a odpověděl výpadem, který srazil protivníkovi přilbu a odsekl mu kus kštice i s pokožkou. Čelo i tváře gardisty okamžitě zalila krev.
Nadšené ovace kvitovaly úspěšný zásah. Lidé už nikterak neskrývali, na čí straně jsou jejich sympatie. Rytíř, zlostí bez sebe, se vrhl vpřed s mečem napřaženým k bodnutí. Ray neustoupil, jen pootočil trupem jako toreador v aréně a zasadil zuřivci tvrdý úder do brady rukojetí své zbraně. Gardistovy oči se obrátily v sloup a svalil se na zem jako špalek.
Zatímco dav řičel nadšením, Mark se obrátil na Velmistra, který s prsty křečovitě sevřenými na opěradle svého křesla ohromeně zíral před sebe.
"Musím s podivem konstatovat, že i tentokrát Bůh rozhodl o nevině této dívky. Váš svatý tribunál dělá až příliš mnoho chyb. Jestliže obě první obžalované jsou nevinné, není důvod nemyslet si totéž o zbývajících. Měl byste je propustit."
"Budou zbičovány! Musí zaplatit za své hříchy!"
Velmistr se už nedokázal ovládat. Řval nepříčetně na tři zbývající gardisty pod schodištěm.
"Na něj! Zabte ho! Zabte ho pro větší slávu pravé víry!"
Poučeni z osudu svých kamarádů postupovali rytíři pomalu v jedné řadě. Dav ztichl, jen tu a tam se ozvaly výkřiky:
"Zrada... Nespravedlnost... Svinstvo." Ray zůstal stát a pozoroval své protivníky. V okamžiku, kdy muž uprostřed vyrazil k útoku, android bleskurychle uskočil a ocitl se na boku trojice. Než se stačil krajní rytíř krýt, dopadla na jeho šíji svou plochou čepel Rayova meče. Bezvládné tělo se zhroutilo pod nohy dvou zbývajících gardistů, kteří se mu nestačili vyhnout a klopýtli. Prudký úder na přilbici připravil o vědomí druhého útočníka. Poslední už neměl sám žádnou šanci. Ve chvíli, kdy tiskl spoušť v rukojeti, jeho paže byla prudce vymrštěna vzhůru, až se čepel meče otřela o přilbici. Nešťastník zasažený elektrickým výbojem z vlastní zbraně se zhroutil na zem. Stejně rychlé jako nečekané rozuzlení situace šokovalo všechny přítomné.
"Netušil jsem, že vaši gardisté jsou tak špatně vycvičeni," zahučel polohlasně Mark. "Ten, co velel banditům, kteří zaútočili na můj doprovod, mě připadal velice obratný. Nejspíš nějaký přeběhlík."

Gal de Fask na něj vrhl pohled čišící nenávistí. Chtěl něco říci, ale jeho hlas zanikl v bouřlivých ovacích davu. Ray právě znovu vystoupil na lešení, kat se mu tentokrát obloukem vyhnul. Neměl nejmenší chuť dostat se znovu do kontaktu s tímhle ďábelským rytířem. Android osvobodil z pout všechny čtyři ženy. Ty klesly na kolena, objímaly mu nohy a líbaly ruce. Ray, viditelně v rozpacích, se snažil uvolnit z tohoto přívalu vděčnosti.
Mark využil momentu, kdy ovace poněkud zeslábly a zvedl se z trůnu.
"Lide Vorku..."
Jeho hlas však nedokázal přehlušit jásání davu. Zasáhl Ray.
"Ticho," zařval hromovým hlasem. "Král promluví."
"Lide Vorku! Bůh ve své nekonečné dobrotě shledal tyto ženy nevinnými... Všech pět. Myslím, že je to velice jasné znamení a bylo by neprozřetelné jej přehlížet. Zákon stanovující zločin smilstva je nespravedlivý a proto..."
Zvýšil hlas a dokončil:
"A proto jej ruším!"
Po jeho slovech se rozhostilo nevěřícné ticho, potom, jako když se dává do pohybu obrovská vlna, se ozvalo stále sílící mručení, které rostlo, až explodovalo výbuchem nespoutané radosti. Potlesk se mísil s nadšenými výkřiky.
Do Markových neuronů pronikly Rayovy myšlenky:
"Úspěch u lidu se dá získat celkem snadno, ale obávám se reakcí Velmistra. Není na rozhodující měření sil ještě příliš brzy?"
"Musí to jít ráz na ráz, nejlépe v jeden den, abychom maximálně využili lidové podpory."
Šlechtici na tribuně zachovávali většinou opatrné mlčení. Věci se seběhly příliš rychle a byly příliš převratné, než aby se v nich dokázali orientovat. Obličej Velmistra byl bílý jako křída. Na čele se mu perlily krůpěje potu. Zvedl se a otočil se k pozemšťanovi. Z očí mu šlehaly nenávistné blesky.
"Králi Marku, nemůžeš měnit zákony vyhlášené Řádem!"
Jeho hlas zněl jako burácení hromu. Dav, který vytušil, že dochází k rozhodujícímu střetu mezi dvěma nejmocnějšími osobnostmi království, nechtěl přijít o jediný detail. Kruh kolem tribuny se pomalu, ale nezadržitelně svíral. Kordon gardistů byl roztrhán a pohlcen lidskou masou. Dav se přelil přes lešení a první řady se zastavily teprve asi deset metrů před tribunou.
"Králi Marku, jestli nadále setrváš ve svých šílených bludech, spácháš svatokrádež. Řád zastupuje Boha na zemi."
"Jak to? Králové mají svou moc přímo od Boha a ne od Řádu. Řád je povinen poslušností králi! To také přísahal, když můj otec povolil jeho znovuzaložení. Co jeden král dal, druhý může vzít..."
Šílená zloba znetvořila tvář Gal de Faska. U koutků úst se mu objevila bílá pěna.
"Svatokrádež... Svatokrádež..."
Zvedl své žezlo a napřáhl je směrem k Markovi. Tribunu zachvátila panika. O Velmistrově nadpřirozené moci se vyprávěly nejnepravděpodobnější historky. Ti, kteří se mu odvážili vzepřít, zemřeli za velmi podivných okolností. Šlechtici kvapem opouštěli svá místa. Jediný konetábl viditelně váhal, ale Mark mu pokynul, aby se vzdálil spolu se svou dcerou.
Oba muži na tribuně osaměli tváří tvář jako šelmy připravené k útoku. Jeden druhého probodávali pohledem.
"Marku, zesil kapacitu svého ochranného štítu. V žezle je ukryta nějaká zbraň, nemůžu zjistit jaká."
V Rayových myšlenkách Mark postřehl znepokojení.
"Buď připraven zasáhnout," reagoval pozemšťan psychicky.
"Naposledy tě vyzývám, králi Marku," burácel Velmistr, "abys odvolal své kacířské řeči! Jinak ti nebude odpuštěno!"
"Znovu opakuji, že Řád je povinen poslušností králi."
"Zadrž! Rozmysli si to, jinak Boží hněv dopadne na tvou hlavu."
"Prohlašuji, že Velmistr není zástupce Boží na zemi, ale podvodník a samozvanec!"
Z hrdla Gal de Faska se vydral tak nelidský řev, že divákům v prvních řadách ztuhla hrůzou krev v žilách.
"To je smrtelný hřích! Svatokrádež! Nechť nebesa promění tohoto kacíře v popel!"

Z napřaženého ukazováčku na konci žezla vyšlehl záblesk a zasáhl krále. Kolem jeho těla se okamžitě vytvořila svítící aureola.
V dalším zlomku sekundy ještě mohutnější výboj zaplál kolem celého žezla. Ozval se nervy drásající výkřik. Pronikavá záře obklopila Velmistrovo tělo... a pohasla stejně rychle jako se objevila.
Když si oslněný zrak opět přivykl normálnímu světlu, Mark ohromeně konstatoval, že z jeho nepřítele zbyl jen pár zuhelnatělých podešví a hromádka kouřícího popele.
"Ray, co se stalo?"
"Nevím, mířil jsem laserem na jeho ruku. Musel jsem zasáhnout energetický zdroj, který explodoval. Podle účinku, který to na tebe mělo, to vypadalo jako výstřel z termické pistole."
Dav byl jako omráčený. Někteří lidé stáli nehybně jako sochy vytesané z mramoru, jiní padli na kolena se sepjatýma rukama a drmolili modlitby. Ostatní utíkali pryč co jim nohy stačily, neteční k několika ženám, které hrůzou omdlely.
Mark si uvědomil, že nesmí otálet a musí využít situace. Jeho hlas se rozezněl nad ztrnulým davem a dostihl i prchající, kteří se poslušně zastavili.
"Lide Vorku! Právě jste se stali svědky Boží vůle. Bůh rozhodl!"
"Zase to moc nepřeháněj," vyslal ironicky Ray. "Komise pro nevměšování to bude posuzovat jako nepřípustné zneužití zaostalosti a důvěřivosti těchto lidiček."
Mark však byl k neudržení:
"Bůh zvolil mezi Velmistrem a vaším králem. Velmistr se obrátil v prach, ze kterého vzešel. Já tu stojím před vámi. Proto, stejně jako můj děd, král Walik, vyhlašuji a nařizuji rozpuštění Řádu. Jeho majetek bude konfiskován ve prospěch koruny. Kdokoli se vzepře tomuto rozhodnutí, bude považován za rebela a jako takový bude králem potrestán."
Trvalo dlouhé minuty, než význam jeho slov pronikl do mozků vyděšeného lidu Vorku. Nejprve se ozval slabý ženský hlas, znějící však mládím, nadějí a radostí:
"Ať žije král! Dlouhý život králi!"
Výkřik zapůsobil jako katalyzátor a s konečnou platností vytrhl dav z letargie. Přidávaly se postupně další hlasy, až nakonec znělo z tisíce hrdel:
"Ať žije král! Pryč s Řádem!"
Muži hrozili zaťatými pěstmi směrem k monstrózní věži. Ti nejhorlivější vyrazili k její bráně.
"Pryč s Řádem! Pryč s Řádem!"
Za chvíli se už před branou vytvořila hněvivě hulákající tlupa.
"Nic lepšího si nemůžeme přát," pomyslel si Mark, "postarají se o všechno sami."
"To jistě," komentoval jeho myšlenky Ray. "Uloupí, na co přijdou a co neukradnou, to zničí."
"Řád je zneužíval dost dlouho. Podstatné je, že si tady sami udělají pořádek."
Ray se jako ledoborec prodral davem a připojil se k Markovi.
První poklekl před králem konetábl.
"Sire..., Sire, vzdávám vám svůj hold... Nikdy ve svém životě jsem neměl takový strach," dodal upřímně.
Jeho příkladu následovala asi desítka dalších šlechticů, kteří došli k závěru, že by bylo přinejmenším rozumné připomenout vítězi svou věrnost. Hrabě de Sark se však v nastalém zmatku někam vytratil.
Když ceremoniál skončil, Mark vzal konetábla důvěrně kolem ramen:
"Doufám, že mezi důstojníky, kterým velíte, se najde alespoň patnáct, kteří zůstali věrni trůnu a kteří jsou skutečně ochotni vás poslouchat."
Konetábl chvíli přemýšlel a pak zabručel:
"Řád měl velký vliv. Přesto si však myslím, že pár věrných dohromady dám."
"Výborně! Vyřiďte jim mé pozvání na slavnostní večeři, kterou bych chtěl uspořádat na počest dnešního dne."
Když si všiml mladé dívky, která kráčela těsně za svým otcem, dodal:
"Doufám, že tyto násilnosti příliš nevyděsily vaši dceru."
"Pod nesmělou slupkou ukrývá duševní sílu. Vyrovná se s tím."
"Pokud nebude unavena, bylo by pro mne velikou ctí, kdyby se zúčastnila večerního banketu. Její krása bude ozdobou večera."

Podél cesty ke královskému hradu se shromáždily spousty lidí, zvláště mladých, kteří se smáli, zpívali a skandovali:
"Ať žije král! Sláva králi!"
"To je úžasné, Sire," hlaholil konetábl. "Vašemu otci se nikdy nedostalo takové přízně lidu."
Ray si neodpustil ironickou myšlenku:
"Noc bude bouřlivá. Vsadil bych se, že místní drbny budou mít za devět měsíců pěkně zamotané hlavy."
10
Do tmavého sálu pronikaly zavřenými okenicemi jen řídké paprsky zapadajícího slunce. Asi dvacítka osob stála v kruhu kolem dvou mužů. Hrabe Sark si se zachmuřenou tváří prohlížel přítomné.
"Děkuji vám, že jste se dostavili na mou výzvu a na přání barona de Raka, který poskytl našemu shromáždění útočiště ve svém domě. Jak všichni víte, situace je vážná. Rozpuštění Řádu je hrozbou pro nás pro všechny."
Jeden rytíř, který na sobě měl ještě plášť s rudým kruhem, vážně přisvědčil a sám pokračoval:
"Lůza, podporovaná tímto bezbožným králem, vzala útokem naše komturství. Bylo to děsivé drancování a loupení, ba co hůř, svatokrádež. Ukradli naše pokladnice a než odtáhli, zapálili tito ničemové budovu."
Zlověstné mručení naplnilo sál.
"Přátelé," ujal se slova hrabě, "skutečně věříte, že král se zastaví v půli cesty? Určitě ne! Po Řádu se vrhne na nás. Baron vám může potvrdit, že už na posledním zasedání Nejvyšší rady hrozil snížením apanáže dvorské šlechty o polovinu."
"To je hanebné," zvolal jeden z přítomných. "Musíme ho přinutit, aby respektoval závazky svého otce."
"Asi tak jako respektoval existenci Řádu, co?" zasmál se zlobně hrabě. "Zanechte všech nadějí, že přivedete toho šílence k rozumu."
"Co tedy navrhujete?"
"Když má strom shnilou větev, musí se odříznout. Krále musíme odstranit."
Jeden šlechtic s vrásčitou tváří namítl:
"V tom případě se na trůn dostane konetábl. Jeho otec byl synovcem krále Kenta."
"Musíme ho také zlikvidovat," zahřměl hrabě. "Všichni potomci tohoto prokletého rodu musí být vymýceni, pokud si přejete, aby v tomto království zase zavládl pořádek a mír a vaše zásluhy byly náležitě oceněny."
"Kdo tedy bude králem?"
Hrabě se zhluboka nadechl. Věděl, že nesmí věci uspěchat. Nebylo by dobré budit zdání, že někomu vnucuje svoji vůli. Na odkrytí karet bylo ještě příliš brzy. S přivřenýma očima proto odpověděl klidným hlasem:
"O tom rozhodnete vy, věrní šlechtici a tvůrci nového království."
Jeho slova byla kvitována souhlasným mručením. Část přítomných se už viděla sama na trůnu, část by se spokojila podpořit svou volbou jiného kandidáta výměnou za přiměřeně vysokou lukrativní funkci u dvora.
"Shromáždění vojska na našich panstvích zabere jistý čas," namítl jeden baron. "Přinejmenším dva týdny."
Hrabě zavrtěl nesouhlasně hlavou.
"To je příliš dlouhá doba. I při největší opatrnosti by se vaše počínání nedalo utajit. A myslíte, že král bude mezitím zahálet? Jenom v tomto městě má šanci získat několik stovek ozbrojenců. Zaútočí na nás, než se stačíme zformovat."
"Co byste tedy doporučoval?" zeptal se stísněným hlasem baron de Rak.
"Musíme jednat ještě dnes večer!"
V sále nastalo po těchto slovech napjaté ticho.
"Uvažujte, přátelé! Lidové vrstvy, nadšené zrušením zákona o smilstvu, budou dnes v noci jako utržené ze řetězu. Bude to noc plná oslavování a orgií. Této lůzy se tedy nemusíme obávat. Dozvěděl jsem se, že král připravuje na dnešní večer pro své přátele slavnostní hostinu. Mimochodem, všimněte si, že žádný z nás na ni nebyl pozván."
"Jsem vám k službám," ozval se jako první rytíř Řádu. "Do večera shromáždím nejméně deset mých druhů, kteří rádi pomstí smrt našeho Velmistra."

"Výborně," pochvaloval si hrabě. "Ostatní by se měli pokusit sehnat každý alespoň dva či tři muže. A nezapomeňte ozbrojit své služebnictvo. Slibte jim mým jménem velkou odměnu."
"Jak se dostaneme do hradu? V noci je padací most zdvižen."
Xer de Sark odvětil ironickým tónem:
"Král, poblouzněný svým jepičím vítězstvím, mě zapomněl zbavit mé funkce. Ostrahu paláce mám tedy na starosti stále ještě já. Střídání stráží probíhá v jedenáct hodin v noci. Vyberu spolehlivé muže, kteří nám otevřou tajnou branku v západním křídle hradeb. Překvapíme tak krále a jeho stoupence v největší pijatyce. Zlikvidovat tu bandu opilců pro nás bude hračka."
Jednoduchost plánu nadchla většinu přítomných.
"Shromážděte se něco před jedenáctou u západní hradební zdi," upřesnil ještě hrabě. "Hlavně musí všechno proběhnout v naprosté tichosti. Já se tam k vám připojím. Vítězství bude naše, to vám slibuji."
Jeho slova pozdravilo tlumené "vivat" a poté spiklenci jednotlivě opustili sál. Když hrabě a baron Rak osaměli, s úlevou si oddechli. Své spojence si, jak se zdá, vybrali dobře. Na obranu krále se neozval jediný hlas.
"Tak dnes večer, barone. Já se teď vrátím do paláce."
Pomalu se setmělo. Město tonulo v záplavě křiku, smíchu a zpěvu.
"Jen se bavte," pomyslel si hrabě. "Užijte si tu noc. Vaše zítřejší probuzení bude méně příjemné."
Dostal se do hradu těsně před zvednutím padacího mostu. Když procházel kolem stráží, srdce se mu rozbušilo. Co když král vydal mezitím nějaké nové příkazy? Nic se však nedělo. Hlídky ho uctivě pozdravily, jak se slušelo na jeho stav a hodnost.
Došel ke své komnatě. Vzal to oklikou, aby nemusel projít křídlem, které obýval král. Pokoj byl osvětlen čtyřramenným svícnem. V slabém světle svící zpozoroval svou ženu bojácně schoulenou v křesle. Při zvuku otvíraných dveří vyskočila a vrhla se k nohám svého manžela.
"Můj pane, odpusťte mi. Vy přece víte, že jsem jenom plnila vaše příkazy."
Zvedla svůj krásný obličej tonoucí v slzách. Hrabě se vytrhl z jejích rukou a surově ji odkopl.
"Zesměšnila jste mě," zavrčel nenávistným hlasem.
"Chtěl jste, abych svedla krále. Přísahám, že jsem si myslela, že ve věži to je on."
"Lžete! Lžete! Myslíte, že jsem vaši léčku neprohlédl? Spoléhala jste na to, že ten ničema mě vyprovokuje k souboji. Měl mě zabít a vy byste mohla dál svobodně a v klidu pokračovat ve svých nestoudnostech. A za mé peníze!"
Hrabě se při té představě rozzuřil do nepříčetnosti. Naklonil se ke své ženě, chytil ji za výstřih a rozerval předek šatů. Žena, s obnaženými ňadry, se pokoušela uniknout, ale hrabě z ní serval poslední zbytky oděvu. Pak ji uchopil za ruku a mrštil jí na postel.
"Vašemu milenci se podařilo vyfouknout vás katovi, ale mně neuniknete. Potrestám vás, jak si zasloužíte!"
Sundal ze zdi masivní kožený opasek a vší silou se rozmáchl. Kožený řemen zasvištěl vzduchem a dopadl na Nořina záda, kde zanechal široký krvavý pruh. Aniž by bral ohled na výkřiky bolesti mladé ženy, šlehal ji zuřivě po celém těle, po zádech, ledvinách, stehnech a zvláště po hýždích.
Když se konečně vyčerpal, odhodil řemen zbrocený krví na dlažbu. Nešťastnice už nebyla schopna ani křičet. Z hrdla se jí dralo jen slabé sténání.
Hrabě uchopil Noru za vlasy a otočil ji obličejem k sobě.
"Poslouchej mě dobře! Za dvě hodiny budu se svými přáteli pánem hradu. Král i tvůj milenec zemřou. O to se osobně postarám. Potom se vrátím a dokončím, co jsem teď začal. Stáhnu z tebe zaživa tu tvou kůži děvky a budu se dívat, jak chcípáš. Udělá mi to velké potěšení."
Vyšel dlouhými kroky a zabouchl za sebou dveře. Hraběnčino tělo se otřásalo vzlyky. Měla pocit, že jí na záda lijí rozžhavené olovo. Pokusila se pohnout... napnula všechnu vůli. Dostala se až na okraj postele. Potřebovala několik minut, než se jí podařilo spustit kolena na podlahu.
Vzepřela se pažemi a snažila se vstát, ale drásavá bolest v bederní krajině jí v tom zabránila. Klesla na zem tváří do prostěradla, které utlumilo její výkřik. Ztratila úplně pojem o čase. Její mozek byl zaplaven nesmírným utrpením. Pud sebezáchovy však nakonec zvítězil nad bolestí. Musí uprchnout, než se hrabě vrátí...

Na kolenou přelezla napříč pokojem. Otevření dveří bylo utrpením a trvalo celou věčnost. Ve spáncích jí bušilo, před očima měla rudou mlhu. Konečně byla na chodbě. Zdála se jí nekonečně dlouhá. Kamenné dlaždice jí rozdíraly kolena. Lezla po čtyřech, posedlá myšlenkou uprchnout z tohoto strašného místa. Každý zdolaný metr ji stál nadlidské úsilí.
Zdálo se jí to neuvěřitelné, ale byla před dveřmi královských komnat. Myslela, že blouzní.
"Perlo!"
Její hlas byl směšně slabý. Takhle ji nikdo neuslyší. Zaškrábala nehty na dřevo. Konečně! Dveře se otevřely.
"Perlo. Varuj krále... hrabě..."
11
Ve velkém přijímacím sále byla prostřena řada stolů. Polovina místnosti byla lemována galerií, podepřenou sloupořadím. Na té se při oficiálních přijetích tísnili zvědaví diváci.
Hlavní vchod s těžkými dubovými veřejemi vedl do vstupní haly, zatímco několik menších dveří zajišťovalo spojení s kuchyněmi a přístup do vyšších pater.
U čestného stolu, který byl umístěn proti hlavnímu vchodu, seděla konetáblova dcera, usazena mezi krále a svého otce. U bočních stolů zaujalo místa asi patnáct či dvacet rytířů. Na první pohled to byli zdatní bojovníci, trochu neotesaní, kteří se viditelně lépe cítili na bitevním poli než u dvorské tabule. Byli tímto nečekaným pozváním poněkud zaskočeni. Nikdy předtím se jim takové pocty od krále nedostalo. Na začátku večera byla proto atmosféra spíše chladná a napjatá, ale s přibývajícím množstvím vypitého vína a spořádaných jídel se všichni uvolnili a dobře se bavili.
Mladičká Syla de Chask ztratila rovněž svůj počáteční ostych. Usmívala se při slovech krále, který se k ní choval nezvykle galantně a mile.
Ray se skromně usadil na konec stolu, nenápadně pozoroval shromážděné a aby nevyšel ze své role, pořádal obří porce jídel. Všiml si náhle, jak malými postranními dveřmi vstoupila do místnosti Perla. S bojácným výrazem v bledé tváři váhala, zda má jít dál do sálu. Když spatřila, jak se k ní blíží android, s úlevou se usmála. Okamžitě na něj vychrlila všechno, co věděla.
Když skončila, Ray ji pohladil po tváři.
"Okamžitě uvědomím krále. Jsi statečné děvče a určitě se ti dostane odměny. Teď se ale vrať k hraběnce.
Ulož ji ve svém pokoji, aby se nemusela bát nepředvídaného návratu manžela."
Když se vrátil na své místo u stolu, spojil se psychicky s Markem:
"Vypadá to na pěkný malér. Hrabě už stačil zorganizovat vzpouru. Za necelou hodinu vniknou spiklenci do paláce. Je třeba vyhlásit poplach a nahradit strážné spolehlivými muži."
Král s přivřenýma očima horečně přemýšlel. V hlavě se mu rychle rodil plán.
"Myslím, že lepší bude, když celý problém vyřešíme jednou provždy."
Vstal a silným hlasem si vynutil ticho:
"Přátelé..."
***
Hrabě se plížil těsně podél hradební zdi a snažil se zůstat v jejím stínu. Když se dostal na několik metrů od tajné branky, znehybněl. Dva strážní monotónně přecházeli sem a tam po své trase. Tiše hvízdl. Zastavili se a když ho poznali, vzdali mu předepsanou poctu.
"Jsme vám k službám, pane."
"Až přijde konečné účtování, vaše zásluhy nebudou opomenuty. Je všechno v pořádku?"
Strážný ukázal na opačný konec hradního nádvoří, kde se nacházelo hlavní křídlo paláce.
"Na banketu došlo k nějakým zmatkům a rozepřím. Nějací ožralové vyšli ven, pak se zase vrátili. Teď už je tam klid a jenom se napájejí vínem."
"Výborně! Otevřete bránu!"
Těžká veřej se pohnula s nepříjemným skřípěním.
První se objevil baron Rak. Ani přilbice na hlavě nedodala jeho baculatým tvářím válečnický vzhled. Za ním rychle vklouzla na nádvoří asi desítka gardistů Řádu následovaná několika šlechtici, které doprovázeli jejich ve spěchu ozbrojení sloužící.

Hrabě s uspokojením přehlédl své malé vojsko. Nástroj spravedlnosti, pomsty a jeho budoucího triumfu. Přikázal absolutní mlčení a přesunul se na druhý konec nádvoří. Chvíli naslouchal hluku pronikajícímu ven skrz zavřené dveře. Král cosi hlasitě vykládal, ale zdálo se, že ho nikdo moc neposlouchá.
"Jsou všichni namol," zachechtal se tiše baron, který mezitím dorazil s oddílem ozbrojenců.
Hrabě prudce rozrazil dveře a vrhl se vpřed následován ostatními rebely. O několik sekund později se překvapeně zastavili. Sál byl prázdný, jen u hlavního stolu sedělo šest osob. Král, konetábl, cizí rytíř a tři šlechtici.
"Pojďte dál," vyzval je ironickým hlasem král. "Nechcete si s námi připít na rozpuštění Řádu?"
Tvář Xer de Sarka se zkřivila divokým úsměškem. Jeho úkol bude ještě snadnější než si myslel. Tasil meč.
"Proradný králi, připrav se na svou smrt!"
Vrhl se rychle vpřed, když vtom se pohnul Ray. Uchopil oběma rukama těžký stůl, zvedl jej do výšky a mrštil proti útočníkům. Prudký náraz srazil hraběte a muže v jeho blízkosti na zem, a ti, co byli vzadu, o ně klopýtli.
Zatímco se nezvaní návštěvníci sbírali ze země, hrabě s překvapením sledoval, jak se několik jeho mužů zhroutilo zasaženo šípy. Galerie, která se při jejich vpádu zdála být zcela prázdná, se najednou zaplnila lučištníky. Další salva způsobila, že řady spiklenců ještě více prořídly.
Ozval se dupot mnoha bot a zazněly výkřiky:
"Za krále! Za krále!"
Postranními dveřmi i hlavním vchodem vnikli do sálu ozbrojení stoupenci panovníka a obklíčili rebely.
Hrabě jako zasažený bleskem pochopil, že padl do smrtící léčky. V hlavě mu rezonovala jediná myšlenka: zabít krále! Bude-li mrtev, jeho lidé nebudou bojovat.
S mečem vysoko zdviženým nad hlavou se vrhl na monarchu, kterému na rtech pohrával ironický úsměv. Několik jeho bojovníků ho následovalo. Král odrazil kvintou divoký útok a v následující sekundě kontroval prudkým švihem, kterým zasáhl bok protivníka. Ten se, vzteky bez sebe, znovu vrhl vpřed s mečem napřaženým k bodnutí. Krátký úder čepelí odvrátil špici zbraně z jejího směru a v následujícím okamžiku se hrabě nabodl na králův meč, který se mezitím vrátil do vodorovné polohy.
Ani Ray zatím nezahálel. Měl plné ruce práce s řádovými rytíři, protože chtěl co nejrychleji neutralizovat jejich elektrické meče. Střídal rychle soupeře a tak se mu v krátké době podařilo vybít jejich kondenzátory. Naštěstí jen čtyři zbraně byly vybavené tímto zařízením. Bojoval jak ve zrychleném filmu, jedna finta střídala druhou ... a brzy leželo na podlaze pět gardistů.
Náhoda proti sobě svedla barona de Raka a konetábla. Ten, přestože už překročil padesátku, byl stále ještě v dobré fyzické kondici. Jeho protivník naopak uměl spíš kouzlit s ciframi než s mečem. A tak netrvalo dlouho a baron se zhroutil pod energickými údery starého vojáka. Krvácel z četných zranění, z nichž to poslední se ukázalo být smrtelné.
Smrt dvou hlavních vůdců vzpoury vyvolala v řadách útočníků zmatek. Těla dobré poloviny z nich už přitom pokrývala dlažbu sálu.
"Dost už bylo krve! Přestaňte!"
Mohutný hlas krále přehlušil bitevní vřavu. Boj na okamžik ustal.
"Když složíte zbraně, daruji vám život."
Vzbouřenci si velmi rychle uvědomili beznadějnost svého postavení. Neměli žádnou šanci zvítězit a dokonce si ani uhájit holý život. Nezbývalo jim než se spolehnout na královo milosrdenství.
Na kamennou dlažbu dopadl s třeskem první meč. Potom druhý, třetí...
Mark se obrátil na konetábla:
"Odveďte je do vězení. Soudit je budeme později. A nezapomeňte hned potom ujistit svou dceru, že její otec je živ a zdráv. Musí být chudinka strachem celá bez sebe. Věřím, že brzy bude příležitost, aby se stala okrasou jiného banketu, který, jak doufám, bude poněkud klidnější."
Vzdal mečem čest věrným rytířům:
"Děkuji vám všem, pánové. A nepolevte v ostražitosti!"
Potom vyšel ze sálu doprovázen nadšenými výkřiky sympatií.
Když ve společnosti Raye dorazil ke svým komnatám, vyslal se směsicí ironie a pýchy:

"Tomu se říká plodný den. Můj vnuk se tak alespoň vrátí na konsolidovaný trůn."
"Raději si ani nesnažím představit, co tomu řekne Komise pro nevměšování," reagoval android.
"Pojďme se podívat na hraběnku," změnil Mark téma. "Kdyby nás nevarovala, nemohli bychom nastražit tuhle krásnou past."
Nešťastná žena ležela na břiše na posteli, opatrována Perlou. Mark se soucitně zašklebil, když uviděl její záda. Nebyl na nich snad ani kousíček neporušené kůže a tvořila je jedna obří krvavá podlitina s pruhy zaschlé krve.
"Stále naříká," hlásila pokojská. "Musí hrozně trpět."
Pozemšťan se významně podíval na Raye, který jenom odevzdaně zvedl oči k nebi.
"Je mi to jasné, nic neříkej. Konec konců o jedno porušení zákona o nevměšování víc nebo míň, to už tě stejně nezachrání."
"Perlo, připrav moji ložnici ke spaní, my se zatím postaráme o hraběnku. A nezapomeň mi nanosit vodu na koupání."
Příkrý tón králova hlasu a krvavé skvrny na jeho kabátci vzaly dívce chuť na jakoukoli diskusi. Jakmile zmizela, Ray naplnil vodou pohár a vhodil do něho několik tabletek.
"Stejná terapie jako v případě tvého vnuka, jenom jsem přidal více analgetik. Musí mít velké bolesti."
Mark zvedl hraběnce hlavu, aby mohla vypít nápoj. Když poznala krále, v očích se jí objevil tázavý pohled smíšený s obavami.
"Už se nemusíte ničeho bát. Je po všem. Hrabě už se nevrátí... už nikdy. Na nic se mě teď neptejte. Můj přítel, rytíř Ray, má skoro zázračný balzám na rány. Dostal jej od své matky. Pomůže vám od bolesti. Zítra, až si odpočinete, dokončíme náš rozhovor."
Android hbitě rozprášil na záda ženy bezbarvou tekutinu složenou ze směsi lokálního analgetika a přípravku k rychlejšímu zajizvení ran.
"Díky ..."
Bolest jakoby zázrakem ustupovala a Nora téměř okamžitě usnula.
12
Do ložnice pronikly oknem paprsky vycházejícího slunce. Mark otevřel jedno oko a spatřil Perlu, jak tiše, aby ho nevzbudila, připravuje jeho oblečení. Když si všimla, že už nespí, zeptala se:
"Vaše Výsost už bude vstávat?"
"Jak se vede hraběnce?"
"Stavila jsem se u ní, než jsem nastoupila do služby. Ještě spala. Je to zvláštní. Její záda už nevypadají zdaleka tak hrozně jako večer. Teď o ni pečuje její osobní komorná."
Perla se jako obvykle sklonila nad králem, aby mu upravila polštář. Poskytla mu tak zajímavý pohled do hlubokého údolí ve svém výstřihu. Její nahé paže se otřely o krk pozemšťana. Náhle ji král uchopil v pase a překulil ji k sobě na postel.
"Za to svoje věčné sekýrování si zasluhuješ trest."
Perla překvapením ztuhla s otevřenými ústy, zatímco žádostivá ruka jí vyhrnovala sukni.
"Sire... Sire... Zločin smilstva..." blábolila nesouvisle.
"Zapomnělas, že jsem to včera zrušil?"
Jeho argument už zůstal bez odpovědi. Perla se nechala obrátit na záda. Z hrdla se jí vydral přidušený vzdech, když byla odstraněna poslední překážka. Velice rychle se propadla do příjemné růžové mlhy. Když se z ní po chvíli vynořila, nemohla zakrýt bezděčný úsměv. Tahle dvojí služba, cizímu rytíři a králi, je sice poněkud vyčerpávající, ale rozhodně ne nepříjemná.
V okamžiku, když se zvedla ještě nahá z postele, se jí král zeptal:
"Co ti Velmistr slíbil, když mě svedeš?"
Zavrtěla nechápavě hlavou.
"Nerozumím vám... dělala jsem jen svou práci..."
Hlasité plesknutí přes hýždě ji zarazilo.
"Nelži! Jestli nebudeš mluvit pravdu, dám tě odsoudit pro urážku krále a kat tě, k velké radosti lidu, veřejně zmrská."
"Třice... třicet dukátů," zavzlykala dívka. "S tolika penězi bych se mohla usadit někde ve městě a

dokonce se i provdat."
Zvedla obličej zalitý slzami.
"Smilujte se, Sire! Potrestejte mě jak chcete, ale nevydávejte mě katovi."
Mark se usmál.
"Mám lepší nápad. Dám ti šedesát dukátů, ale ty co nejdřív zmizíš z paláce. Tvoje styky s Velmistrem jistě neušly pozornosti a já bych nechtěl, aby se o tebe začal zajímat nějaký vyděrač."
Králova slova způsobila, že Perla nebyla schopna promluvit. Barva její tváře se pomalu měnila z popelavé na červenou. Plačíc štěstím, padla na kolena před panovníka. Ten ještě dodal:
"Do zítřka mi za sebe najdi náhradu, dobře stavěnou a ne příliš... zdrženlivou."
Při oblékání, při němž mu Perla zářící radostí horlivě pomáhala, se Mark psychicky spojil s Rayem.
"Už od časného rána chodím městem křížem krážem, abych udělal co nejvíc nahrávek. Musíme Khovovi dokázat, že nezanedbáváme svou práci. Ještě během noci jsem v panujícím zmatku pronikl do komnaty Velmistra. Našel jsem tam spoustu korespondence, ze které jsem si pořídil kopie a také truhlici s třiceti tisíci dukátů. Pro jistotu jsem ji přenesl do svého pokoje. Tvůj potomek bude mít alespoň do začátku své opravdové vlády slušné věno."
"Nezapomeň dát stranou pár stovek, abych mohl dostát svým slibům."
"Zbytek noci jsem strávil v knihovně. Naši vážení akademici budou mít na měsíce práce, než se rozeberou ve všech zákonech a účtech království za uplynulé století."
"Pěkný zbytek procházky."
Hraběnka ležela stále na břiše ve svém loži. Když král vstoupil, otočila k němu hlavu a mírně se začervenala. Potom se pokoušela vzepřít na loktech.
"Je mi líto, že jste v takovém stavu," řekl Mark. "Spala jste alespoň trochu?"
"Ten balzám vašeho přítele je přímo zázračný. Už mě to bolí, jen když se pohnu."
"Myslím, že se uzdravíte velmi rychle."
Nora sledovala se znepokojením výraz královy tváře.
"Slyšela jsem, že vzpoura byla potlačena. Co bude se mnou?"
Mark se posadil na taburet a posunul se k posteli mladé ženy.
"Musíte uznat, že váš případ je velice zapeklitý. Snažila jste se mi nastražit past, na jedné straně ne sice nepříjemnou, nicméně ve svém konečném důsledku smrtelnou... kdybych se do ní chytil."
"Můj muž mé nutil..."
"Ne! Už celé týdny jste se mě snažila svést těmi nejrafinovanějšími způsoby."
Na králově tváři se náhle objevil lišácký úsměv.
"Rozhodl jsem se zapomenout na všechny mrzutosti, které jste mi způsobila a zapamatovat si jenom to, že jste poslala Perlu, aby mě varovala. Ponechávám vám proto veškerý majetek, ale musíte odjet z města na některé z vašich panství."
***
Konetábl vstoupil do velké knihovny, kam ho král dal zavolat. Panovník, sedící na opačném konci dlouhého stolu, byl v místnosti sám.
"Pojďte dál, můj milý Kente. Zavolal jsem vás, protože nutně potřebuji vaši pomoc."
"Jsem vám zcela k službám, Sire."
Mark ukázal rukou na prázdné židle.
"Nejdřív ze všeho musíme sestavit novou Nejvyšší radu. Předpokládám, že neodmítnete, když vás požádám, abyste i nadále velel našemu vojsku. Bude to pro mé ctí."
Polichocený konetábl se hluboce uklonil.
"Sloužit takovému panovníkovi je i pro mne ctí. Přísahám vám svou věrnost."
"Bude nutné zvýšit početní stav armády, protože Řád zajišťoval velkou část bezpečnostních úkolů. Jeho zrušení by si někteří bandité mohli vykládat jako vítanou příležitost k beztrestnému loupení a plenění, zvláště na venkově. Chci, aby v mém království vládl klid a mír a jeho cesty byly bezpečné."
"To bude stát spoustu peněz."
"Konfiskace majetku Řádu podstatně zlepší stav královské pokladnice. V té souvislosti mě napadá, že bude urychlené třeba jmenovat také osoby zodpovědné za spravování financí, za policii a soudy. To

všechno jsou oblasti, které si Řád neprávem přivlastnil. Koho byste navrhoval?"
Tady se Mark dostával na nejistou půdu. V rychlém běhu událostí neměl čas ani možnost lépe se seznámit se šlechtici u dvora.
"Jakou funkci byste chtěl svěřit rytíři Rayovi de Ter?" odpověděl konetábl diplomaticky.
"Hovořili jsme o tom, ale přes mé naléhání si nepřeje zaujímat žádné oficiální postavení. Neskrýval své přání, vrátit se brzy do své vzdálené země."
Konetábl byl zjevně překvapen, ale nekomentoval to.
"Pro řízení justice bych navrhoval hraběte Marfa. Kdysi toto místo už zastával, než ho Velmistr odstranil."
Král zamyšleně přikývl a pokynul svému protějšku, aby pokračoval.
"Baron Dorsak by byl dobrým královským pokladníkem a baron Skole se zase vyznačuje potřebnou rozhodností, aby mohl velet policii."
"A jste si jist jejich loajálností?"
"Za oba ručím! Jejich sympatie k trůnu byly trnem v oku Velmistrovi, který usiloval o jejich odstranění."
"Výborně, vyhledejte je co nejdříve. Chtěl bych, aby se Rada sešla ještě dnes večer. Jmenujte také kapitána palácové stráže. Musí to být naprosto spolehlivý muž. Nechci, aby se zase nějaká banda dobrodruhů vetřela na hrad a pokusila se o převrat. Mám rád nerušený spánek."
"Co chcete udělat s uvězněnými spiklenci?"
"Není dobré, když je převzetí moci provázeno exekucemi a potoky krve. Je to spíše známka slabosti a strachu. Vítěz by měl být velkorysý. Jestli mi do zítřka odpřísáhnou věrnost, udělím jim generální pardon. Bude nutné také ihned vyslat do všech měst posly, aby oznámili zrušení Řádu."
"Vyrazili už dnes za svítání, aby tuto novinu roznesli po celém království. Vsadím se, že lid ji všude s nadšením uvítá."
"Skvělé, konetáble. Sežeňte na zítřek asi dvacet dobře vyzbrojených jezdců jako můj doprovod. Chci oficiálně převzít do vlastnictví důl, který Řád využíval k těžbě rudy a kam posílal pracovat odsouzence za zločin smilstva."
"To je ale tři dny jízdy na koni!"
"Vím! Využiji toho k prohlídce království. Král by se neměl uzavírat jenom v hradbách hlavního města."
Konetáblova drsná tvář se roztáhla úsměvem.
"Přejete si, abych vás doprovázel, Sire?"
"Budu raději, když zůstanete tady, abyste bděl nad pořádkem ve městě. Mohou ještě vypuknout různé nepokoje. Když tady budete vy, budu mít jistotu, že až se vrátím, najdu tady svůj trůn."
13
Mark, který byl již od časného rána na nohou, dojídal občerstvení, připravené Perlou. S dílem, odvedeným předešlého dne, byl více než spokojen. Zúčastnil se zasedání nové Nejvyšší rady. Šlechtici vybraní konetáblem překypovali horlivostí a obdrželi také okamžitě spoustu úkolů. Zdálo se, že správa království je zajištěna. Návštěva hraběnky ukázala, že mladá žena se už cítí mnohem lépe a že předešlé týrání jí nezpůsobilo vážnější následky. Z hovoru vyplynulo, že se chystá k odjezdu na svá panství ještě před návratem Marka z inspekční cesty. Král se s ní proto rozloučil a ona ho přitom neopomněla pozvat k sobě na návštěvu... přičemž nabídka byla provázena mnohoslibným pohledem.
Když se ukládal k spánku, Perla trvala na tom, že mu musí podat důkaz svého uznání za jeho velkorysost. Usnul tedy až mnohem později, než ulehl.
"Vaše Výsosti..."
Perla, která se po probuzení na chvíli vzdálila, se vrátila ve společnosti asi dvacetileté hezké brunetky. Odvážný výstřih, pěkná postava, jemné dlouhé vlasy, přívětivá tvářička, ze které hleděly jiskrné a zvědavé oči.
"To je Dora, která mě, když bude Vaše Výsost souhlasit, nahradí."
Král pohladil dívčinu tvář a Dora mu na oplátku předvedla dokonalé pukrle.
"Myslím, že to bude výborné. Perla tě, než se vrátím z cesty, zasvětí do tvých povinností. Popovídáme si později."
"Jsem Vaší Výsosti zcela k službám ve všem, co bude ráčit," odpověděla dívka s úsměvem, který odhalil její bílé, zdravé zuby.

Na nádvoří už čekala dvacítka jezdců, seřazených do dokonalého přehlídkového tvaru. Když se král objevil, vyšel mu vstříc konetábl, doprovázený novými členy Rady.
"Sire, přejeme vám šťastnou cestu, ale nechtěl byste přece jenom početnější družinu?"
"Není třeba! Vím, že tito stateční rytíři mě dobře ochrání."
Mark vyskočil na koně, přidržovaného podkoním. Ray ho vzápětí napodobil. Jeho tvář měla nevinný výraz, jehož původ už Mark dobře znal.
"Jak se tak na tebe dívám," vyslal pozemšťan, "řekl bych, že jsi strávil docela příjemnou noc."
"Spíše velice zajímavou. Včera odpoledne jsem při svých pracovních pochůzkách náhodou narazil na tu maličkou, kterou jsem vyfoukl katovi před nosem. Byla štěstím celá bez sebe a pozvala mě na večer k sobě domů. Je ti jasné, že jsem nemohl odmítnout. K mému překvapení na mně u ní čekaly i její družky v neštěstí. Trvaly na tom, že se mě musejí nějak odvděčit."
"Všechny čtyři?"
"Jistě! Musíš uznat, že i pro robota je to úctyhodný výkon. K ránu nás málem přistihl jeden žárlivý manžel, ale podařilo se mi v tichosti zmizet."
Oddíl projel hradní branou a ponořil se do městských uliček. Podél trasy se shromáždili obyvatelé města, provolávající slávu králi. Najednou se z davu vynořil starý muž, na jehož vychrtlém těle plandalo oblečení bohatého měšťana, a padl na kolena před královým koněm.
"Sire... Sire, žádám spravedlnost!"
"Poslouchám tě," řekl Mark a zarazil koně.
Dva statní chlapíci, nepochybně staříkovi sluhové, vyvlekli z davu vzpírající se mladičkou dívku a přiklekli s ní za starcem.
"Dnes ráno jsem přistihl svou ženu... Milenci se podařilo uprchnout... Žádám její potrestání... veřejné... za zločin smilstva..."
"Ty jsi nejspíš zapomněl, že jsem jej zrušil. Tahle dívčina je tvoje žena?"
"Ano, Sire, už půl roku."
Rayovy myšlenky dorazily k Markovým neuronům.
"Aj, aj, aj. To je jedna z mých večerních přítelkyň. Zkus to nějak urovnat."
"Když si taková stará vykopávka jako ty vezme do postele takovéhle mladičké stvoření, je nad slunce jasnější, že ho nedokáže uspokojit. Může se pak někdo divit, když hledá jinde to, co jí tvoje vychrtlé stařecké tělo nemůže poskytnout?"
Kolemstojící se rozesmáli.
"Teď vyslechni moje rozhodnutí," řekl naoko vážným tónem král. "Odsuzuji tě k pokutě deseti dukátů, které vyplatíš jako odškodné své ženě za své hanebné chování, za to, že jsi ji chtěl veřejně pranýřovat. Jestli se dozvím, že jsi můj příkaz nesplnil, nebo že jsi jí ty peníze zase vzal, dám ti uříznout uši, protože neslyšely králův rozsudek. A kdyby tě náhodou napadlo znovu si stěžovat, zaplatíš jí sto dukátů."
Kupec, oněmělý překvapením, se rychle zvedl a snažil se zmizet v davu, který nešetřil posměšky.
"Přinejmenším o jednoho paroháče víc," vyslal napůl ironicky, napůl s úlevou Ray. "Po takovémhle rozsudku ale nevím... za chvíli se tu pro parohy nebude dát ani projet!"

14

Třetí den cesty, krátce po poledni, dorazil král se svým doprovodem na dohled osady, choulící se na úpatí mohutné hory. Prašnou cestu přehrazovala dřevěná závora. Po stranách překážky stáli dva řádoví gardisté a měřili si jezdce podezřívavými pohledy.
"Ať jste kdokoli, vraťte se, odkud jste přijeli. Tyto pozemky patří Řádu a nikdo kromě jeho členů na ně nemá právo vstoupit."
Baron Nork, který velel oddílu, pobídl svého koně. Byl to statný čtyřicátník s hustým černým plnovousem a přísným pohledem.
"Velmistr Gal de Fask je mrtev, stihl ho Boží trest. Řád byl rozpuštěn a jeho majetek propadl ve prospěch koruny."
Oba strážní sebou při těch slovech trhli. Když pominulo první překvapení, jejich rysy se zkřivily zlobou.
"To je lež! Řád je věčný! Za takové rouhání budete přísně potrestáni!"
"Ustupte," nařídil baron, "jinak se dopustíte vzpoury proti králi!"

"Nikdy! Jsme ochránci jediné pravé víry."
Ray předjel barona, jehož tvář zbrunátněla zlostí a seskočil z koně. Jediným mohutným kopnutím odstranil dřevěnou závoru. Oba gardisté se na něho okamžitě vrhli s napřaženými meči.
"Kondenzátory v nich nemají," hlásil psychicky android a postavil se do střehu.
Boj byl krátký. Výpady a kryty se střídaly v rychlém sledu. Za necelou minutu leželi oba ochránci pravé víry v bezvědomí na zemi, po úderech plochou čepele do zátylků. Ray se, pokud to bylo jenom trochu možné, vyhýbal zabíjení.
Skupina se dala znovu do pohybu. Vesnici tvořilo asi třicet ubohých chatrčí z hrubě opracované kulatiny a spárami vymazanými hlínou. Poněkud stranou stálo přízemní kamenné stavení, na jehož střeše vlála vlajka s emblémem Řádu.
Dusot koňských kopyt způsobil, že ve dveřích baráků se tu a tam objevili jejich obyvatelé. Byli to muži ubohého vzhledu, oblečeni většinou jen do špinavých cárů. Kotníky jim obepínaly železné kruhy navzájem propojené řetězem. Vězňům to sice umožňovalo šouravou chůzi, ale běžet se s tím nedalo. Mohli pracovat, ale na útěk nebylo ani pomyšlení.
Baron Nork s několika ozbrojenci vnikl do domu, na němž vlál prapor s rudými kruhy. Ray se obrátil k vězňům, kterých stále přibývalo a zařval, aby ho všichni slyšeli:
"Řád byl zrušen, zločin smilstva už neexistuje. Král, který je tu s námi, vás přijel osvobodit."
Trvalo přinejmenším celou minutu, než význam slov pronikl do mozků nešťastníků. Potom se náhle v očích zablesklo nadějí, zarostlé obličeje se rozzářily. Z několika desítek hrdel vytryskly výkřiky radosti.
Mark ukázal prstem na jednoho podsaditého chlapíka, který stál v první řadě. Nebylo mu moc přes dvacet a vypadal, že zajetí ho zatím psychicky ani fyzicky nezlomilo.
"Ty tam, pojď blíž! Znáš dobře důl?"
"Pracoval jsem tam, než mě převedli k vysokým pecím, Výsosti."
"Pojď, budeš nám dělat průvodce. Chci si být jistý, že před námi nic nezatají. Jak se jmenuješ?"
"Kord, Vaše Výsosti."
Muž neobratně popošel blíž. Okovy mu bránily v pohybu. Ray seskočil se sedla a sklonil se k mužovým kotníkům. Uchopil železné kruhy do rukou a snažil se je, s předstíraným nadlidským úsilím, uvolnit. Po chvíli kov povolil a vězňovy nohy byly volné. Nikdo si přitom nevšiml tenkého laserového paprsku, který vyšlehl na zlomek sekundy z androidova ukazováčku.
"Sire, kde chcete začít? Tamhle je dům řádových gardistů."
Právě z něho vycházel baron. Jeho muži vedli zajaté členy Řádu.
"Vzdali se bez většího odporu, Sire. Co s nimi mám udělat?"
"Ať nejprve sundají vězňům pouta se řetězy."
V doprovodu mladého muže, který neskrýval svou radost, že může konečně kráčet svobodně jako člověk, došli Mark a Ray k cihlové homoli, nad kterou se vznášel oblak dýmu.
"Vysoká pec dosti primitivní konstrukce," poznamenal Ray. "Po odpichu taveniny se musí zbourat a postavit další."
"Správně, nová už se staví."
O kus dál se v tyglíku měnila litina na železo.
"Kde berete palivo?" zeptal se Mark.
Kord ukázal rukou na svah hory, pokrytý lesním porostem:
"Tamhle se kácejí stromy a jejich dřevo se zpracovává na dřevěné uhlí. Pracuje tam nepřetržitě asi stovka vězňů pod dozorem deseti gardistů."
Mark se obrátil na barona Norka a požádal ho, ať tam vyšle své lidi udělat pořádek.
"Dovolte, Sire. Právě by se mělo odlévat, nesmíme to zameškat."
Osm vězňů s dlouhými kovovými tyčemi nahnulo tyglík. Roztavený kov odtékal do dřevěných forem, vyplněných vlhkým pískem.
"Získáváme železo výborné kvality," prohlásil Kord s náznakem pýchy v hlase.
"Vypadá to, že máš tohle řemeslo rád?"
"To je pravda, Sire. Celé dětství jsem strávil u pece svého otce v Sinacu. Doufal jsem, že to jednou převezmu po něm... jenže jsem se víc než se sluší zajímal o mladou ženu souseda, bohatého tkalce. Byla

stejně stará jako já. Jemu už bylo přes padesát, ale koupil si od Řádu rozhřešení. Jednou nás přistihl. Proto jsem byl poslán sem. Měl jsem štěstí, že mě brzy převedli k peci, kde jsou pracovní podmínky přece jenom méně tvrdé, než v dole. Vidíte, tady je zásoba dřevěného uhlí a tamhle vozíky, ve kterých se dopravuje ruda."
Ray nenápadně odebral vzorek.
"Magnetit se čtyřicetiprocentním obsahem železa. Proto mohou mít i v těchto primitivních podmínkách docela slušné výsledky."
Asi o sto metrů dál stál nízký podlouhlý barák z hrubých prken.
"K čemu slouží?"
"Nevím, Sire. Pracuje tam asi dvacet vybraných vězňů, jinak tam nikdo nemá přístup. Zpracovávají horninu vytěženou asi kilometr odsud, opačným směrem, než je důl na železnou rudu. Nikdy jsem ale neviděl kov, který z ní vyrábějí."
V Markovi se probudila zvědavost a zamířil k dřevěné stavbě. Ještě předtím však požádal barona, aby vyklidil důl a shromáždil všechny vězně.
Zpráva o příjezdu krále se rozšířila obdivuhodnou rychlostí a na galeriích vyhloubených na úbočí hory se vynořovaly postavy horníků.
Uvnitř prkenného baráku vládlo pološero. Kolem dlouhého stolu sedělo šest mužů. Další přivážel na velkém trakaři úlomky skály a muži sedící u stolu je velkými kladivy rozbíjeli na menší kousky. Zbývající dva vězňové je pak prohlíželi a třídili. Úplně na konci stolu stála nádoba ve tvaru číše, na jejímž dně leželo pět či šest našedlých kamenů.
Vězňové vysvětlili, že než se narazí na hledaný kámen, musí se zpracovat velký počet skalních úlomků. Měli přikázáno pracovat v pološeru a nikdy si nesměli prohlížet kameny proti světlu.
Když odešli, Ray vzal do ruky jeden z kamínků. Podobal se šedému krystalu matného lesku a velikostí se blížil vlašskému ořechu. Popošel ke dveřím a vystavil jej slunečnímu světlu. Okamžitě ucítil v prstech lehké vibrace. Fotony reagovaly s molekulami krystalu.
"Lapis oniris, kámen vyvolávající halucinace," vykřikl překvapeně android. "Pozorování těchto kamenů vyvolává u lidí velice příjemné snění. Bohužel lapis oniris vytváří návyk a má ve svém důsledku stejné účinky jako tvrdé drogy. Navíc molekulární kmity způsobují postupné odumírání mozkových buněk. To vede k pomalé, ale nevratné degeneraci mozku. Dovoz těchto krystalů na všechny planety Pozemské unie je proto přísně zakázán."
"Vzpomínám si na naši akci na planetě Hark, kde piráti objevili ložisko tohoto nerostu a začali jej těžit. Tenkrát jsme pomáhali Vesmírné policii s tímto obchodem skoncovat. Netušil jsem, že se lapiš oniris nachází i tady."
"Bylo by zajímavé zjistit, komu jsou tyto kameny určeny."
Mark vyhledal Korda a zeptal se ho na to. Mladík několik minut živě diskutoval s různými vězni.
"Nikdo nic přesného neví, Sire. Kameny se prý ukládaly do dřevěné bedny a předávaly přímo Velmistrovi, při jeho návštěvách dolu. Ten se potom s tímto nákladem vydal v doprovodu řádových rytířů k bystřině, která pramení v horách asi dva kilometry odtud. Žádný vězeň je nikdy nedoprovázel."
Mark, puzený zvědavostí, pobídl ostruhami koně a vyrazil vpřed těsně následován Rayem. Pozemšťané brzy dorazili k prameni tryskajícímu ze skály mohutným proudem. O pár desítek metrů dál narazili na dva řádové gardisty, střežící vchod do jeskyně. Ti odmítli opustit své stanoviště i přes výslovný rozkaz krále.
"Přísahali jsme Velmistrovi na svou věčnou spásu, že sem nikdy nikoho neoprávněného nenecháme vstoupit. Teď, když je mrtev, sem už nesmí nikdo."
Ray seskočil z koně a prohlásil:
"Já mám oprávnění!"
Kráčel směrem ke gardistům, překvapeným jeho sebejistým vystupováním, s otevřenými dlaněmi. Když došel až k nim, roztažené prsty se náhle změnily v pěsti, které současně zasáhly tvrdě brady obou strážců.
"Škoda ztrácet čas diskutováním s fanatiky!" odfrkl si android.
Oba přátelé vstoupili do tmavé jeskyně, na první pohled prázdné. Ze skalní stěny trčely dřevěné louče napuštěné pryskyřicí. Ray jednu zapálil a v jejím světle se objevila dřevěná bedýnka opatřená velkým

visacím zámkem. Pro Rayův laser to byla směšná překážka. Odklopili víko a uvnitř spatřili značný počet lapis oniris.
Vzdálenější konec jeskyně končil okovanými dveřmi zamčenými impozantním zámkem s petlicí. Laseru však nevzdoroval o mnoho déle, než jeho visací předchůdce.
Veřej zaskřípěla. Mark udělal krok vpřed a pak se překvapeně zastavil.
15
Rozlehlé jeskynní prostory skrývaly podzemní jezero. Úzkou skalní štěrbinou sem pronikalo jenom matné denní světlo, které se slabě odráželo na mohutných krápnících visících z klenby. Mark popošel o několik kroků, sledován Rayem, který zvedl nad hlavu hořící louč. Na malé písečné pláži se z přítmí vyloupla jakási tmavá hmota. Připomínala hromadu beztvaré želatiny a zaujímala kruhovitý tvar o průměru asi dvou metrů. Na okrajích byla tenká, ale uprostřed měla tloušťku téměř jednoho metru. Gigantická buňka, obří améba! V centrální části rosolovité kupy bylo velké načernalé jádro poseté světlejšími skvrnkami nukleol. Zbytek tvořila cytoplazma se svými mitochondriemi, ribozomy a Golgiho aparátem, umístěným za jádrem.
Na pozemšťanův mozek náhle narazila psychická vlna:
"Marku! To je ale překvapení! Zdálo se mi už chvíli, že rozeznávám tvoje psychické otisky, ale nemohl jsem tomu uvěřit. Já jsem Noz!"
Markovi stačil zlomek sekundy, aby identifikoval svůj protějšek. V hlavě se mu vybavily vzpomínky na jeho misi na planetě Hark. Entamebové! Planeta ztracená v hlubinách vesmíru, která měla jen vzácné kontakty s Pozemskou unií. Biologický život se tam objevil o mnoho milionů let dříve než na Zemi, ale již od počátku se jeho vývoj ubíral zcela jiným směrem. U nás, stejně jako v případě většiny ostatních planetárních systémů, se buňky postupně diferencovaly ve své činnosti, aby dohromady vytvářely stále složitější celky. Tam, na rodné planetě Entamebů, v téměř výlučně vodním prostředí, zůstaly buňky uniformní, ale postupně zvětšovaly své rozměry. Uvnitř cytoplazmy se mitochondrie specializovaly na nejrůznější činnosti, koordinované rovněž stále objemnějším a objemnějším jádrem.
Některé druhy buněk časem vymizely, jiné naopak pokračovaly ve své evoluci. Objevil se rozum, který se dále rozvíjel. Nakonec se zrodila civilizace, zcela rozdílná od pozemské.
"Nozi! Co tady děláš? Tato planeta je pod ochranou Pozemské unie a vstup komukoliv jinému než jejím členům je sem přísně zakázán."
"Vím o tom, ale já i můj společník jsme se tady ocitli víceméně nedobrovolně. Po našem minulém setkání a kontaktech s Pozemskou unií jsme se rozhodli pokračovat v našich meziplanetárních letech a diskrétně studovat ostatní civilizace v naději, že objevíme nějaká nám podobná stvoření. Před půl rokem jsme se vynořili v tomto solárním systému a právě tehdy došlo k nehodě. Naše kosmická loď byla zasažena neznámými vlnami s mohutným časoprostorovým účinkem. Během několika sekund jsme zestárli o třicet let."
Na Markovo znepokojení Entaméb upřesnil:
"Naše organizmy žijí několik set let, takže s tímto časovým šokem jsme se vypořádali bez velkých problémů. Bohužel se to nedalo tvrdit o našem astronefu. Generátor byl vyčerpán, na trupu se objevily nebezpečné trhliny. Museli jsme loď narychlo opustit. Záchranný modul naštěstí fungoval. Tahle planeta pro nás byla jediná přijatelná. Neměli jsme čas ji podrobněji prozkoumat, protože hrozilo nebezpečí, že náš člun vypoví každým okamžikem služby. Úplnou náhodou jsme se ocitli u potoka, který pramenil v otvoru do skály. Tam jsme také přistáli. Voda v jezírku je celkem teplá a obsahuje dostatek minerálních solí nutných k našemu přežití. Neměli jsme v úmyslu ukázat se zdejším obyvatelům, ale pouze tady vyčkat, až nás naši druhové objeví a přijdou nám na pomoc."
Z myšlenek Entameba zavanulo na Marka zoufalství.
"Ty dobře víš, že navzájem komunikujeme telepaticky a že lapis oniris nám slouží jako psychický zesilovač. Na neštěstí exempláře, které jsme měli s sebou, zničily časoprostorové vlny. To nás přinutilo navázat spojení s místní populací."
"Jak se vám to povedlo? Oni přece nejsou telepaté."
"Je ti určitě známo, že naše organizmy špatně snášejí vaše suché klima. Vyrobili jsme tedy polotuhé skafandry naplněné vodou, do kterých jsme se potom vměstnali. Zkonstruovali jsme je tak, aby co

nejvíce připomínaly nejrozšířenější humanoidní morfologii. Podobáme se v nich rytířům v brnění."
"Jak ale komunikujete?"
"Já jsem schopen zachytit jejich myšlenky. Osvojit si základy místního jazyka nebylo tak těžké. Hrál jsem si na němého, takže nezbylo nic jiného než si psát. Naše první objevení způsobilo jistý zmatek, ale vybral jsem si chvíli, kdy tady byl na návštěvě jejich Velmistr. Ten projevil značné porozumění, i když si nejsem jistý, zda úplně pochopil naši situace. Už předtím jsme zaregistrovali přítomnost lapis oniris ve skalním masívu, ale vzhledem k nedostatku příslušného vybavení jsme ho nemohli sami vytěžit. Velmistr nám sliboval, že nám nerost zajistí."
"Co za to chtěl? Nebyl to žádný dobrodinec, pokud vím."
"Nejprve nás požádal, abychom mu opravili podivné elektrické meče a později chtěl nějakou ještě účinnější zbraň pro sebe."
Z Entamebových myšlenek byly cítit rozpaky.
"Bylo to porušení vašich zákonů o nevměšování, ale neměli jsme jiné východisko. Dali jsme jim naši termickou pistoli, kterou s sebou vozíme pro případ napadení. Jenom jsme museli změnit její vnější vzhled, aby se přizpůsobil místním tvarům."
"Vypadá to, že kameny jste přesto nedostali."
"Bohužel ne! Chtěl po nás další zbraně, které jsme mu nemohli poskytnout. Myslím si, že nás považoval za jakási ďábelská stvoření, která jsou bez kamenů zbavena části své moci."
"Váš problém by teď měl být rychle vyřešen. Kvůli té termické pistoli si nedělej starosti. Zneškodnili jsme ji zároveň s jejím majitelem. Později ti o tom povím víc. Dnes v noci vás Ray dopraví na náš astronef, kde budete v bezpečí. Budete však muset mít chvíli strpení, protože já tady mám ještě tak na dva či tři dny práci."
V myšlenkách Entameba Mark postřehl zaváhání.
"Víš, jak životně důležité jsou pro můj druh lapis oniris. Nešlo by nějak zařídit..."
Mark chvíli uvažoval, obočí svraštělé. Znamenalo by to další porušení předpisů. Kolikáté vlastně už?
"Situace je velice složitá. Tyto krystaly patřily Řádu, jehož majetek byl zabaven ve prospěch krále... kterého teď dočasně zastupuji. Na druhou stranu nechat je domorodcům, aby objevili jejich vlastnosti, by bylo nebezpečné... Správně bych je měl zničit... Ovšem pravda také je, že žádný galaktický předpis nestanovuje, že by se měla prohlížet zavazadla kosmických trosečníků... Když zachováš mlčenlivost..."
"Díky, příteli!"
"Připravte si skafandry a nezapomeňte potopit váš záchranný modul na dno jezera."
Když se Mark a Ray vrátili do vězeňského tábora, už se sešeřilo. Bývalí vězňové posedávali okolo ohňů a cpali se kusy pečeného masa. Hostina, na jakou si už ani nevzpomínali.
Baron Nork s viditelnou úlevou v obličeji přistoupil ke králi:
"Všechny už jsme zbavili jejich okovů, Sire. Někteří už odešli, nebránil jsem jim v tom," dodal nejistě.
"Udělal jste dobře, barone. A co ostatní?"
"Chtějí vyrazit zítra za svítání."
"Uděláme totéž. Směr Sinac!"
"Řádoví rytíři by se nyní chtěli vrátit do svých domovů."
"Dovolím jim to, ale jedině pod podmínkou, že složí přísahu věrnosti koruně."
"Věřím, že neodmítnou. Teď, když byl Řád zrušen... Nechal jsem pro vás připravit pokoj v bývalém řádovém domě. Za chvíli se bude podávat večeře."
"To je vynikající zpráva! Budu rád, když povečeříte s námi. Za chvilku jsem tam."
V posledních záblescích dne spatřil Mark mužskou siluetu u vysoké pece. Muž pozoroval železné ingoty a občas po nich přejel rukou, jakoby je hladil.
"Tak co, Korde, ty nejsi rád, že se zase vrátíš ke své rodině?"
"Jsem, a moc, Vaše Výsosti, jenom si říkám, co se stane s tím vším tady, až všichni odejdeme."
"Máš rád tuhle práci?"
"Mám a vážím si jí. Za jiných okolností by se mi tady asi docela líbilo."
V mozku pozemšťana se rychle zrodil nápad.
"Měl bych pro tebe jeden návrh, chlapče. Svěřím ti spravování tohoto dolu a celou těžbu a zpracování

rudy. Zajeď do Vorku a vyhledej barona Dorsaka. Zařídím, aby ti poskytl tisíc dukátů na uhrazení počátečních výdajů. Budeš muset znovu získat uhlíře, horníky a další řemeslníky i s jejich rodinami. Zajistit pro ně ubytování a zásobování a pak se postarat o prodej vašich výrobků."
"To nebude problém, naše železo je nejlepší."
"Rád tomu věřím. Až vaše činnost začne přinášet zisky, rozdělí se rovným dílem mezi tebe a královskou pokladnu. Souhlasíš?"
Mladý muž padl na kolena a dojetím nebyl schopen nějakou chvíli vůbec promluvit. Jeho tvář ale zářila štěstím.
"Souhlasím s radostí, Vaše Výsosti."
"Mám jenom jednu podmínku. Druhá štola musí být zasypána. Těžba šedých kamenů se přísně zakazuje."
16
Větvemi stromů jen slabě pronikalo studené světlo hvězd. Dva jezdci opatrně postupovali po stěží viditelné lesní cestě.
Mark a jeho doprovod ráno vyrazili z důlní osady již téměř opuštěné jejími nedobrovolnými obyvateli. Postupovali rychlým pochodem a k večeru rozbili tábor na okraji lesa.
Předešlé noci dopravil Ray Entameby na palubu Merkuru. Akce proběhla bez rušivých momentů a android se ještě před svítáním nikým nepozorován vrátil do osady. Zašel hned za Markem.
"Uložil jsem je v sanitárním bloku, který okamžitě přeměnili na saunu. Každou chvíli se střídají ve vaně."
Když členové doprovodu usnuli, Mark s Rayem osedlali dva koně. Hlídce řekli, že jedou na menší průzkum a zmizeli v lese.
Jezdci dorazili na známé místo a sjeli z cesty. Nízkým houštím zamířili vzhůru po úbočí kopce, jehož vrcholek se ztrácel ve tmě.
"Blížíme se k domku té malé divošky," hlásil Ray
Před chatrčí, ze které nevycházel ani proužek světla, seskočili na zem. Zběžná prohlídka potvrdila, že je prázdná.
"Jsou nejspíš stále v jeskyni za vodopádem."
"Z představy půlnoční koupele se mi dělá nanic," mručel nespokojené Mark.
"Zapni si ochranný štít a šaty se ti nezmáčí," poradil Ray.
Vnitřek jeskyně tonul v absolutní tmě. Ray jistým krokem zamířil k místu, kde byly naskládány louče a jednu zapálil.
Král a mladá dívka spali vedle sebe v něžném objetí.
Oba byli úplně nazí! Světlo louče je naráz probudilo. Děvče vykřiklo a hmatalo po šatech, aby zakrylo svou nahotu.
"My ... nic špatného jsme nedělali ..." vyrážela ze sebe nesouvisle.
Mark se hlasitě rozesmál.
"Uklidněte se, to jsme my, přátelé."
Oba mladí lidé si s úlevou vydechli.
"Vidím, že jsi se o mého přítele starala skutečné vzorně, přesně tak, jak jsem tě o to žádal."
"Jeho zranění se zahojilo neuvěřitelně rychle... Hotový zázrak!"
"Kala byla skvělá. Vyměňovala mi obvazy, krmila mě..."
"A naučila spoustě jiných věcí," doplnil Mark s úsměvem.
Vytáhl z kapsy kabátce měšec a podal jej dívce.
"Tady je slíbených sto dukátů. S takovou částkou se můžeš klidně usadit v Sinacu. Otevři si tam obchod s aromatickými rostlinami, ve kterých se tak dobře vyznáš. Hospodyně ti je budou trhat z rukou, aby jimi okořenily svá jídla a potěšily tak své manžely. Léčitelství nech raději plavat. Věř mi, gastronomie je mnohem výnosnější a také méně nebezpečná než medicína. Vsadím se, že brzy vyděláš jmění."
"Měšťané mě mezi sebe nikdy nepřijmou."
Mark vylovil z kapsy pečlivě složený list papíru.
"I na to jsem myslel. Tady máš dopis od krále. Žádá v něm guvernéra, aby nad tebou držel ochrannou ruku a pomohl ti, kdykoli to budeš potřebovat."

Kala se třásla radostí jako v horečce. Chtěla políbit Markovi ruku, ten však přerušil její výlevy vděčnosti.
"Teď jdi a počkej na nás venku. Potřebuji si v klidu promluvit se svým přítelem."
Vyběhla ven rozpustilými poskoky. Když zmizela, Mark začal:
"Sire, právě se mi podařilo vrátit vám váš trůn. Dnes v noci znovu zaujmete místo, které vám po právu náleží."
Mladý muž nedokázal potlačit povzdech.
"Takže prázdniny končí. Nikdy jsem nebyl tak šťasten. Nenapadlo mě, že se vrátíte tak brzy."
Po krátké odmlce sklopil oči a pokračoval:
"Jsem nespravedlivý a omlouvám se vám. Často jsem o vás měl strach. Zdálo se mi nemožné, aby moji protivníci neodhalili naši lest."
"Nedopřál jsem jim k tomu čas," zasmál se Mark.
Král si oblékl kalhoty a řekl napůl tázavým tónem:
"Včera přišel za Kalou do chatrče jeden starší vesničan. Chtěl nějaké byliny, které by posílily jeho mužnost v posteli. Když mu připomněla zločin smilstva, řekl jí, že byl zrušen."
"To je rozhodnutí, které jsem učinil vaším jménem."
"Ale Řád..."
"Vyhlásil jsem jeho rozpuštění a zabavil jeho majetek."
Na tváři mladého muže se zračilo ohromení.
"To přece není možné..." vydechl nevěřícně. "Gal de Fask byl téměř všemohoucí ..."
"Utkal jsem se s ním... a on přitom zemřel. Mám za to, že jste příliš inteligentní, než abyste uvěřil na zásah nějaké vyšší božské moci. Vlastnil nebezpečnou zbraň, která přispěla k jeho záhubě. Potom někteří z jeho věrných, vedeni hrabětem de Sark a baronem de Rak, zesnovali vzpouru. S pomocí konetábla se nám podařilo spiklence rozdrtit. Ti dva už vám nebudou dělat starosti."
"Oni jsou také..."
Mark se smutným úsměvem přikývl, zatímco král neskrýval své nadšení.
"Prosím vás, příteli, chci vědět všechno, do nejmenších podrobností."
Android o sobě dal psychicky vědět.
"To vypadá na dlouhé povídání. Nechám ti tady louč a půjdu raději dělat společnost té maličké. Třeba nebude příliš netýkavá."
Mark hovořil přes hodinu. Vynechal pouze příhodu s Entameby a nezmínil se o existenci lapis oniris. Král mlčky naslouchal. Jeho obličej vyjadřoval střídavě obavy, radost, údiv a nakonec bezmezný obdiv.
"Neuvěřitelné," vydechl a zavrtěl hlavou. "Nikdy by mě nenapadlo, že je něco takového možné..."
Mark ho přerušil a podal mu pergamen:
"Tady jsou jména nových členů vaší Nejvyšší rady a jejich funkce. No a abych nezapomněl, doprovodnému oddílu velí baron Nork. Řekl jsem mu večer, že si přeji vrátit se co nejrychleji do Vorku, aniž bychom se zastavovali v Sinacu. Trochu jsem ho tím, chudáka, zmátl."
"Barona znám, je to dobrý voják, vážil si ho už můj otec. Jsem rád, že jste vybral právě jeho."
"Myslím, že se můžete plně spolehnout na konetábla. Potvrdil jsem ho v hodnosti pro jeho věrnost trůnu. Kromě toho má velice hezkou dceru. Kdyby vás náhodou napadlo se s ní oženit..."
Král si povzdechl a zavrtěl hlavou.
"Přiznávám se, že jsem na to myslel, ale nikdy jsem se jí to neodvážil dát najevo. Velmistr by byl určitě proti..."
"Tenhle problém je teď vyřešen. Připravil jsem trochu půdu a jsem si jistý, že se vám z její strany po návratu dostane více než vřelého přivítání. Ještě několik maličkostí. Před odjezdem z Vorku jsem poslal pryč Perlu. Tahle mrška je velice bystrá a nechtěl jsem, aby si všimla rozdílů v našem... řekněme chování v intimních záležitostech nebo přinejmenším vašich jizev. Místo ní najdete jednu brunetku, která se mi zdá být dost šikovná. S ní budete mít možnost pokračovat bez obtíží a skandálů v lekcích, které jste začal s Kalou."
Král se viditelně začervenal, zatímco Mark pokračoval, jakoby si toho nevšiml:
"Toužíte-li po jisté odplatě, navštivte hraběnku de Sark. Její rány se už určitě zahojily a ona se vrátila na své panství. Vsadím se, že vás přijme s otevřenou náručí... a nejen s ní... slíbil jsem jí totiž ponechat její

majetek."
Nápad vyvolal na rtech mladého muže úsměv. Ještě dobrou hodinu zasypával Marka otázkami. Nakonec pronesl zamyšleně:
"Čím déle se na vás dívám, tím více si myslím, že jsme bratři. Vraťte se se mnou do Vorku, budeme vládnout společně."
"To nepřipadá v úvahu!"
Nečekaně ostrý tón vyvedl krále z míry.
"Ne, Sire, moc je nedělitelná. Musíte vládnout sám. Rytíř Ray vás doprovodí do tábora ještě před svítáním a pak se ihned vzdálí."
"Co budete dělat?"
"Vrátíme se do své vzdálené země. Pro ostatní tu byl a vždycky bude jen jeden král. Nikdo se nesmí nikdy dozvědět, že vás na pár dní nahradil nějaký cizinec."
Vyměnili si svršky, Mark si ponechal pouze svůj ochranný opasek. Král zůstal na okamžik nehybně stát, s přemýšlivě svraštělým čelem.
"Vy nežijete ve vzdálené zemi za horami! Tam se potulují jenom divoké kmeny kočovníků. Vy přicházíte z jiného světa!"
Zvedl ruku, aby umlčel očekávanou repliku svého protějška.
"Počkejte, nechtě mě domluvit! V den své smrti mě moje babička řekla: ‚I když se ti povede sebehůř, nikdy nezoufej. Bytost, přicházející z obrovské dálky ti pomůže stejně, jako kdysi pomohla mně.'"
Markovi se zdálo, že jeho srdce sevřela ledová ruka. Těžce oddychoval. S námahou ze sebe vypravil:
"Nebudu vám lhát. Můj svět krouží kolem jedné z těch malých svítících teček na noční obloze, které jsou ve skutečnosti nepředstavitelně vzdálenými slunci. Výjimečné okolnosti nás donutily zasáhnout na vaší planetě, ve vašem světě, ale to už se nebude opakovat. Nikdy..."
Oba muži stáli mlčky proti sobě. Nenapadlo je, co říci. Mladý král udělal krok vpřed a napřáhl paže, aby Marka objal. Upřímné a dojemné gesto.
"Děkuji vám, příteli," promluvil přiškrceným hlasem. "Vděčím vám za spoustu věcí, za svůj život, za trůn a zvláště pak za šťastnou budoucnost svého lidu. Chci být hoden kráčet po cestě, kterou jste mi připravil a nikdy, nikdy na vás nezapomenu!"
Rychle vyšel ven a zanechal Marka samotného se staženým hrdlem a zaraženým zrakem.

17

Mark, usazený v kresle druhého pilota, pozoroval obrazovku. Modravá koule rychle zmenšovala svůj objem, už to byl jen tenisový míček, potom jasně zářící bod. Myslel přitom na svého syna, kterého nikdy nespatřil a na svého vnuka, kterého našel, aby ho vzápětí ztratil. Zavrtěl prudce hlavou, jakoby chtěl zahnat ty dotěrné a kruté myšlenky.
"Tak už dost," zavrčel, "je na čase spojit se se Službou."
Přejel prsty po klávesnici počítače. V New Yorku byly tři hodiny odpoledne. Zcela výjimečně nevzburcuje Khova uprostřed noci. Zapnul videoradio a za chvíli měl spojení s S.D.P.P. Operátor, statný zrzek, ho okamžitě poznal.
"Buďte zdráv, kapitáne Stone. Předpokládám, že chcete mluvit s generálem?"
Jeho tvář vyjadřovala jisté zklamání. V S.D.P.P. se šuškalo, že při každém Stoneově odletu na akci se uzavíraly sázky, kdy se Mark poprvé ozve s hlášením. Bylo skutečností, že Markovi se velice často podařilo zavolat svého nadřízeného v nejméně vhodnou noční dobu. Vypadalo to, že operátor tentokrát prohrál sázku.
Na obrazovce zazářila holá lebka generála Khova. Když spatřil Stonea, v očích se mu ironicky zablesklo.
"Vy mě sice neustále něčím překvapujete, ale že jednou také zavoláte v normální denní hodinu, dokonce ještě v pracovní době, tomu už jsem pomalu přestával věřit. Že by začínající senilita? Ovšem nevypadáte, že byste příliš zestárl."
"Obyčejné běžné hlášení, generále," přešel Mark jedovatou poznámku. "Vědci měli pravdu. Fenomén časoprostorové smyčky skutečně zasáhl Tor. Dovolil jsem si vás vyrušit, protože potřebuji další instrukce. Mám na palubě dva Entameby, které by bylo třeba dopravit na jejich planetu."

"S vámi nejde nic jednoduše," vzdychl generál. "Poslouchám vás."
Mark mu stručně vylíčil průběh událostí od svého přistání na Toru a uzavřel:
"Žádám tedy o svolení přepravit naše přátele k nim domů."
"Musím to nahlásit Komisi pro nevměšování. Vzhledem k tomu, že Entamebové se dají v dané situaci kvalifikovat jako trosečníci, neměl by to být žádný problém. Můžete se vydat na cestu okamžitě. Více mě znepokojuje zbytek vašeho vyprávění. Řekněte Rayovi, ať urychleně pošle své záznamy a hlášení.Chtěl bych si je pořádně prostudovat, než je předložím Komisi."
Generálův obličej vystřídala rozmrzelá tvář zrzka.
"Jsem připraven k převzetí záznamu. Můžete začít."
O pět minut později ukončil Ray spojení.
"Půjdu se podívat, jak se vede našim přátelům," řekl Mark a zvedl se. "Škoda, že bytosti, které mi věnovaly Merkur, nenapadlo zabudovat do něj dva sanitární bloky. Teď bych se mohl v pohodě vykoupat."
V koupelně bylo dusno k zalknutí. Jeden z Entamebů se cachtal ve vaně naplněné po okraj vodou. Druhý na sebe pouštěl jemný déšť ze sprchy. Vakuoly obřího jádra viditelně tepaly v pravidelném rytmu.
"Zdravím tě, příteli, jsem rád, že jsi tady."
"Díky, Nozi. Informoval jsem o vás svého nadřízeného. Není pochyb o tom, že dostanu svolení dopravit vás domů. Zatím se vzdalujeme od Toru a nabíráme rychlost."
"Zaznamenal jsem vibrace pohonných jednotek."
"Za chvíli bychom se měli ponořit do subprostoru."
Cytoplazma gigantické buňky se zformovala do tvaru chapadla, které se natáhlo ke kohoutku sprchy a zastavilo vodu.
"Raději to vypnu, aby tu nebyla potopa. Vím, že na vašich astronefech je voda vzácností a musí se recyklovat."
"Nepotřebujete nic?"
Panožka ukázala na řadu lahviček vyrovanou na stolku.
"Ray nám poskytl všechno nezbytné. Myslím, že zcela vydrancoval zásoby fyziologického roztoku určeného pro vaše léčebné zařízení. Mělo by to na třídenní cestu bohatě stačit. Teď by sis měl jít ale odpočinout. Cítím v tvé duši smutek. Je vždycky těžké opustit náhle ty, kteří nám věnovali své přátelství a často i lásku, navíc s myšlenkou, že už je nikdy neuvidíme."
"Dnes je pro mě tohle rozloučení obzvláště kruté."
Entameb četl v myšlenkách svého přítele. "Může ti být alespoň útěchou, že jsi udělal všechno, co bylo v tvé moci, dokonce ještě víc, abys svému vnukovi pomohl. Díky tobě získal znovu konsolidovaný trůn a uchová si na tebe vzpomínku až do své smrti."
Z reproduktoru se ozval Rayův hlas: "Ponoření do subprostoru za pět minut!"
"Jdi se připoutat," vybídl pozemšťana Noz. "Vím, že vaše organizmy špatné snášejí tyhle přechodové manévry. Přijď mě navštívit, až si odpočineš. Diskutovat s tebou mě vždycky přináší velkou radost."
***
Po posledních nutných korekcích stabilizoval Ray Merkura na oběžné dráze kolem planety Entamebů. Na obrazovkách vnějších kamer se objevila nazelenalá koule pokrytá masou hustých oblaků. Infračervené a radarové vlny, které pronikly jejich vrstvou, poskytly obraz povrchu tohoto hrozivě vyhlížejícího světa. Souš, voda i vegetace, všechno tady bylo navzájem promícháno bez ostrých hranic, jedno se prolínalo do druhého.
"Je nádherná ta naše planeta, co?"
Do Markových neuronů pronikla napůl ironická, napůl vážná Nožová myšlenka.
"Jsme na místě. Připravte se k vylodění. Ray vám pomůže do skafandrů."
Mark sestoupil do skladištního prostoru Merkura a oblékl si izotermickou kombinézu. Z vlastní zkušenosti znal klimatické poměry, vládnoucí na této planetě.
Objevil se android, doprovázející Entameby. Ve svých skafandrech připomínali středověké rytíře, neprodyšně uvězněné v příliš těžkém brnění. Pohybovali se pomalu a neobratně. S pomocí Raye se nasoukali do spojovacího modulu.

"Připraveni k výstupu," hlásil android.
Vnější kryt výstupního otvoru se odsunul a stroj byl nasát do kosmického prostoru. Dvakrát obletěl planetu a pak se ponořil do hustých vrstev atmosféry. Viditelnost byla prakticky nulová, ale Rayovi to nevadilo. Navigoval stejně dobře v noci jako ve dne.
"Nejlepší bude přistát v této oblasti," vyslal Noz, který naváděl androida. "Je to nejvyšší místo planety. Půda by tam měla být dostatečně pevná, aby unesla váhu vašeho stroje."
Modul dosedl na malé, relativně holé plošině. Nohy cestovatelů spočinuly na vlhké, houbovité půdě. Nacházeli se uprostřed gigantické bažiny, nad kterou se vznášely cáry mlhy. Z močálu trčely pahýly jakési prazvláštní vegetace, jejíž vrcholky se ztrácely v mlžném oparu. Z četných jezírek se co chvíli uvolňovaly obří plynové bubliny, takže vzduch byl naplněn nepřetržitými mlaskavými zvuky. Horká atmosféra přesycená vodními parami odporně páchla. Mark cítil, jak se i pod izotermickou kombinézou jeho tělo pokrývá potem.
Entamebové se obdivuhodně rychle vysoukali ze skafandrů, a ponořili se do nejbližšího jezírka.
"Je to úžasné," liboval si Noz. "Cítím se jako znovuzrozený. Nikde jinde není tak báječné podnebí jako u nás."
Pozemšťan se rozesmál.
"Všechno je relativní. Já osobně se tady cítím jako v sauně s rozbitou regulací."
Ray vyndal z modulu bedýnku ukrývající lapis oniris.
"Hlavně nevyprávějte tenhle moment vašeho návratu mým nadřízeným. Nerad bych se ocitl před soudem za obchodování se zakázanými látkami. Velký justiční počítač zachází se zákony naprosto nekompromisně."
"Neměj obavy! Víme, že jsi náš skutečný přítel. Tyto kameny jsou nezbytné pro naši psychickou komunikaci. Umožní stovkám mých druhů poznat náš svět."
Z močálu se vynořily další gigantické buňky a vytvořily kolem Noze a jeho průvodce kruh.
"Natoč dobře tuhle scénu," zahučel Mark k Rayovi. "Služba ji může prodat televizi, když bude potřebovat k nějaké své inscenaci strašidelnou dekoraci."
Najednou se do Markova mozku zaryl celý příval myšlenek, vyvolávající nesmírnou změť abstraktních obrazů. Ovládla ho obrovská závrať. Potom náhle všechno ustalo, jakoby někdo otočil vypínačem videorádia.
"Omluv mé přátele," ozval se Noz. "Samou radostí zapomněli, že tvoje myšlení je uzpůsobeno jinak než naše. My můžeme vést současně stovky rozhovorů."
Z vody se vynořily dlouhé panožky a uchopily bedýnku, kterou před sebe postavil Ray.
"Pro ně je to ten největší poklad a už se nemůžou dočkat, až jej budou mít u sebe," vysvětloval Noz.
"Mrzí mě, že ti nemůžeme poskytnout nějaký konkrétní důkaz naší vděčnosti."
"Nejlepší odměnou je mi vaše přátelství."
"Vyřiď naše díky také své vládě, že souhlasila s naší repatriací. Ty budeš na naší planetě vždycky vítaným hostem. Je ale na čase, aby ses vrátil na svou loď. Teplota stoupá a tvůj organizmus se dehydratuje."
Mark zamával a nastoupil do modulu, kde na něho už čekal Ray. Když plastexová kopule zaklapla, s úlevou si svlékl kombinézu. Po celém těle se mu řinul pot. Pobaveně si pomyslel, že konečně bude moci využít dobrodiní sanitárního bloku.

18

Při pohledu na Marka, vystupujícího z výtahu, se přísná tvář Peggy rozjasnila úsměvem. Byla to padesátiletá stará panna, suchá a zatrpklá. Na konci dlouhého špičatého nosu jí seděla neuvěřitelně tlustá skla, za nimiž pomrkávala směšně malá očka.
"Kapitáne Stone! Hrozně se mi ulevilo, když jsem se dozvěděla o vašem návratu. Tahle záležitost s vlnami, které způsobují stárnutí... měla jsem o vás velkou starost."
"Jak vidíte, jsem naprosto v pořádku. Ohlaste mě u šéfa. Když jsem s ním naposled mluvil ještě z astronefu, chtěl, abych ho navštívil hned jak se vrátím. Po přistání Merkura jsem skočil do transvozidla a jedu rovnou sem. Ani jsem se nestačil stavit doma."
"Generál se ještě nevrátil. Byl naléhavě odvolán na jednání Komise pro nevměšování a odešel už před několika hodinami. Měl by tady být každou chvilku."

Při následujících slovech sekretářky se Mark zatvářil, jako kdyby právě vypil sklenici octa.
"Je tam určitě kvůli vaší misi. Požádal mě, abych mu připravila všechna vaše hlášení. Měl přitom příšernou náladu. Není vyloučeno, že některé vaše iniciativy nebudou Komisí příliš příznivě posuzovány."
"To jste řekla krásně, díky. Znám dokonce několik členů této slavné komise, kteří by mě nejraději sedřeli kůži ze zad. A zaživa!"
"Naštěstí tam máte i přátele. Admirál Neuman, šéf Vesmírné policie, si vás velice váží. Pokud vím, několikrát vám nabízel, abyste šel pracovat k němu. Kromě toho můžete počítat s podporou senátora Cartneye. Bere vás tak trochu jako člena rodiny, místo svého synovce, který zahynul při plnění úkolů pro S.D.P.P."
"Mám obavy, že dnes to nebude stačit."
Peggy pokývla hlavou, s čelem staženým starostlivými vráskami.
"Máte přece s činností u Služby velké zkušenosti. Proč se tedy chováte jako čerstvý absolvent školy, který je poprvé na akci?"
"Někdy nastanou situace, kdy vám cit velí jednat proti předpisům, které vymysleli úředníci, aniž by za celý život vytáhli paty ze své kanceláře."
Příchod generála přerušil dialog sekretářky s jejím oblíbencem. Khov měl obličej pokrytý rudými skvrnami a holá lebka se leskla potem.
"Pojďte ke mně, Stone!"
Úsečný, mrazivý tón, nepřipouštějící odpor.
Generál se posadil za svůj psací stůl a zašátral v zásuvce. Vytáhl odtud láhev koňaku, dvě sklenky a beze slov je naplnil. Teprve když do sebe obrátil obsah, který nepovažoval za alkohol, ale za lék, vyštěkl:
"Díky vašim bláznivým nápadům jsem strávil několik nejnepříjemnějších hodin svého života."
Další dávka medikamentu.
"Doufám, že nepochybujete o tom, že vaše vystoupení v roli falešného krále členy Komise vůbec nenadchlo. Kdyby vás domorodci odhalili, byla by to katastrofa!"
"Jenže mě neodhalili! Legitimní král znovu dosedl na svůj trůn a vnější vlivy, které zamíchaly místní evolucí, byly neutralizovány. Přirozený vývoj civilizace na Toru tedy může pokračovat."
"To je také vaše jediné štěstí. Více než hodinu jsem byl pod palbou kritiky, která skončila tím, že požádali o vaše odvolání ze Služby. Musel jsem vynaložit značnou fantazii, abych ve vaší zprávě našel nějaké pozitivní momenty."
Generál si s neobvyklou pečlivostí zapálil objemný doutník a dlouho jej rozdmýchával, aby prodloužil Markovu nejistotu.
"Zástupce Univerzity byl štěstím bez sebe, že se potvrdila správnost jejich teorie o účincích časoprostorové vlny. Přesné datování z vaší dokumentace jim velice pomohlo."
"Alespoň jeden spokojený," zašklebil se Mark.
"Patřičně jsem také zdůraznil, že vaše iniciativa vám umožnila přístup do královských archivů. Žádná mise dosud nikdy nezískala tak rozsáhlý dokumentační materiál. Naše specialisty čekají měsíce mravenčí práce."
Khov vyfoukl kouř a pokusil se vykouzlit pravidelný kroužek.
"Bohužel ani tyto pracovní výsledky nestačily vyvážit vaše katastrofické rozhodnutí. Těžko se dalo vyvrátit, že během tří dnů jste způsobil tak radikální změny, jaké místní králové neprosadili ani za třicet let!"
"Pouze jsem zneškodnil muže, který dosáhl své moci s pomocí vnější technologie. Měl k dispozici termickou pistoli." '
Na tlustých generálových rtech se objevil úšklebek.
"To je tak pravdy půl. Tenhle Velmistr se dostal k faktické moci dávno předtím, než mu vaši milí Entamebové poskytli svou zbraň. Naštěstí tento detail váženým členům Komise nějak unikl. Trval jsem proto na tom, že jste eliminoval faktor cizího původu. Dokonce jsem nabídl, aby byla vypravena prověrková komise, která by zajistila svědectví Entamebů. Vycházel jsem z toho, že vaši přátelé by neuvedli nic, co by vám mohlo uškodit."
"Jsou velice seriózní a čestní."

"Nebude třeba si to ověřovat. Nakonec z mise sešlo kvůli enormním nákladům na cestu. Nicméně některé členy Komise to v jejich původně negativním stanovisku poněkud zviklalo."
Z Khovových prsou se vydral povzdech srovnatelný s hurikánem nad Karibským mořem.
"Diskuse trvala několik hodin a vaše jednání bylo propráno do nejmenších detailů. Bez nesporné přítomnosti Entamebů na Toru byste byl už zcela jistě na dlažbě."
"Takže nejsem?"
Generál udělal neurčité gesto.
"Počkejte, ještě jsem neskončil. Po dlouhé době, kdy jsem se překonával ve výmluvnosti, se mi podařilo přesvědčit tři členy, kteří vás stejně obvykle podporují. Jenže v Komisi je nás deset. Využil jsem přestávky v zasedám a zaútočil na zástupce Univerzity. Připomněl jsem mu, že se zavázal hradit veškeré náklady s misí, protože se konala na jeho popud. Příšerně se šklebil, když jsem mu ukázal fakturu vystavenou plukovníkem Bentonem. Znáte ho, a víte, jaký je to škudlil a pečlivka. Neodpustí nikomu ani dols. Když prostudoval všechny položky a zjistil, že to skutečně bude muset uhradit, hodil jsem mu návnadu. Řekl jsem, že to vezmu na sebe, pokud se přičiní o to, že S.D.P.P. nepřijde o svého nejlepšího... hm, chtěl jsem říci nejvýstřednějšího... agenta."
Khov se krátce zasmál.
"Když jde o peníze, jsou ti naši intelektuálové docela chápaví. Takže když jednání znovu začalo a došlo k hlasování, bylo to pět proti pěti."
"Čili nerozhodný výsledek?"
"Ne tak docela. Prezident, který zřejmě nezapomněl na služby, které jste prokázal Pozemské unii, se za vás nakonec postavil. Protože má jeden hlas navíc, rozhodlo to ve váš prospěch. Bylo to ale o prsa."
Generál dopil sklenici. Mark přitom vytáhl z kapsy složený list papíru a položil jej na stůl.
"Tady je moje žádost o propuštění. Napsal jsem ji pro případ... prostě nechtěl jsem, aby Služba měla kvůli mně nepříjemnosti..."
Khov si přitáhl papír k sobě, chvíli si jej prohlížel a pak ho roztrhl na dva kusy.
"Pane Bože! Už jste se nadělal dost pitomostí, tak nezačínejte s další. Znáte ty makovice z Komise. Drží se těch svých zákonů jako posedlí a vůbec je nezajímá, jestli se dají skutečně aplikovat za všech okolností. Jenže na druhou stranu nechápu, proč jdete vždycky hlavou proti zdi. V daném případě přece stačila rutinní informační mise!"
Mark chvíli pozoroval svou prázdnou sklenku. Jeho pohled byl nepřítomný, jakoby jeho myšlenky bloudily v nesmírné dálce.
"Nemohl jsem jednat jinak, generále."
Jeho hlas zněl nepřirozeně dutě.
"Dlužil jsem to... svému vnukovi."
Přes svou legendární pohodlnost poskočil Khov na židli, jako by dostal ránu elektrickým proudem. S očima upřenýma na Marka po chvíli zamumlal:
"Od počátku mě vaše podobnost s králem nešla do hlavy. Komise to však brala jako náhodu. Sice podivuhodnou, nicméně... Takže žádná náhoda, ale geny!"
"Kdybyste znal princeznu... Byla tehdy mladá a velice krásná. Zachránil jsem jí život... Svou ženskou intuicí nějak uhodla, že patřím do jiného světa. Noc před mým odjezdem za mnou přišla do pokoje... Nechtěl jsem, ale ona si přála dokázat mi nějak svou vděčnost..."
Na Khovově tváři se objevil ironický úsměv.
"Takže jste v tom úplně nevinně. V podstatě se dá říct, že vás znásilnila."
"Tak úplně to nebylo, ale..."
Generál ho nenechal dokončit větu:
"Všiml jsem si, že váš android dokáže perfektně cenzurovat své nahrávky. Podrobně jsem prostudoval všechny záznamy vaší první mise na Toru, ale nic takového, co mi tu vyprávíte, tam nebylo. Bůhví, co všechno zakamufloval tentokrát. Teď je mi alespoň konečně jasné, proč jste se tak vehementně zasazoval o zrušení zákona proti smilstvu."
"Uznejte, že to bylo nesmyslné nařízení. Mohlo ve svých důsledcích způsobit katastrofální snížení porodnosti."

"Nejspíš ano, ale to nebyla vaše věc. A nechme už toho! Protože jste stále pracovníkem Služby, vezmete si teď bez odmlouvání tři týdny dovolenou. Já tak budu mít dost času vybrat pro vás další akci, klidnou a bezproblémovou, kde nebudete mít šanci udělat z toho zase nějaké drama. Co byste řekl civilizaci filozofů a meditátorů?"
"Nevím, jestli pro to mám potřebné kvality..."
"A pošlete také Raye na technickou kontrolu. Vím, že to nezmění jeho chování, ale naši byrokrati vám alespoň nebudou moci vyčítat, že zanedbáváte údržbu svého materiálu."
"Určitě na to nezapomenu, generále."
Ve chvíli, kdy se Mark zvedal ze židle, Khov se opět ozval poněkud rozpačitým tónem:
"Slíbil jsem sice Univerzitě, že S.D.P.P. uhradí výlohy spojené s touto misí, ale nejsem si jist, co na to bude říkat plukovník Benton... Znáte ho, jaký je to skrblík a na nečekané výdaje je přímo alergický. Kdyby náhodou odmítl, dostal bych se do prekérní situace... Možná by to šlo..."
Mark se upřímně rozesmál.
"Úplně vás chápu, generále a beru všechny náklady na sebe. Alespoň budu mít čistší svědomí. Konec konců jsem to všechno udělal pro svého vnuka, takže by to mělo zůstat v rodině."
"Správně," zahučel Khov, kterému se viditelně ulevilo. "A teď už jděte! Ztratil jsem s vámi spoustu času. I když mě dokážete permanentně vytěžovat, nejste jediný agent S.D.P.P. Musím ještě prostudovat horu hlášení."
Na prahu dveří se Mark obrátil:
"Generále, chtěl jsem jenom... Díky!"
Peggy s napjatým výrazem ve tváři na něho vrhla tázavý pohled.
"Bylo to o chlup, ale žiju. Budete muset holt ještě nějaký čas snášet mé nemístné žertíky a pochybené nápady."
"Že vám pusa neupadne, kapitáne. Doufám, že do téhle kanceláře budete chodit ještě hodně dlouho. A kdoví, jestli to tady jednou nepřevezmete po generálovi."
"Bůh mě před něčím takovým ochraňuj! Jednou jsem ho týden zastupoval a když si představím, že bych se denně musel vídat s Bentonem, jdou na mne mrákoty. Ale konec tlachání. Dnes večer vás zvu na večeři do restaurace, jak už vám dávno slibuji."
"Vy jste se zbláznil!"
"Tentokrát mě to nemůžete odmítnout. Navíc, jdu na tři týdny na dovolenou a vy jste jediná, která ví, kde mě v případě potřeby hledat."